„Nu se compară cu nimic din literatura SF contemporană"
Adam Roberts

HANNU RAJANIEMI

PRINȚUL FRACTAL

Al doilea volum din seria Jean le Flambeur

NAUTILUS

HANNU RAJANIEMI s-a născut în 1978 la Ylivieska, Finlanda, dar a trăit mare parte din viaţă în Marea Britanie şi a scris în limba engleză. A studiat matematica la Universitatea Cambridge şi a obţinut un doctorat în fizică matematică la Universitatea din Edinburgh. În septembrie 2010 prestigioasa editură Gollancz din Marea Britanie şi apoi TOR din Statele Unite i-au cumpărat şi publicat volumul de debut, *Hoţul cuantic*, numai pe baza primelor 20 de pagini din manuscris. Un an mai târziu, cartea a fost nominalizată la Premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut şi este considerată atât de critici, cât şi de fanii literaturii science fiction unul dintre cele mai bune debuturi din ultimii ani. În 2012 a apărut *The Fractal Prince*, volumul al doilea al seriei, iar în 2014 s-a publicat a treia carte, *The Causal Angel*. În prezent, Hannu Rajaniemi locuieşte în California.

HANNU RAJANIEMI

PRINŢUL FRACTAL

Al doilea volum din seria
JEAN LE FLAMBEUR

Original: THE FRACTAL PRINCE (2012)

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

Editura: Nemira
2016

Pentru Tomi, care trăieşte în poveştile noastre.

„Înfăţişarea lui? Cum aş putea s-o descriu? L-am văzut pe Arsène de vreo douăzeci de ori şi de fiecare dată în faţa mea a stat altă făptură… sau, mai precis, aceeaşi făptură în douăzeci de imagini distorsionate, reflectate de tot atâtea oglinzi…”

MAURICE LEBLANC, *Evadarea lui Arsène Lupin*

„Când ne uităm la un fractal, trebuie să privim o oglindă unidirecţională, fără să avem habar de existenţa celeilalte oglinzi, care se află undeva departe înapoia noastră.”

CHRISTIAN BÖK, *Crystallography*

Prolog

PRINŢUL VISĂTOR

În noaptea aceea, Matjek se furişează afară din visul său pentru a-l vizita din nou pe hoţ.

În vis, el se află într-o librărie. Este un loc întunecos şi murdar, cu tavan scund şi o scară deformată, care suie la o mansardă micuţă. Poliţele sunt îndoite sub greutatea volumelor colbuite. În aer, aroma apăsătoare de tămâie provenită din odaia din spate se amestecă cu izul de praf şi mucegai.

În lumina slabă, Matjek mijeşte ochii spre etichetele scrise de mână. S-au modificat de când a fost ultima dată aici, iar subiectele lor sunt ezoterice. *Înghiţitori de foc. Oameni-ghiulea. Imuni la otrăvuri. Motocicliştii Zidului morţii. Minuni mentale multiple. Escapologi.*

Pulsul i se accelerează şi întinde mâna către un volum mic pe cotorul căruia scrie *Istoria secretă a tunului Zacchini* cu litere aurii, ondulate. Lui Matjek îi plac poveştile din visele lui, deşi după trezire nu şi le poate reaminti niciodată pe de-a-ntregul. Deschide cartea şi începe să citească.

Omul-ghiulea nu o iubise de fapt niciodată, deşi i-o spusese de multe ori. Singura lui iubire adevărată era zborul, senzaţia azvârlirii din gura uriaşului obiect pe care tatăl lui îl turnase dintr-un metal despre care se spunea că ar fi provenit dintr-o piatră căzută din cer. El îşi dorea o soţie, dar ca pe un obiect pe care ar fi trebuit să-l deţină, o altă unealtă care să menţină funcţionabil măreţul mecanism pe care el şi tunul îl formau laolaltă, totuşi „iubire” nu era cuvântul potrivit pentru aşa ceva...

Matjek clipeşte. Nu este povestea potrivită. Nu duce la hoţ.

Tresare când cineva tuşeşte îndărătul lui şi închide iute cartea. Dacă se va întoarce, îl va zări pe librarul deşirat care stă la tejghea şi-l priveşte dezaprobator, cu ochi sălbatici, cu firele sure de păr de pe piept iţindu-se prin

butoniera cămăşii pătate, cu chip neras şi răutăcios. Apoi Matjek se va trezi.

Matjek scutură din cap. În noaptea asta el nu-i un simplu visător, ci se află într-o misiune. Pune grijuliu cartea la locul ei pe raft şi începe să suie treptele.

Sub greutatea lui, lemnul geme la fiecare pas. El însuşi are impresia că este foarte greu. Pe neaşteptate, balustrada i se pare moale în strânsoarea degetelor. Dacă nu va fi atent, se va afunda în alt vis, mai adânc. Dar apoi îl zăreşte: un fulger albastru printre volumele cenuşii, sus şi în faţă, pe raftul din colţ, exact acolo unde se termină scara.

Dedesubt, librarul tuşeşte din nou, un zgomot aspru şi horcăit.

Matjek se ridică pe vârfuri, întinde mâna şi trage cu vârfurile degetelor de cotorul albastru. Cartea cade şi odată cu ea se revarsă o cascadă de alte cărţi. Praful îi înţeapă ochii şi gâtlejul. Începe să tuşească.

— Ce cauţi acolo sus, băiete? rosteşte un glas scârţâit, urmat de paşi târşâiţi şi de gemetele scândurilor podelei.

Matjek îngenunchează şi împinge în lături cărţi despre circuri de purici şi şoareci cântători, până descoperă volumul albastru. Coperta este scrijelită şi hărtănită, iar dedesubtul ei se întrezăreşte hârtie maro, totuşi desenul argintiu de pe copertă, cu minarete, stele şi Luna este încă strălucitor.

Ceva suie pe scară, ceva care miroase a tămâie şi praf, de acum nu mai este librarul, ci ceva mult mai rău, ceva foşnitor ca hârtia, ca un murmur şi bătrân…

Matjek fixează ochii asupra cărţii şi o deschide iute. Cuvintele sar spre el, insecte negre ce se mişcă pe pagina îngălbenită.

Se povesteşte că, între câte s-au scurs şi s-au perindat din vechimea vremilor şi în curgerea veacurilor şi a clipelor, a fost odată un sultan dintre sultanii din stirpea lui Sassan în ostroavele indiene şi chinezeşti, stăpân de oştiri, de supuşi, de slujitori şi de multe sultanaturi. Şi avea doi copii,

unul mai mare, iar celălalt mai mic…[1]

Cuvintele se învolburează. Hârtia şi literele se ridică, modelează forma unei mâini, cu degete alb şi negru, care ies din carte.

Făptura din colb tuşeşte şi şopteşte, iar ceva atinge umărul lui Matjek, gâdilându-l. El prinde mâna cât poate de tare şi muchiile ascuţite ca briciul ale degetelor din cuvinte îi crestează palma. Nu-i dă însă drumul şi mâna îl trage înăuntru, în vastul ocean de limbaj apărut pe neaşteptate în faţa sa. Cuvintele se rostogolesc peste el ca…

…nişte valuri, spumă rece care vine şi pleacă, jucându-se cu picioarele lui desculţe. Deasupra, soarele cald al serii, o plajă de nisip alb ca un zâmbet.

— Pentru o vreme am crezut că n-o să reuşeşti, spune hoţul.

Ţine mâna lui Matjek într-o strânsoare caldă şi fermă un bărbat subţirel, cu şort şi cămaşă albă, ochi ascunşi îndărătul ochelarilor de soare, albaştri precum cartea nopţilor.

Hoţul întinsese un prosop pe nisip, în apropierea unui pâlc de umbrele de soare şi şezlonguri abandonate. Ei doi stau laolaltă şi privesc cum soarele se afundă lent în mare.

— Obişnuiam să vin aici, rosteşte Matjek. Înainte, ştii…

— Ştiu, l-am luat din amintirile tale, răspunde hoţul.

Şi, brusc, plaja pustie se umple de după-amiezi de sâmbătă. Matjek şi tatăl lui merg mai întâi la tehnobazare, întind prada pe nisip, testează în valuri drone acvatice micuţe sau se uită doar la feriboturi şi jet-ski-uri. Însă în ciuda nisipului moale strivit între degetele de la picioare, a soarelui, transpiraţiei şi sării de pe piele, a curbei roşii a falezei din capătul îndepărtat al plajei, locul nu pare tocmai corect, ca şi cum nu i-ar aparţine pe de-a întregul.

— Vrei să spui că l-ai furat, zice Matjek.

— Nu păreai să ai nevoie de el. În plus, am sperat c-o să-ţi placă.

— E-n regulă, deşi unele detalii sunt greşite.

---

[1] *O mie şi una de nopţi*, Ed. Erc Press, 2011 (n.tr.).

— Învinuieşte-ţi memoria, nu pe mine, spune hoţul.

Asta îl tulbură pe Matjek.

— Şi tu pari diferit, zice el pur şi simplu pentru a spune şi altceva.

— Asta mă ajută să nu fiu prins, spune hoţul.

Îşi ia ochelarii de soare şi-i pune în buzunarul de la piept. Într-adevăr, arată cumva, puţin, diferit, deşi Matjek poate să jure că pleoapele grele, sprâncenele şi colţurile uşor ridicate ale gurii sunt la fel ca înainte.

— Nu mi-ai povestit niciodată cum te-au prins, zice Matjek. Doar despre închisoare şi cum te-a scos Mieli de acolo. Şi cum te-a dus după aceea pe Marte, ca să-ţi cauţi memoria. Ca să poţi fura ceva pentru bossul ei, după care avea să te lase să pleci. Şi apoi?

Hoţul surâde, aşa cum face câteodată, parcă înaintea unei glume pe care o ştie doar el.

— Ţi-ai găsit memoria, însă mai exista o altă versiune a ta, care încerca, de asemenea, să o ia. Ai capturat versiunea aceea într-o închisoare şi ai plecat doar cu o cutie în care se afla un zeu. Şi cu o amintire care spunea că trebuie să mergi pe Pământ.

— Ai *într-adevăr* o memorie bună.

Un curent de furie străbate brusc tâmplele lui Matjek.

— Nu mă lua peste picior! Nu-mi place când oamenii mă iau peste picior. Şi tu nu eşti nici măcar om, ci o născocire a mea.

— Crezusem că ai fost la şcoală. Nu v-au învăţat despre importanţa născocirilor?

Matjek pufneşte.

— Doar pe chitragupte le-nvaţă aşa ceva. Marea Misiune Comună se referă la realitate. Moartea este reală. Inamicul este real.

— Văd, de asemenea, că înveţi repede. Aşadar, ce faci aici?

Matjek se ridică şi păşeşte mânios către mare.

— Ştii că le-aş putea spune despre tine, da? Celorlalţi cheni. Ei te-ar sfârteca.

— Dacă m-ar prinde, spune hoţul.

Matjek se răsuceşte. Hoţul îl priveşte de jos, mijind ochii înaintea soarelui, cu capul plecat spre un umăr, zâmbind larg.

— Povesteşte-mi cum a fost ultima dată, zice Matjek.

— Roagă-mă frumos.

Matjek este pe punctul de a-i spune hoţului ce crede el – că hoţul nu-i decât un produs al imaginaţiei sale şi că nu trebuie să-l roage nimic. Însă hoţul este atât de vesel, ca un Buddha mititel pe care mama lui Matjek îl avea în grădina ei, încât cuvintele îi mor pe buze şi el se mulţumeşte să inspire adânc. Revine încet la prosop şi se aşază, strângându-şi genunchii cu braţele la piept.

— Bine, spune el. Povesteşte-mi cum te-au prins ultima dată. Te rog.

— Aşa-i mai bine, încuviinţează hoţul.

Soarele este acum doar cu puţin mai mult decât un licăr auriu la orizont, dar el tot îşi pune ochelarii cu lentile întunecate. Apusul se întinde în mare, ca acuarele.

— Ei bine, este o poveste spusă împotriva morţii, aşa cum fac eu, aşa cum faci tu, aşa cum facem noi toţi. Te-a învăţat cineva asta?

Matjek îl priveşte nerăbdător. Hoţul se lasă pe spate şi-i surâde.

— Uite cum a fost, începe el. În ziua când Vânătorul a venit după mine, eu ucideam pisici-fantomă din Cutia Schrödinger.

În jurul lor virtul vis începe să picteze cuvintele hoţului cu apus, nisip şi mare.

1. HOŢUL ŞI CUTIA

În ziua când Vânătorul vine după mine, eu ucid pisici-fantomă din Cutia Schrödinger.

Din degetele mele, tentacule cuantice se revarsă ca nişte scântei dintr-o bobină Tesla spre cutia micuţă de lemn lăcuit ce pluteşte în mijlocul cabinei mele. Înapoia ei, pe un perete lin curbat, este afişată Magistrala: un fluviu etern de nave spaţiale şi gândwispuri, o tuşă de pensulă care presară stele în beznă. O ramificaţie a arterei gravitaţionale prin Sistemul Solar, pe care nava noastră, *Perhonen*, o urmăreşte de la Marte spre Pământ. Însă azi sunt orb înaintea splendorii ei. Lumea mea are dimensiunea unei cutii negre, doar atât de mare cât să încapă o verighetă, mintea unui zeu… sau cheia spre libertatea mea.

Îmi ling transpiraţia de pe buze. Câmpul meu vizual este o pânză de păianjen de diagrame de protocoluri cuantice. Gogolii matematici ai lui *Perhonen* îmi murmură şi şoptesc în minte. Pentru a-mi ajuta simţurile şi creierul prea umane, ei traduc problema în yosegi: deschiderea unei cutii puzzle japoneze. Protocolurile cuantice sunt senzaţii, imperfecţiuni şi văi în intarsii, puncte de apăsare în interiorul lemnului, aidoma unor muşchi încordaţi, zâmbete abia întrezărite de secţiuni ce glisează. Trebuie să descopăr succesiunea corectă care o deschide.

Atât doar că, aici, şmecheria este să *n-o deschizi* prea devreme, tiparele lemnului sunt ascunse în nenumăraţii qubiţi de la interior – toţi fiind simultan zero şi unu –, iar mişcările sunt operaţii cuantice logice, executate de bateriile de lasere şi interferometre pe care gogolii le-au construit în aripile navei. Totul se rezumă la ceea ce anticii numeau tomografia proceselor cuantice: încercarea de a înţelege cum acţionează Cutia asupra stărilor sondelor pe care le introducem grijuliu, ca pe nişte şperacle, în ea. Ai senzaţia că încerci să jonglezi cu cuburi Rubik cu opt feţe în vreme ce, simultan, te străduieşti să le rezolvi.

Şi de fiecare dată când scap câte unul, Dumnezeu

omoară un miliard de pisoiaşi.

Gogolii iluminează o secţiune a diagramei, fire roşii prin încâlceală. Pot zări imediat altă secţiune care este conectată. Dacă rotim săgeata *asta* şi starea *asta* şi aplicăm o poartă Hadamard şi *determinăm*…

Sub degetele mele, lemnul imaginar geme şi clicăie.

— Sesam, şoptesc eu.

Bătrânului zoku Drathdor îi plăcea să vorbească şi nu fusese chiar aşa greu să-l conving să explice ce era o Cutie (fără să pomenesc, bineînţeles, că furasem una de la zoku cu douăzeci de ani în urmă).

Închipuie-ţi o cutie cu capac, spusese el. Închide în ea o pisică. Lângă pisică, tot în cutie, pune un dispozitiv letal: o sticlă cu otravă, cu cianură, să zicem, conectată la un mecanism cu un ciocan şi un singur atom dintr-un element radioactiv. În ora următoare, atomul acela fie se va dezintegra, fie nu, astfel că fie va declanşa, fie nu căderea ciocanului. Aşadar, în ora următoare, pisica va fi sau vie, sau moartă.

Mecanica cuantică afirmă că în cutie nu există o pisică definită cu certitudine, ci doar o fantomă: superpoziţia unei pisici moarte şi a unei pisici vii. Asta este valabil până în clipa când deschidem cutia şi privim înăuntru. O determinare, o măsurătoare, va colapsa sistemul fie într-o stare, fie în cealaltă. Aşa se desfăşoară sistemul teoretizat de Schrödinger.

Desigur este complet eronat. O pisică este un sistem macroscopic şi nu-i necesară nicio intervenţie misterioasă a unui observator miraculos pentru ca pisica să moară ori să trăiască: interacţiunea ei cu restul Universului, fenomenul numit decoerenţă, este suficientă pentru a asigura colapsul într-o macrostare. Dar în lumea microscopică – pentru qubiţi, echivalenţii cuantico-mecanici ai cifrelor unu şi zero –, pisica lui Schrödinger este reală.

Cutia conţine trilioane de pisici-fantomă. Stările pisicii vii codifică informaţii. O minte, ba chiar o minte vie, gânditoare. Qubiţii Cutiei fuseseră rotiţi într-o stare limbo,

între neant şi existenţă. Mintea de la interior n-ar fi sesizat nimic, pentru că o succesiune de porţi cuantice îi poate permite să continue să gândească, să simtă, să viseze. Dacă va rămâne înăuntru, totul va fi bine. Dar dacă va încerca să iasă, orice interacţiune cu mediul va prăbuşi Universul peste ea ca o tonă de bolovani şi o va colapsa în neant. Pisică rea, pisică moartă.

— Ce pui atunci într-o Cutie ca asta? îl întrebasem eu pe bătrânul Drathdor.

— Ceva foarte, foarte periculos, răspunsese el.

Pe harta qubit a Cutiei pe care am creat-o săptămâna trecută, o secţiune se aprinde ca luminile unui oraş noaptea. Simt deznodarea care însoţeşte întotdeauna momentul când descoperi punctul slab al unei încuietori, al unui sistem de securitate sau al minţii unui escroc. Nerăbdător, închid ochii şi urmez fluxul mişcărilor. Plăcuţele din lemn lunecă sub degetele mele. Gogolii cântă cu fericirea şocurilor orgasmice de plăcere pe care le primesc din calcularea secvenţelor spectrale de operatori spaţiali Hilbert. Pe hartă se ivesc şi mai multe lumini. Capacul se clinteşte, aproape imperceptibil…

Şi se închide cu un pocnet. Următorul registru moare, pentru totdeauna. Reţeaua de protocoale se transformă într-un nod. Ultima determinare arată doar moarte. Am distrus alt fragment al conţinutului Cutiei.

Înjur şi izbesc blestemăţia de peretele opus al cabinei. Tentaculele cuantice se destramă şi se dizolvă. Cutia ricoşează din câmpul stelat al peretelui şi se roteşte prin aer.

Cuvintele care mi-au răsunat zile întregi în minte revin acum.

Eu nu sunt Jean le Flambeur.

Un fluture alb, mic, aterizează expert pe Cutie şi-i opreşte rotirile, fluturând din aripi.

— Înainte de a sparge ceva, rosteşte nava cu glasul ei feminin, mângâietor, aş dori să-ţi atrag atenţia că ideea asta a fost în exclusivitate a ta.

Nava are dreptate: a fost ideea *mea*. Sau, mai degrabă, a sinelui meu anterior. Jean le Flambeur cel original, un hoţ şi spărgător de minţi legendar, per ansamblu un tip cumsecade. Care nu mi-a lăsat nimic special, decât nişte amintiri fragmentate, duşmani vechi, o condamnare la închisoare… şi chestia din Cutie.

— *Touché*, spun eu.

— De acum au trecut trei zile, Jean. Poate că ar trebui s-o mai laşi în pace pentru o vreme.

— Nu mai este timp. Mi-ai spus c-a intrat în decoerenţă.

Oboseala îmi înţeapă ochii ca firele de nisip. Un memento al faptului că, în ciuda aparenţelor, eu nu sunt liber. Mieli, căpitanul lui *Perhonen*, refuză cu încăpăţânare să-mi ofere drepturi de administrator la corpul meu creat de Sobornost, menţinându-l strict în parametrii umanilor standard, în ciuda asigurărilor mele că tentativele anterioare de evadare din parteneriatul nostru involuntar au fost neînţelegeri şi că sunt ferm hotărât să-mi achit datoria de onoare faţă de ea şi de misteriosul ei angajator Sobornost. Sincer!

Nu pot totuşi să renunţ. Când a examinat pentru prima dată Cutia, nava a descoperit că informaţiile cuantice dinăuntru au viaţă scurtă. Peste câteva zile, pisoiaşii vor muri de bătrâneţe.

— Pare ca şi cum designerul ar fi dorit în mod deliberat să introducă o limită de timp, spune *Perhonen*. Ca într-un joc.

— Aşa cum ai spus chiar tu, este un dispozitiv zoku. La ce te poţi aştepta?

Există o mare varietate de zoku, dar în mod universal ei sunt obsedaţi de jocuri. Asta nu înseamnă că Sobornostul ar fi imun la ispită. O amintire a Închisorii Dilema şi a jocurilor ei letale mă înfiorează… ca să nu mai amintesc de monstrul ei rezident, Ultradezertorul: coşmarul mutabil care a purtat propriul meu chip pentru a mă înfrânge. Indiferent care ar fi misiunea pentru care m-a scos bossul lui Mieli, nu poate fi mai rea decât atât.

— Nu ştiu la *ce* să mă aştept. Nici Mieli, nici tu nu mi-aţi spus ce se află înăuntru. Sau ce legătură are cu destinaţia

noastră. Pe care, că tot veni vorba, nu sunt deloc încântată s-o vizitez.

— Pământul nu-i chiar *atât* de rău, spun eu.

— Tu ai mai fost acolo după Colaps?

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie să mergem acolo. Desfac larg braţele. Uite care-i treaba, eu fur doar pentru a-mi câştiga existenţa. Dacă ai vreo problemă cu tabloul de ansamblu, plânge-te lui Mieli.

— În niciun caz în starea în care se află acum, zice nava. Avatarul fluture se roteşte în jurul capului meu. Dar poate că *tu* ar trebui să discuţi cu ea. Despre tabloul de ansamblu.

Mieli se comporta *într-adevăr* bizar. Nu era sufletul petrecerilor nici când era în forma cea mai bună, dar fusese chiar mai tăcută decât de obicei în săptămânile ce treceau cu greu ale călătoriei noastre de la Marte, petrecând majoritatea timpului în carlingă sau în cabina principală, unde medita.

— Asta, spun eu, pare o idee excepţional de proastă. De obicei, eu sunt ultima persoană din lume cu care ar dori să discute.

Despre ce naiba vorbeşte nava?

— S-ar putea să ai o surpriză.

— Bine. Imediat după ce deschid chestia asta.

Mă încrunt la Cutie. Avatarul fluture îmi poposeşte pe nas, făcându-mă să clipesc furios, şi până la urmă trebuie să-l alung cu mâna.

— Am impresia că încerci să te autodistragi, pentru a te îndepărta de ceva, comentează nava. Există ceva ce *nu-mi spui?*

— Nici vorbă, sunt ca o carte deschisă. Oftez. Tu n-ai nimic mai bun de făcut? Primii roboţi psihoterapeuţi au fost creaţi acum vreo patru sute de ani.

— Ce te face să crezi că nu vorbeşti chiar cu unul dintre ei? Avatarul se dizolvă într-un norişor de puncte cuantice, lăsând în urmă un iz vag de ozon. Mai bine culcă-te, Jean.

Ating Cutia, simt forma solidă a lemnului cald, o rotesc din nou în aer, până când muchiile îi devin o pâclă.

Imaginea aceea mă face să picotesc. Nava are dreptate. Este mai simplu să mă gândesc la ea decât la Marte, la castel şi la zeiţă. Şi de îndată ce închid ochii, toate reapar.

Castelul de memorie de pe Marte ar fi putut fi al meu: toate încăperile erau pline cu statui din ceară şi alamă, comori şi bijuterii zoku, furate din minţi de diamant şi de la zei. Totul pierise acum şi întreaga mea viaţă fusese înghiţită de un Arhonte, care o transformase într-o temniţă. Mai rămăseseră doar Cutia şi amintirile ce o însoţesc.

Aş fi putut să întind mâna şi să le iau pe toate înapoi, dar n-o făcusem. De ce?

Eu nu sunt Jean le Flambeur.

În mintea mea, merg pe coridorul din marmură şi aur al castelului şi privesc prin uşile deschise, în odăile cu amintiri furate.

Iată momentul când *n-am dorit* să fiu Jean le Flambeur. Trăiam pe Marte într-un loc al uitării, Oubliette. Aveam un chip nou. Aveam o viaţă nouă. Găsisem o femeie pe nume Raymonde. Îmi ascundeam secretele, chiar şi faţă de mine însumi.

Iată Erupţia, o Singularitate atât în tehnologie, cât şi în continuumul spaţio-temporal. Un fulger sclipitor în noaptea marţiană, un Jupiter muribund revărsând vise cuantice peste cei din Oubliette.

Iată Coridorul Naşterii şi Morţii, clădirea pe care am făcut-o pentru a le reaminti nemuritorilor cum se sfârşeşte totul.

Iată iubitul unui artist din Oubliette, ale cărui amintiri le-am… folosit ca inspiraţie. El a fost atins de Erupţie. În mintea lui am văzut focurile zeilor. Şi a trebuit să am amintirea aceea.

Iată-i pe zoku marţieni. Ei au adus Cutia din Războiul Protocolului. La interior avea un gogol Fondator Sobornost capturat, unul dintre conducătorii Sistemului Interior. Un zeu prins în capcană.

Iată fata numită Gilbertine – altceva ce mi-a fost imposibil să nu doresc, chiar dacă n-ar fi trebuit –, în ale cărei amintiri

ascund Cutia. Purtam un chip pe care se citea o voinţă nemiloasă, care mi se pare străină acum. *Să fiu Prometeu, chestii de felul ăsta*, i-a spus vechiul meu sine. Asta vrea să fiu zeiţa cu zâmbet şerpesc pe care o slujeşte Mieli.

Iată femeia Xuexue din grădina roboţilor, care era uploader pe Pământ. Ea a transformat copii în sclavi nemuritori ai software-ului în cer, în vremea dinainte de Colaps, dinainte de Sobornost. Asta-i ceea ce mă trage acum spre căminul omenirii, ştiinţa că memoriile acestea au un scop, că în lumea de spectre există ceva de care am nevoie.

Şi iată uşa închisă.

Deschid ochii. Cutia continuă să se rotească. M-am autodistras *într-adevăr*. Pământul este locul unde se află răspunsurile... ca şi în odaia zăvorâtă din mintea mea.

Ce ar fi făcut Jean le Flambeur?

Iau Cutia şi fredonez câteva note din Stan Getz. O deschidere circulară apare în suprafaţa curbată a unui perete. Mare parte din structura navei este construită din cerebrocoral – sau *väki*, cum îi spun ei –, care răspunde la muzică. Avusesem destul timp s-o privesc pe Mieli pentru a deduce asta. Fără îndoială, nava ştie ce fac, totuşi îmi place minimumul de intimitate pe care-l oferă existenţa unei ascunzători.

Pun Cutia înăuntru şi inventariez conţinutul. Două bijuterii zoku – ovale micuţe chihlimbariu-închis, cât nişte ouă de prepeliţă –, furate de pe Marte, când eu şi detectivul Isidore Beautrelet am mers la petrecerea de reîncarnare a prietenei sale, Pixil. Tot aici se află şi sabia ei din Spaţiul Tărâmului, pe care am adus-o cu mine din bătălia cu celălalt sine al meu, Jean le Roi.

Nu-i mare lucru, dar este un început.

Pun bijuteria zoku în buzunar ca să-mi poarte noroc, încui restul secretelor mele jalnice şi plec în căutarea lui Mieli.

Mieli se roagă Omului Întunecat în cabina principală a navei. Cântecele sună ezitant la început, dar, după un timp, sculpturile din pereţi încep să se mişte după sunetul vocii

ei, contorsionându-se în materializarea neagră a zeului vidului. Este un cântec pe care l-a învăţat de la Bunica Brihane şi care trebuie cântat doar în locurile întunecate, în călătoriile întunecate. Dar pe măsură ce alunecă în transa meditaţiei, imaginile devin reflexiile ei: multe Mieli care o privesc din pereţi, cu chipuri de culoarea gheţii murdare din coada cometelor.

Mieli se opreşte şi se uită la ele. Lumânările sferice care plutesc în aer… flăcările din miezul lor ce emană lumină şi o aromă slabă de scorţişoară… cântecul – nimic din toate astea nu contează. Senzaţia de gol lăuntric i-a revenit.

Ar trebui să facă anumite lucruri. Să pregătească identităţi false pentru apropierea de Pământ. Să examineze bazele de date ale Sobornostului, căutând informaţii despre căminul omenirii şi despre locul din care a plecat cu secole în urmă neamul ei, oortienii. În schimb, ea suspină, se trage cu braţele spre axa de gravitaţie zero a mobilierului şi arborilor bonsai sferici, ordonaţi, din centrul cabinei, şi comandă faberului un bulb cu ceai de lemn-dulce.

Ţine în căuşul palmelor coralul rugos şi cald al bulbului. Cântecul pentru crearea lui îi soseşte, pe neaşteptate: câteva note simple pe care le poate învăţa şi un copil. Îl fredonează în timp ce soarbe. Gustul este puternic, lemn-dulce şi amăreală. Uitase cât de scârbos poate fi. Însă odată cu sorbitura aceea vine şi o amintire: o dimineaţă în koto, când jaluzelele erau deschise şi Soarele Mic sclipea înăuntru, preschimbând nenumăratele cicatrice şi crăpături ale cerului îngheţat în sclipiri strălucitoare, cu Bunica îndesându-i bulbul în palme şi sărutând-o cu buzele ei stafidite, mirosul ei dulce şi uscat amestecându-se cu ceaiul, arborii-pompe deschizându-se, micii anansi prinzând curenţii termici ai dimineţii în glisoarele lor din pânză de păianjen diamantată…

Nici chiar amintirea aceea nu-i mai aparţine de acum. Aparţine stăpânei ei, pellegrina.

N-ar trebui s-o simtă altfel decât tot ce dăduse deja. Carnea îi este modelată într-un container pentru fuziune şi moarte. Mintea îi este amplificată cu un metacortex care

ucide frica, înţelege ce-i vor face inamicii înainte ca ei înşişi s-o ştie, transformă lumea în vectori, forţe şi probabilităţi. Toate astea pentru Sydän. Şi atunci de ce simte că este atât de preţios, că este ultimul lucru la care a renunţat – unicitatea, dreptul zeiţei de a o copia, de a crea gogoli care cred că ei sunt Mieli, fiica lui Karhu?

Poate fiindcă n-a fost pentru Sydän, ci pentru hoţ.

Mieli alungă furia obişnuită când în minte îi revine amintirea chipului acestuia, trăsăturile ce au devenit familiare în ultimele luni: ochi strălucitori sub pleoape grele, un surâs relaxat, sprâncene înalt arcuite ce par să fi fost desenate cu un creion ascuţit. Pentru o clipă, aproape că duce dorul legăturii biotice pe care stăpâna ei o utiliza pentru a-i prinde laolaltă, astfel încât simţea tot ce simţeau ei. Legătura aceea îl făcea mai lesne de înţeles.

El a făcut-o să cânte, pe Marte. Ca toate acţiunile lui, fusese un şiretlic, menit să camufleze ceva ce făcea pe la spatele ei. Însă prin intermediul legăturii biotice, i-a putut simţi fericirea la auzul cântecului ei. Mieli uitase cum era să cânte.

Apoi fusese vorba despre onoare. Nu-l putuse lăsa să moară în altă închisoare, abandonat de pellegrină ca o unealtă ruptă. Cum ar fi putut ea să facă altceva? Mieli îşi atinge bijuteria din jurul gleznei. Nestemate înşiruite într-un lănţişor, una după alta, alegeri irevocabile.

Îşi retrage degetele şi continuă să se roage, în şoaptă. Lumina lumânărilor dansează pe chipurile statuilor, care încep să devină chipul lui Sydän, gura mare şi pometii înalţi, zâmbetul arogant, ştrengăresc.

— Mă-ntreb de ce la mine nu te rogi niciodată? spune pellegrina. Zeii sunt ceva demodat. Hărmălaie memetică în capete de maimuţe. Ar trebui să te rogi şi la mine.

Zeiţa stă în faţa lui Mieli, o umbră încadrată de lumânările imponderabile, cu braţele încrucişate peste piept. Ca întotdeauna, pare să fie în gravitaţie normală: părul castaniu îi este despletit şi se revarsă peste umerii lăsaţi dezgoliţi de o rochie albă de vară.

— Slujesc şi mă supun, zice Mieli, dar rugăciunile sunt

numai ale mele.

— Cum vrei. Sunt generoasă. Oricum rugăciunile sunt supraevaluate.

Zeiţa flutură o mână cu unghii roşii.

— Le poţi păstra. Am corpul tău, loialitatea şi mintea ta. Nu uita ce mi-ai promis.

Mieli pleacă fruntea.

— Nu am uitat. Orice vei cere este al tău.

— Cine poate spune că nu l-am şi luat deja?

Mieli simte că i se usucă gura, iar stomacul parcă îi este strâns de o gheară rece. Însă pellegrina râde, un sunet cristalin.

— Nu încă. Nu încă. Oftează. Eşti tare amuzantă, draga mea, dar din păcate nu prea avem timp pentru amuzamente. Am nevoie într-adevăr de trupul tău, dacă nu de suflet. Eu şi Jean trebuie să purtăm o discuţie. Circumstanţele au silit celelalte sine ale mele să demareze anumite acţiuni. Ceva vine după tine. Trebuie să fii pregătită.

Pellegrina păşeşte în corpul lui Mieli. Simte ca şi cum ar fi plonjat în apă rece ca gheaţa. După care cabina, lumina lumânărilor şi zeiţa dispar, iar Mieli este în spimescop, o fantomă printre firele încâlcite ale Magistralei.

2. TAWADDUD ŞI DUNYAZAD

Înainte să facă dragoste cu domnul Sen, djinnul, Tawaddud îl hrăneşte cu struguri.

Ia o boabă din castronul pe care-l ţine în poală, îi înlătură pieliţa cu grijă şi o ţine între buze, sărutându-i carnea dulce şi umedă. Când muşcă, se aude un oftat slab, metalic dinspre şipul djinnului, care este conectat cu un cablu alb, subţire, la reţeaua senzorială fină de fii-eu din părul ei.

Tawaddud zâmbeşte şi mănâncă fără grabă altă boabă de strugure. De data aceasta îngăduie altor senzaţii să se combine cu gustul. Atingerea mătăsii veşmântului ei pe piele. Greutatea plăcută a rimelului pe gene. Mireasma de iasomie a parfumului ei. Fostul ei stăpân, Kafur, a învăţat-o că întruparea este ceva fragil, alcătuit din şoaptele şi tăcerile cărnii.

Se ridică şi se apropie cu paşi înceţi, atenţi, de fereastra în formă de gaură de cheie. Dansul graţios al sclavei întrupate; se mişcă astfel încât şipul djinnului rămâne mereu în afara razei vizuale. A avut nevoie de două ore pentru a dispune perfect pernele brodate, oglinzile şi măsuţele joase în camera îngustă.

Tawaddud îngăduie soarelui să-i încălzească faţa pentru o clipă şi trage draperiile moi, iar lumina din cameră capătă culoarea mierii întunecate. După aceea revine la perna ei, care-i slujeşte drept scaun pentru masa scundă şi rotundă din centrul încăperii, şi deschide micul sipet incrustat cu pietre preţioase de pe ea.

Înăuntru se află o carte, legată manual în ţesătură şi piele. Tawaddud o scoate încetişor, pentru a-i îngădui domnului Sen să se bucure de fiorul interzis care o însoţeşte. Povestea dinăuntru este o poveste adevărată, bineînţeles, altceva nu-ţi este îngăduit să spui în Sirr. Tawaddud o ştie pe dinafară, totuşi se uită la litere în timp ce citeşte cu glas tare, plimbându-şi vârfurile degetelor peste textura aspră a hârtiei înainte de a da pagina.

— La scurt timp după sosirea Sobornostului şi a

Răcnetului Urgiei, începe ea, în Sirr trăia o femeie tânără, care era măritată cu un vânător de comori.

Povestea soţiei mutalibunului

Tatăl ei o măritase când era încă foarte tânără. Soţul ei, mutalibunul, era foarte, foarte bătrân. Prima lui soţie fusese posedată şi plecase în Cetatea Morţilor, unde trăia ca ghul. După aceea el mersese în călătorii lungi ca să dezgroape raiuri vechi în deşert şi să excaveze gogoli pentru Sobornost.

Mutalibunul purta cicatricele muncii sale: vise neliniştite de cod-sălbatic şi excrescenţe de safir, pe care ea le simţea aspre şi ascuţite pe piele, când se culcau împreună. Asta se întâmpla însă rareori, fiindcă, asemenea tuturor mutalibunilor, şi el renunţase de mult la dorinţă pentru a supravieţui în deşert şi o atingea doar pentru că era îndatorirea lui ca soţ. Astfel încât zilele ei erau singuratice, în casa lor frumoasă aflată sus pe Ciobul Uzeda.

Într-o bună zi, ea a hotărât să-şi facă o grădină pe acoperişul casei. A angajat Iuţi să-i aducă în zbor pământ din serele de lângă mare, a plantat seminţe, le-a spus djinnilor verzi să-i facă seminţe pentru flori de toate culorile şi arbori, care să ofere umbră. A trudit zile şi săptămâni şi a rugat-o pe sora ei, muhtasiba, să protejeze grădina cu Peceţi împotriva codului-sălbatic. Noaptea, îi murmura grădinii, ca s-o ajute să crească; studiase magia athar cu tutori djinni în casa tatălui ei şi cunoştea multe Nume Secrete.

Seminţele făcute de djinni au crescut repede şi, când grădina micuţă era în floare, femeia îşi petrecea toate serile acolo, bucurându-se de mirosul pământului, de mireasma florilor şi de atingerea soarelui pe pielea ei.

Într-o seară, dinspre pustiu a început un vânt puternic, care a suflat peste Ciob şi prin grădină. A adus cu el un nor de naniţi vechi, care au coborât peste grădină ca o ceaţă groasă şi deasă. Maşinile micuţe s-au condensat în picături scânteietoare pe frunzele şi petalele florilor femeii. Erau la

fel de proaspeţi şi puri ca unii dintre străvechii fogleţi utilitari din Sirr-din-Cer, pe care tatăl ei îi ţinea într-o sticlă în cabinetul lui.

Soţia mutalibunului a început să rostească tare şi în gând spre ceaţă, aşa cum fusese învăţată. S-a aşezat pe iarba moale şi i-a cerut ceţii să facă mâinile şi buzele unui iubit.

Ceaţa a ascultat-o. S-a învolburat în jurul ei şi i-a trecut degete moi şi răcoroase în lungul spinării. I-a gâdilat gâtul şi claviculele cu o limbă din pâclă.

Tawaddud face o pauză, îşi scoate încetişor veşmântul şi murmură pentru a activa oglinzile pe care le-a amplasat cu grijă în jurul încăperii. Domnul Sen a fost cândva bărbat şi bărbaţii au nevoie să vadă. Din punctul acela de vedere, clienţii ei care au fost cândva femei sunt mai uşor de satisfăcut… dar sunt mult mai pretenţioşi în alte privinţe, desigur.

Aşa că ea se întinde pe perne, se examinează în oglindă, roteşte capul astfel încât cârlionţii negri şi deşi ascund cablul fii-eului şi zâmbeşte. Lumina chihlimbarie îi evidenţiază pometii şi ascunde gura niţel cam prea mare – cu totul diferită de a lui Dunyazad – şi corpul nu la fel de zvelt ca al surorii ei. Însă pielea îi este tot atât de întunecată şi mătăsoasă, iar muşchii îi sunt fermi de la căţărările lungi pe Cioburi.

Amintindu-şi ceaţa, Tawaddud îşi plimbă vârfurile degetelor peste sâni şi în josul pântecului şi continuă:

— Dar după a doua sărutare şi după a treia, ea a descoperit că ceaţa nu răspundea doar la gânduri, nu era doar o prelungire a propriilor ei mâini şi buze, ci o făptură vie din deşert, la fel de singură şi de flămândă ca ea. Tentacule de pâcle i s-au întreţesut jucăuş în păr. Când femeia s-a întins către ceaţă, aceasta a creat curbe şi plane calde şi catifelate, pe care să le atingă. Apoi, cu blândeţe, a culcat-o pe iarbă…

Bătăile inimii i se iuţesc. Aşa îi place domnului Sen să termine. Ea se atinge mai apăsat acum, lasă cartea să cadă şi să se închidă. Ca întotdeauna când căldura de sub

degetele ei sporeşte şi şoldurile i se încordează sub palme, cuprinsă de fiori fierbinţi şi reci, ea se trezeşte gândindu-se la Axolotl…

Dar înainte de a putea face ultimul pas şi a-l lua pe domnul Sen cu ea, a auzit clopoţelul vizitatorilor, iar sunetul alamei este sacadat şi acut.

— Bună dimineaţa, draga mea Tawaddud! rosteşte o voce. Ai o clipă şi pentru surioara ta?

Ca întotdeauna, Dunyazad îşi alege impecabil momentele în care să-şi facă apariţia.

Tawaddud sare în picioare, cu faţa arzându-i de surescitare şi stânjeneală. Îşi strânge veşmântul în jurul corpului şi deconectează cablul fii-eu de la şipul djinnului.

De afară se aud paşi înăbuşiţi. Camera de rendez-vous este lângă studioul ei, pe coridorul care porneşte din holul de la intrare.

— Tawaddud! se aude din nou, mai limpede, glasul surorii ei. Încă dormi?

— A… a fost splendid, ca întotdeauna, scumpa mea. Deşi, spre sfârşit, ai părut… distrasă, spune domnul Sen cu glăsciorul lui sec.

— O mie de scuze, zice Tawaddud, scotocind după şipul djinnului pe sub perne. Nu va fi necesară nicio remunerare.

Tawaddud înjură înfundat. Bătrânul djinn îi cumpărase serviciile cu un nou Nume Secret, pe care ea îl căuta de multă vreme.

— Promit că voi aranja un nou rendez-vous cât de curând îţi va fi convenabil. S-a ivit o simplă problemă de familie pe care trebuie s-o rezolv.

Ridică şipul greu. La interior, un bioprocesor pre-Colaps preţios îi permite djinnului să menţină o prezenţă temporar localizată în apartamentul ei. Învelişul exterior este opera artizanilor din Sirr: ceramică simplă şi circuite, decorate cu sticlă albastră.

— Din propria mea experienţă, spune djinnul, problemele de familie nu sunt niciodată simple.

— Tawaddud! Ce faci?

— Mă tem că trebuie să te rog să pleci, zice Tawaddud.

— Sigur că da, numai să-mi dai o mână de ajutor. Te rog. Pe data viitoare.

Tawaddud duce şipul la pervazul ferestrei. Un val de căldură flutură draperiile, aerul se înceţoşează pentru o clipită, abia vizibil, apoi djinnul dispare. Ea ascunde şipul sub perne, acoperă din nou oglinzile şi-şi îngăduie un moment pentru a-şi aranja părul.

La uşă se aude un ciocănit. În clipa în care Tawaddud se pregăteşte să atingă simbolul descuierii, inima i se opreşte în piept; cartea ei se află pe podea. O pune iute în sipet şi trânteşte capacul.

Uşa se deschide. Dunyazad o priveşte cu un surâs răutăcios pe buze; cu o mână ţine graţios şipul quarinului de la gât. Numele Secrete scrise pe unghiile ei strălucesc pe fundalul pielii întunecate. Sora lui Tawaddud este îmbrăcată de oraş: veşminte albastre, papuci şi acoperământ de cap bătut cu nestemate peste părul prins în codiţe şi împodobit cu mărgele. Ca întotdeauna, arată perfect.

— Te deranjez, scumpa mea surioară?

— Sincer, da.

Dunyazad se aşază pe o pernă.

— Ce cameră *minunată*. Miroase grozav. Ai... avut musafiri?

„Ştiu ce faci”, spune zâmbetul ei. „Şi de aceea vei face orice îţi voi cere.”

— Nu, spune Tawaddud.

— Excelent. Exact despre asta doream să vorbesc cu tine.

Duny îşi coboară vocea la nivelul unui murmur conspirativ.

— Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu un tânăr. Este bogat, arătos şi-n plus amuzant... iar în după-amiaza asta este liber. Ce zici?

— Surioară, sunt perfect capabilă să-mi aranjez şi singură programul monden, răspunde Tawaddud.

Se apropie de fereastră şi smuceşte de draperii.

— Ah, sunt perfect conştientă de asta. De aceea te asociezi cu animatoarele de pe stradă şi scursurile.

— Am treabă azi după-amiază. Activităţi caritabile, de tămăduire. Banu Sasan – *animatoarele şi scursurile* – au nevoie de medici.

— Sunt convinsă că tânărul gentleman va fi curios să vadă ce faci acolo.

— Da, bănuiesc că din vârful unui turn muhtasib este greu să vezi cum trăiesc Banu Sasan.

În ochii lui Dunyazad apare o sclipire periculoasă.

— Te asigur că noi vedem *totul*.

— Activităţile mele sunt mai importante decât întâlnirea cu un băiat parfumat pe care l-ai cunoscut la o petrecere a Consiliului. Duny, îţi apreciez efortul, dar, realmente, nu trebuie să te mai oboseşti să-ncerci.

Porneşte spre uşa studioului ei cu paşi despre care speră că sunt fermi.

— Da, sunt cu totul de acord. Este ca şi cum ai spăla codul-sălbatic de pe mădularul unui mutalibun şi cam la fel de răsplătitor. Tata este însă de altă părere.

Tawaddud se opreşte şi simte un fior îngheţat prin pântece.

— Am vorbit cu el azi-dimineaţă. I-am spus că te-ai pocăit pentru ce ai făcut şi că nu-ţi doreşti decât să restabileşti numele respectat al familiei noastre, să redevii o femeie onorabilă.

Tawaddud se răsuceşte pe călcâie. Duny o priveşte direct, cu ochi albaştri şi sinceri.

— Dragă surioară, vrei să mă transformi într-o mincinoasă? Într-o naratoare de poveşti, aşa cum eşti tu?

Tawaddud îşi strânge veşmântul şi mai mult în jurul corpului şi scrâşneşte din dinţi. *O naratoare de poveşti. O iubitoare de monştri. Nu mai eşti fiica mea*. Aşa-i spusese Tata acum trei ani, în ziua când Pocăiţii o găsiseră şi o aduseseră înapoi din Palatul Poveştilor.

— Cine-i individul?

— Abu Nuwas, spune Dunyazad. Cred că Tata va fi foarte încântat dacă voi doi aţi deveni… prieteni.

— Duny, dacă vrei să mă pedepseşti, există căi mai simple prin care s-o faci. Ce vrea Tata de la el?

Dunyazad suspină.

— Oare ce ar putea să vrea de la cel mai bogat negustor de gogoli din oraş?

— Surioară, nu sunt idioată! *Iar djinnilor Pocăiţi, ca domnul Sen, le place să-mi spună fel de fel de nume, după aceea.* Tata are în Consiliu tot sprijinul de care are nevoie: nu trebuie să-l cumpere. De ce tocmai el şi de ce tocmai acum?

Dunyazad mijeşte ochii şi-şi trece unul dintre inele în lungul buzelor, înainte şi înapoi.

— Cred că ar trebui să fiu încântată că urmăreşti măcar rudimentele politicii oraşului, rosteşte ea încet. Evenimente recente au făcut ca poziţia noastră să fie… instabilă. O membră a Consiliului a murit azi-dimineaţă, pe neaşteptate: Alile din Casa Soarez. Cred că ţi-o aminteşti.

Alile: o femeie cu chip dur la masa tatei, cu o zonă a scalpului lipsită de păr, mâncată de codul-sălbatic, în părul negru şi un şoim din alamă pe umăr. *Fetiţo, decât să devii mutalibun, mai bine dă cu lopata la rahat ca să-ţi câştigi existenţa*. „Cred că ăsta-i motivul”, gândeşte Tawaddud, alungând amintirea. Simte un gol în piept, dar îşi menţine faţa inexpresivă.

— Lasă-mă să ghicesc, spune ea. Alile a fost susţinătoarea cea mai importantă a propunerii Tatei de modificare a Acordurilor Răcnetului Urgiei. Cum a murit?

— O sinucidere cam prea convenabilă. Pocăiţii cred că a fost o posedare. Poate să fi fost masrurii, însă ei n-au revendicat deocamdată responsabilitatea. Anchetăm cazul. Tata a contactat chiar Sobornostul şi hsien-kuele vor trimite pe cineva să investigheze. Votul pentru Acorduri va avea loc peste trei zile. Dacă vrem să-l câştigăm, va trebui să-l cumpărăm. Abu Nuwas ştie asta şi de aceea tu, scumpă surioară, va trebui să încerci tot ce ştii mai bine ca să-l faci foarte fericit.

— Sunt surprinsă că Tata mi-ar încredinţa o sarcină aşa importantă.

Unei iubitoare de monştri.

— Lordul Nuwas a cerut explicit acordul Tatei de a te curta. Desigur, se zvoneşte că gusturile lui sunt… neobişnuite. În tot cazul eu voi fi ocupată cu împuternicitul Sobornostului – o treabă plictisitoare de baby-sitting, dar cineva trebuie s-o facă –, aşa că mă tem că tu va trebui să decizi.

— Ce convenabil!

„În tine are încredere, iar pe mine mă vinde neguţătorului ca pe un gogol din deşert."

Lucrurile nu stătuseră întotdeauna aşa. Tawaddud îşi aminteşte o tigaie sfârâind, căldura radiindu-i pe faţă, mâinile moi ale tatei pe umerii ei. *Haide, Tawa, gustă, tu ai făcut-o. Dacă vrei, poţi să mai adaugi nişte măghiran. Mâncarea trebuie să spună o poveste.*

— Dragă surioară, eu încerc să *te ajut*. Tata este iertător, totuşi n-a uitat ce ai făcut. Îţi ofer o şansă de a-i arăta cine eşti de fapt.

Duny o prinde pe Tawaddud de mână. Inelele djinn de pe degetele ei sunt reci.

— Nu-i vorba doar despre tine, Tawaddud. Vorbeşti despre Banu Sasan ai tăi. Dacă noi vom câştiga votul, vom avea puterea de a schimba lucruri, pentru toţi cei din Sirr. Dacă mă ajuţi.

Ochii ei sunt sinceri, aşa cum au fost mereu când a încercat s-o convingă pe Tawaddud să fugă în sukh ori să se ascundă de djinnul Chaeremon.

— Ce-i asta, o promisiune? Crezusem că vei încerca ameninţări, zice încet Tawaddud.

— Perfect, spune Dunyazad. Poate că există unele lucruri despre care Tata chiar *ar trebui* să audă.

Tawaddud strânge din ochi, închizându-i. Tâmplele îi zvâcnesc. *Aunii sunt cei care mă pedepsesc. Poate c-o merit.*

Poate că Tata se va uita din nou la mine.

— Bine, încuviinţează ea lent. Se simte slăbită şi înfrigurată. Sper doar să fiu îndeajuns de neobişnuită.

— Minunat!

Duny se ridică şi bate din palme. Bijuteriile şi inelele djinn îi zornăie.

— Nu mai fi aşa posomorâtă. O să fie distractiv!

O măsoară pe Tawaddud, din cap până în picioare, şi se încruntă.

— *Trebuie* să facem totuşi ceva cu părul tău.

3. HOŢUL ŞI ARESTAREA

Intru şovăitor în cabina principală. Dacă nava este îngrijorată, Mieli ar putea fi cu adevărat într-o dispoziţie proastă şi detest să fiu bătut de o războinică oortiană când sunt obosit.

Nu trebuie s-o caut prea mult. Pluteşte în centrul cabinei, cu ochii închişi, cu chipul întunecat, de forma migdalei, iluminat de pâlpâitul slab al lumânărilor, înfăşurată în veşmântul ei obişnuit, asemănător unei togi, ca o omidă în coconul ei.

— Mieli, îi spun, trebuie să stăm de vorbă.

Niciun răspuns.

Mă trag cu braţele în lungul axei cabinei şi mă orientez cu faţa spre ea. Ţine ochii închişi şi pare că abia respiră. *Grozav!* Este probabil într-o transă oortiană. Normal – dacă te hrăneşti destul de mult timp doar cu fructe de pădure, într-o cometă evidată şi iluminată de sori artificiali, începi să te autoamăgeşti că atingi iluminarea.

— Este ceva important. Trebuie să discut cu bossul tău.

Poate că-i într-o transă de pilotare. O dată am scos-o dintr-o asemenea transă, exploatând legătura noastră biotică, însă pentru aceea a fost necesar să-mi străpung palma cu un pumnal din safir. N-am nicio dorinţă de a repeta experienţa… şi, în plus, legătura nu mai există. Pocnesc din degete în dreptul chipului ei. Apoi o ating pe umăr.

— *Perhonen*, întreb nava, a păţit ceva?

Nu primesc niciun răspuns.

— Mieli, nu-i deloc amuzant, să ştii.

Ea începe să râdă, un sunet muzical, stins. Deschide ochii şi zâmbeşte ca o şerpoaică.

— Ah, ba da, îmi spune.

În mintea mea, uşa unei închisori se deschide şi se închide. Nu Închisoarea Dilema, ci alta, cu mult, mult timp în urmă.

Poate că ar fi trebuit să fi rămas înăuntru.

— Salut, Joséphine.
— Nu m-ai căutat niciodată, spune ea. Asta m-a durut.
— Pe Marte, îi răspund, păreai să fii în criză de timp.
Ochii i se îngustează periculos. Poate că nu-i o strategie bună să-i reamintesc că am pus capăt ultimei noastre nopţi împreună, cauzând evacuarea ei de pe planetă de către autorităţile Oubliette.
Pe de altă parte, poate că este o strategie bună.
— Joséphine Pellegrini, îi repet numele.
Numele acela ar trebui să fie însoţit de amintiri, dar şi ele se află înapoia uşii închise. Nu-i surprinzător: probabil că ea însăşi mi-a editat cu grijă memoriile. Poţi face aşa ceva, dacă eşti Fondator Sobornost.
— Deci ţi-ai dat seama, zice ea.
— De ce nu mi-ai spus?
— Dragul meu, dar am făcut-o pentru binele tău. Ai petrecut două secole fugind de mine. N-am vrut să te distrag. Îşi atinge degetul mijlociu al mâinii stângi, ca şi cum ar potrivi un inel. Şi ştii ce se-ntâmplă când încerci să scapi de destin?
— Ce se-ntâmplă oare?
Ea se apleacă, apropiindu-se de mine.
— Te pierzi. Devii un hoţ mărunt, o gaiţă care zboară după mărunţişuri sclipitoare. Ai nevoie de mine ca să fii ceva mai mult.
Îmi atinge chipul. Palma îi este mătăsoasă şi rece.
— Ţi-am oferit şansa să te furi pe tine însuţi. Ai eşuat. Continui să fii creatura neînsemnată din Închisoarea Dilema, care nu se pricepe la nimic, în afară de arme şi jocuri. Crezusem că ai putea fi o sământă pentru ceva mai măreţ. M-am înşelat.
Ochii ei sunt duri.
— Tu nu eşti Jean le Flambeur.
Asta mă doare, însă o înghit. Tonul îi este blând, dar în ochi îi apare o scânteie de furie autentică. *Asta-i bine*.
Îi îndepărtez mâna.
— Atunci suntem doi, îi spun, fiindcă nu cred că tu eşti Joséphine Pellegrini. Nu eşti decât un gogol. Poate dintr-o

ramificaţie mai veche, sigur că da, însă nu eşti o Primă. N-ai fi trimis niciodată o parte importantă a ta să facă o asemenea treabă. Nu eşti decât o fantomă de Fondator de nivel inferior, care rulează o operaţiune ilegală. Vreau să vorbesc cu Prima.

— Şi ce te face să crezi că meriţi *aşa ceva?* spune ea.

— Faptul că ai nevoie de mine ca să fur un fragment din Erupţie de la Matjek Chen. Ştiu cum s-o fac. Şi vreau un târg mai bun.

Ea izbucneşte în râs.

— Of, Jean, ultima dată *ai dat greş*. Tot ce-ai... Vai, vai, nici măcar nu-ţi pot spune... Arhitecturi cognitive furate deopotrivă de la zoku şi de la noi. Maşini construite într-o uzină de exploatare solară. Deghizarea perfectă. Şi totuşi, erai ca un copil prin comparaţie cu el, tatăl Dragonilor. Şi-mi spui mie că *acum* ştii cum să faci? Iubirea mea, prinţişorul meu, eşti *cu adevărat* amuzant!

— Nu la fel de amuzant cum ar fi să-i privesc pe ceilalţi Fondatori devorându-te. Vor fi vasilevii şi hsien-kuele, aşa-i? Ei nu te-au plăcut niciodată. Ai nevoie de o armă împotriva lor. De aceea m-ai scos pe mine.

Ochii ei sunt două perle verzi, reci şi dure. Inspir adânc. *Aproape c-am reuşit*. Nu trebuie să uit că ea îmi poate citi gândurile, cel puţin la suprafaţă. Există moduri prin care să le ocultez. Imagini asociative. Perle şi planete, şi ochi, şi tigri. Ea se încruntă. Mai bine s-o distrag.

— *Chiar* mă-ntrebam cum au reuşit ei să mă prindă, dacă eram *atât* de bun, rostesc eu. Nu s-ar putea oare ca tu să fi avut vreo legătură, iubito?

Ea se scoală. Gura îi este o linie dreaptă. Pieptul i se ridică. Deschide aripile lui Mieli, care vibrează în lumina lumânărilor ca două flăcări gigantice.

— Poate că fugisem de tine, îi spun, dar când eşti disperată, găseşti mereu o cale prin care să mă prinzi.

— *Disperată?* şuieră ea. Pitic ticălos!

Îmi prinde capul şi-l strânge atât de tare, de parcă ar fi o casetă yosegi aflată pe punctul de a se deschide, şi mă trage în sus, astfel că feţele ne sunt apropiate. Respiraţia îi

este caldă. Miroase a lemn-dulce.

— O să-ţi arăt cât de disperată sunt, îmi zice ea.

— Nu.

Ba da!

Ochii îi sunt verde pal la început, apoi imposibil de strălucitori, de parcă ar privi direct în Soare. Lumea devine albă. Chipul mi se înmoaie precum ceara sub degetele ei.

— *Aşa* te-au prins, spune ea.

Povestea inspectorului şi a lui Jean le Flambeur

Inspectorul îl prinde pe ticălosul de Jean le Flambeur în fotosfera Soarelui.

Înainte de a începe, el îi priveşte pe îndelete pe Fondatorii de la bordul bunei nave *Imortalizatorul*. Inginerul-de-suflete bărbos se leagănă încetişor înainte şi înapoi în scaunul lui. În uniforma ei navală alb-aurie, pellegrina îl priveşte fix, aşteptând. Vasilevul se lasă pe spate în scaun, rotindu-şi vinul auriu din pahar. Cele două hsien-kue sunt impenetrabile. Nemişcat şi tăcut, chenul priveşte marea. Chitragupta sfredeleşte găuri cu degetul în structura virtului, făcând singularităţi micuţe, strălucitoare, care dispar pocnind imediat cum se ivesc.

Inspectorul se încruntă la chitraguptă. *Imortalizatorul* este o configuraţie înnodată de câmpuri electromagnetice în jurul unui miez de cerebromaterie de mărimea unei gămălii de ac. Pluteşte la cinci sute de kilometri deasupra Polului Nord solar, în regiunea de temperatură minimă a fotosferei. Inspectorul a avut o mulţime de greutăţi să convingă virtul să ruleze pe genul acela de hardware.

Virtul este un restaurant micuţ în scobitura unui golf stâncos, care adăposteşte un port. Ei stau la mese instalate pe roca neregulată şi luminată de soare, mângâiaţi de o briză răcoroasă, şi au în faţă pahare cu vin alb şi platouri cu fructe de mare, ce abundă în arome bogate, subtile. Greementele velierelor de pe apă zornăie în vânt, ca o muzică improvizată. Pentru a le reaminti unde sunt, planetariul bătut în pietre preţioase al Experimentului se

ridică pe cer, mai mare decât nori sau planete, pe fundalul curbei alb strălucitoare a soarelui. Este o realitate din bucăţi diferite, asamblată din memoriile Fondatorilor, aşa cum trebuie să fie lucrurile astea. Ca să dovedească respect, ca să aibă consens. Cel puţin aşa afirmă teoria.

Vasilevul vorbeşte primul.

— Ce facem aici? spune el. Am răspuns deja la toate întrebările tale.

Degetele inspectorului găsesc crestele şi văile ţesutului cicatrizat de pe obrajii lui. Atingerea trezeşte durerea surdă care există mereu acolo, nu pentru că rănile nu s-ar fi vindecat, ci pentru că face parte din el, o dovadă de respect faţă de Primi.

Este bine, gândeşte el. Este bine să-i întâlneşti pe ceilalţi într-un virt unde ei pot simţi durere. Aceştia sunt gogoli din ramificaţii aflate adânc în gubernii, obişnuiţi cu abstracţiile, cu tendinţa de a uita că realitatea fizică există în continuare acolo, primară şi dureroasă, sinuoasă şi dezordonată, ca o lamă de ras ascunsă înăuntrul unui măr.

— Unul dintre voi este Jean le Flambeur, le spune inspectorul. Unul dintre voi se află aici ca să fure.

Fondatorii îl privesc în tăcere stupefiată. Chitragupta chicoteşte. Inginerul priveşte rondelele de caracatiţă roz de pe farfuria sa. Pellegrina îi fulgeră inspectorului un zâmbet. El simte o căldură ciudată în piept. Asta a fost ceva la care nu se aştepta. Virturile şi întrupările de înaltă fidelitate au avantajele şi dezavantajele lor. Nu vrea să-i răspundă la zâmbet.

— Nu înţeleg nimic din asta, spune el gesticulând în sus.

Cerul este plin de clipiri neutrino ale altor nave raion ca *Imortalizatorul,* milioane ce se mişcă pe orbite strânse, ordonate, întrepătrunse ca firele unei tapiserii. Undeva, hăt departe, reverberează cântecul vibratil al unei gubernii, un creier artificial de mărimea unei planete, care-şi supraveghează copiii din umbra lui Mercur, coordonând, ghidând, planificând.

Soarele poartă o centură alcătuită din punctuleţe de lumină: maşinării de exploatare solară care pompează

elemente grele din adâncurile fuziunii pentru a alimenta cu ele fabrici de cerebromaterie de pe orbite staţionare. O ecologie de gogoli constructori în corpuri plasmatice răscoleşte coroana solară, creând buzunare ordonate ce vor fi utilizate ca mediu activ de laserele solare.

— Ştiu însă că are rolul de a sluji Marea Misiune Comună. Fratele nostru, Inginerul, a încercat să-mi explice Teoria firelor, împrăştierea gravitaţiei cuantice, încuietorile Planck şi faptul că Dumnezeu nu-i un jucător de zaruri, ci un criptograf. Nu-mi pasă. Ramificaţia mea se ocupă cu lucruri mai simple. Toţi ştiţi ce fac eu.

Este un pic necinstit. *Bineînţeles* că el ştie ce se va întâmpla. Dar este mai bine dacă ei îl consideră un barbar.

Lasere solare vor focaliza asupra unei constelaţii de puncte până când concentrarea de energie va sfâşia chiar ţesătura continuumului spaţio-temporal şi va da naştere la singularităţi, alimentate de fluxul de particule pe care sistemul de exploatare solară îl absoarbe de la pol. Nenumăraţi gogoli vor fi matriţaţi în ele, cu minţile codificate în stări-fire în orizonturile de evenimente. Şaptesprezece găuri negre vor trage împreună cozi lungi de plasmă din soare, aidoma unor coji de portocale care se îmbină. O mână dumnezeiască cu multe degete se va strânge într-un pumn. O dezintegrare Hawking violentă va converti în energie câteva mase terestre.

Şi, poate, în interiorul infernului aceluia, va exista un *răspuns*. Un răspuns pe care cineva vrea să-l fure.

— Unde este atunci această creatură legendară? întreabă vasilevul. Asta-i o nebunie. Nouă secunde în cadrul Experimentului şi noi irosim cicli în virtul ăsta fantezist. Fraţii şi surorile noastre se pregătesc pentru misiunea cea mai glorioasă. Şi ce facem noi? Tresărim înaintea umbrelor.

Se uită la pellegrină.

— Sora pellegrină de aici a decis că ar trebui să dansăm pentru maimuţe.

Inspectorul îşi pune palmele mari pe masă şi se ridică. Mişcarea lui bruscă şi statura mătăhăloasă fac ca paharele să vibreze şi să cânte.

— Fratele vasilev ar trebui să-şi reconsidere cuvintele, îi spune încetişor.

Se vede obligată ca în curând să se ocupe de el. Şi posibil de hsien-kue: sunt două, una mai vârstnică şi cealaltă mai tânără, una într-un avatar complex din Timp Adânc – un chip hsien-ku înglobat într-un corp albastru multiunghiular şi o pădure de membre –, cealaltă o tânără modestă în uniformă gri simplă. Inspectorul este aproape sigur că ele au trimis nucleul-vampir care a încercat să-l omoare în Biblioteca navei.

— Sora pellegrină de aici a detectat o anomalie în gogolii matematici, spune inspectorul. Ea m-a adus din Bibliotecă pentru a investiga şi a retezat comunicaţiile cu restul flotei. A fost acţiunea corectă. Am găsit urme. În virturi, în memoriile gogolilor. Le Flambeur se află aici.

Trage cu coada ochiului la chen, încercând să vadă o reacţie. Fondatorul cu păr sur este singurul care nu se uită la inspector. Ochii îi sunt aţintiţi asupra cerului şi pe buze îi flutură un surâs.

Hsien-kua mai vârstnică se ridică.

— Creatura despre care vorbeşti este o legendă, spune ea. În simurile străbunilor noştri nu este decât o poveste, o sperietoare.

Este impresionant de bătrână. Pentru o clipă, *xiao*-ul instinctiv – respectul încorporat pentru un gogol mai apropiat decât el de un Prim – îl face pe inspector să se simtă ca un copil. *Inspectorul a fost sabia Sobornostului*, îi rescrie metasinele gândurile. *El a rămas puternic. El ştia că temeiul îi era adevărat şi pur.*

— Sora spune că memoriile Primilor sunt imperfecte? întreabă el, agăţându-se de glasul liniştitor al metasinelui şi scrâşnind din dinţi.

— Nu imperfecte, spune ea. Doar… îndepărtate.

— Irosim timp, zice vasilevul. Dacă aici ar exista o anomalie, dacă nava ar fi fost infectată, atunci sora pellegrină ar trebui să se fi autodistrus şi astfel morţile noastre ar fi slujit Misiunii. Ea însă şi-a iubit mereu niţel cam mult continuitatea pentru a face ceea ce este necesar.

Inspectorul surâde.

— Investigaţia mea a fost amănunţită. Se pare că fratele vasilev şi sora hsien-ku au încercat să manipuleze balanţa gogolilor de testare utilizaţi în Experiment. Dar nu mă aflu aici pentru a-i acuza. Mă aflu aici pentru a-l găsi pe Jean le Flambeur.

Vasilevul îl priveşte fix.

— Dintre toate acuzaţiile scandaloase…

— Ajunge, rosteşte chenul.

Se lasă brusc linişte. Chenul este singurul gogol de pe navă care nu este ramificat pentru Experiment: a patra generaţie, ramificaţia Bătălia-cu-Îngerul-Conway. Nici chiar metasinele nu poate amuţi valul apăsător de *xiao* pe care îl simte inspectorul când vorbeşte el.

— Fratele nostru şi-a îndeplinit bine misiunea. Dacă cineva îi pune sub semnul întrebării recomandările, cu certitudine n-o face din vinovăţie, ci doar din dorinţa de a vedea că Marea Misiune Comună este îndeplinită cu bine, n-am dreptate? Dacă este o chestiune de identitate, atunci răspunsul este simplu. În înţelepciunea lor, Primii ne-au asigurat mijloacele de a spune lumii cine suntem noi.

Chenul se răsuceşte către ei şi poartă pe chip un surâs extatic.

— Să ne scoatem Codurile de Fondator şi să ne rugăm.

Inspectorul inspiră profund. Ştia că va urma asta, dar nu doreşte să-şi atingă Codul, obiectul care le acordă Fondatorilor drepturi de administrator la metalegile firmamentului care guvernează toate virturile. Codul derivă din parole în acelaşi fel în care armele nucleare se trag din topoarele de silex: nu doar un şir de caractere, ci o stare mintală, un moment definitoriu, sinele cel mai lăuntric. Iar al lui nu-i deloc plăcut.

Cu toate acestea, zâmbeşte larg spre vasilev, când toţi se scoală. Gogolul cu păr auriu soarbe din pahar şi varsă câteva picături când îl aşază pe masă; mâinile îi tremură. *Mi-ar plăcea într-adevăr să fie el.*

— Haideţi, spune chenul. S-o facem toţi împreună, ca

fraţi şi surori.

Închide ochii. Pe faţă i se lăţeşte o expresie de extaz, de parcă ar fi urmărit ceva indescriptibil de frumos. Virtul se dizolvă în jurul lor, absorbit de firmament, dispărând în albeaţa pustie ca vinul vasilevului în faţa de masă din bumbac.

Unul câte unul, ceilalţi Fondatori îl urmează. Chipul chitraguptei degajă seninătate. Pellegrina pare temătoare. Fruntea inginerului este încreţită de concentrare furioasă. Feţele banale ale hsien-kuelor sunt înfrumuseţate de expresii de uimire şi copleşire. Vasilevul este palid şi transpiră. Îi mai aruncă inspectorului o privire plină de ură şi închide ochii.

Apoi vine rândul inspectorului.

În firmament, închiderea ochilor nu aduce întuneric, ci doar albeaţă. Fondatorii sunt siluete puternic reliefate pe fundalul lui. Şovăitor, inspectorul îşi atinge Codul. Este tot atât de dureros pe cât sunt cicatricele lui, dar de o sută de ori mai intens, o spintecătură înăuntrul lui care duhneşte şi supurează ca o...

...escară. Se deschide când îl trezesc focurile de armă. Sora lui este întinsă alături. Muşte se plimbă peste ochii ei deschişi. El îşi smulge sârmele din scalp. Se aude un pleoscăit, urmat de un trăsnet de durere. Pe faţa lui curge sânge. Întinde mâna spre fruntea ei. Pielea se simte moale şi lipicioasă la atingere.

O azvârle spre firmament, doritor să scape de ea. Albeaţa flămândă o înhaţă şi o înghite. Brusc, nu mai este albă, ci o oglindă care-i arată şase reflexii.

Îşi atinge chipul ca să simtă cicatricele şi vede reflexiile făcând la fel. Cicatricele nu sunt acolo; obrajii îi sunt netezi. Imaginile lui din oglindă sunt bărbaţi tineri cu păr negru ca pana corbului şi sprâncene desenate cu creionul, tâmple cu gropiţe şi pleoape grele. Ei poartă sacouri elegante din catifea şi cămăşi albe şi par că s-ar îndrepta spre o petrecere. Îşi scutură fire de praf invizibile de pe revere, se uită unul la celălalt şi clipesc, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis.

În timp ce-i priveşte, în el răsună un *trosc* sec. Un alt sine eclozează ca o pasăre din ou. Eu zâmbesc, spre deruta din ochii celorlalte sine ale mele, când ne scuturăm de învelişul greu al inspectorului.

Lângă mine, chenul începe să aplaude.

— Minunat, rosteşte el şi rânjeşte ca un copil surescitat. Minunat!

Toţi îl privim. El este singurul neschimbat, o siluetă cenuşie, micuţă, profilată pe firmamentul alb. Ceva este în neregulă. Îi caut Codul în capcana virt pe care am creat-o şi nu găsesc nimic.

Chenul se şterge la ochi şi expresia lui redevine o mască serioasă. Acum, după ce *xiao*-ul deghizării mele Sobornost a dispărut, este mai uşor să mă uit la el. Un bărbat asiatic scund şi îndesat, cu păr sur tuns neregulat, desculţ, care poartă o rasă de călugăr. Chipul îi este mai tânăr decât ochii.

— Un virt care emulează firmamentul, zice el. N-am crezut că aşa ceva este posibil. Şi tot spectacolul acesta este doar pentru mine, doar pentru a-mi fura Codurile. Mai bine decât la teatru. Foarte amuzant.

Noi şase facem o plecăciune, toţi simultan.

— Îţi poţi da seama desigur cum am procedat, rostim noi în cor.

Pot vedea în ochii celorlalte sine ale mele cum încearcă să găsească o cale de scăpare. Însă virtul este închis în jurul nostru, etanş ca o sticlă.

— Desigur, repetă el privindu-ne din creştet până în călcâie. Îmi amintesc prima uzină de exploatare solară în care ai intrat prin efracţie, acum un secol. Deci ai făcut-o din nou. Vechiul truc al uşii din spate din compilator. Cleptografie elementară. Unica parte pe care n-o pot înţelege este de unde ai obţinut Codurile vechiului meu prieten. De la Joséphine? Trebuie să port o discuţie cu ea.

Sunt *într-adevăr* destul de mândru de asta: am spart platforma de calcul cea mai sigură, prin inserarea câtorva opţiuni în hardware-ul *Imortalizatorului* când uzina de

exploatare solară le-a compilat pe ea şi navele ei surori, acum patru minute, în cadrul de referinţă al Experimentului.

Aşa că, bineînţeles, am creat şi o rută de evadare.

— Un gentleman păstrează întotdeauna discreţia. Şi există un motiv pentru care metodele clasice sunt numite clasice, spunem noi cu o uşoară dizarmonie în corul nostru, acum când divergem.

Virtul este perfect etanş, ca o sticlă, dar el n-a observat una dintre uşile din spate ale firmamentului meu. Trebuie doar să-l fac să continue să vorbească.

— Aşa este. Iar *trădarea* este una dintre metodele clasice, nu-i aşa? Ba chiar cea mai veche dintre ele.

Surâde uşor.

— Ar fi trebuit să ştii că nu e bine să nu te-ncrezi în ea.

Nici nu m-am încrezut. Noi însă ne mulţumim să strângem din umeri.

— A fost dintotdeauna un risc. Asta-i meseria mea.

Arătăm spre albeaţă.

— Dar şi tu îţi asumi un risc. Toată chestia asta… Experimentul. Este doar pentru a-i distrage pe ceilalţi, nu? N-ai nevoie de el. Ai deja bijuteria Kaminari. Cheia încuietorilor Planck.

El arcuieşte sprâncenele.

— Te poţi gândi la altcineva care merită s-o aibă?

Noi râdem.

— Cu tot respectul, Matjek, îi spunem, ar trebui să laşi nestematele, încuietorile şi cheile pe seama profesioniştilor.

— Respectul… Înţeleg.

Îşi încrucişează braţele.

— Tratezi situaţia asta ca pe un joc. Mai ţii minte prima noastră întâlnire? Ţi-am spus că pentru mine nu era un joc.

Aceea n-a fost prima noastră întâlnire. Dar este bine că nu-ţi reaminteşti asta.

— Atunci de ce, îl întrebăm noi, eu câştig mereu?

Unul dintre noi – nu mai sunt sigur cine – activează protocolul de evadare. Ceilalţi se autodistrug, inundând virtul alb cu zgomot. Învelişul de software care conţine

mintea mea îşi purjează conţinutul în gândwispuri şi le lansează din *Imortalizator* spre alte nave raion.

Eu sar din nod în nod prin reţeaua de comunicaţii Sobornost, divizând, contopind, emiţând parţiali care se autosacrifică. Chenii vin după mine, tenace, implacabil. Dar nu contează. Câteva milisecunde şi voi ajunge la una dintre navele mele de fugă, minunatele *Leblancuri* construite de Gun Club zoku, cu propulsiile Hawking activate, gata să-mi asigure evadarea la viteza luminii…

Apoi raioanele încep să se autodistrugă. Fotosfera este plină cu inflorescenţe de antimaterie când îmi ard podurile, sacrificând milioane de gogoli pentru a mă restricţiona ca pe un virus. Distrugerea se întinde aidoma unui incendiu scăpat de sub control, până când mai rămâne doar unul dintre mine.

Încerc să mă ascund în procesele firmamentului, devin o computerizare lentă şi reversibilă. Dar în zadar: ei mă vânează. Chenii şi inginerii vin, roiesc peste mine ca liliputanii peste Gulliver, prinzându-mă.

Iar apoi vin minţile-tăişuri, invizibile şi fierbinţi.

Ele mă fac bucăţi. Primul dispare metacortexul: capacitatea de automodificare, de sculptare a materiei mele neurale. Fixat, mort, fără să-mi mai schimb personalităţile după voie, întemniţat. Ele se asigură totuşi să-mi lase amintirea unei pierderi.

Un glas pune întrebări.

Nu răspund şi mor.

Un glas pune întrebări.

Nu răspund şi mor.

Un glas pune întrebări.

Nu răspund şi mor.

În cele din urmă, tăişurile ating o capcană pe care am construit-o în interiorul meu cu mult timp în urmă. Secretele îmi iau foc şi ard în capul meu.

În cele din urmă, sunt gol-puşcă, într-o celulă făcută din sticlă. În mintea mea există dureri-fantomă, acolo de unde au fost tăiate părţile zeului. În mână am un pistol. În spatele fiecăruia dintre cei patru pereţi aşteaptă cineva.

4. TAWADDUD ŞI ABU NUWAS

În timp ce Duny aşteaptă, Tawaddud îşi pune un chip nou în dormitorul ei.

Îşi priveşte imaginea din oglindă. Fantezia pe care a creat-o pentru domnul Sen a dispărut, înlocuită de o femeie banală într-o salopetă albă integrală, care nu-i avantajează şoldurile late. *Neobişnuită? Nu azi.* Îşi trece degetele prin părul scurt şi neascultător, refuză să facă orice în privinţa lui şi alege o pelerină scurtă cu glugă în care să-l ascundă. După o clipă de ezitare, pune şi vechii ochelari athar ai mamei ei. Cumva este mai uşor să priveşti lumea dinapoia lentilelor rotunde, aurii.

Îşi ia trusa medicală şi i se alătură lui Dunyazad în balconul din aripa rezidenţială a palatului, pentru a aştepta elevatorul. Sora ei îi priveşte dezaprobator ochelarii.

— Nu ţi se potrivesc cu forma feţei, spune ea. Mama, sărmana, n-a avut niciodată prea mult gust. Sper să compensezi lipsa de stil printr-un supliment de farmec.

N-ai cunoscut-o niciodată pe Mama, gândeşte Tawaddud. *Şi nu mă cunoşti nici pe mine.*

Decide să ignore împunsătura lui Duny. Petrecuse toată ziua în casă, iar acum îi place să simtă briza şi căldura soarelui după-amiezii.

Palatul tatălui ei este ca o mână ce iese din Ciobul Gomelez şi seamănă cu o plantă urcătoare pe un zid gigantic: cinci clădiri înalte care au fost cândva verticale, dar acum sunt orizontale, înţesate de pasarele, unite laolaltă prin extensii, balcoane şi grădini suspendate. De deasupra se aud ecouri slabe de muzică djinn melancolică. Arome grele de mâncare se înalţă din Takht, palatul negustorului de gogoli, şi se amestecă cu vântul cald. Dedesubt, minarete în consolă, platforme şerpuite şi străzi verticale se agaţă de Ciobul Gomelez ca iedera. Oraşul în sine este pierdut în pâcla de hăt jos, întrezăriri de purpuriu, auriu şi albastru într-un linţoliu de ceaţă albă.

Ciobul este un segment cilindric înalt de aproape doi

kilometri, o bucată din colonia orbitală O'Neill, unde au trăit strămoşii ei, până când s-a prăbuşit din înalturi. Impactul i-a spart învelişul – milioane de tone de diamant, metal şi materiale pre-Colaps ciudate – în bucăţi ca o găoace de ou; cinci Cioburi care se ridică din roca-mamă. Ele se întind spre cerul care a fost pierdut, păzindu-l pe ascunsul Sirr, pe binecuvântatul Sirr: ultimul oraş omenesc de pe Pământ.

Înapoia ei se aude cineva tuşind.

— Te rog s-o scuzi pe sora mea, spune Dunyazad. Este o visătoare şi uneori trebuie să fiu fermă ca s-o silesc să observe lumea reală.

— Aunii ştiu că Sirr are nevoie de mai mulţi visători, în vremurile acestea grele, spune un glas masculin, încet şi blând.

Tawaddud se răsuceşte. Un bărbat stă alături de ele pe balcon. Este micuţ şi subţirel, mai scund decât Tawaddud, şi pare obosit: pielea îi este palidă şi unsuroasă. Este îmbrăcat în hainele bogate negru-argintii care emulează veşmântul tradiţional al unui mutalibun, dar sunt croite din ţesături Sobornost ciudate, ce flutură în briză. Are păr lung, vălurit, chip îngust… şi un şip de djinn în locul unui ochi. O cureluşă de piele îi traversează faţa şi susţine un dispozitiv ornat din alamă în locul unde ar trebui să-i fie ochiul stâng. Ochiul omenesc îi este strălucitor şi verde.

— Eu însumi sunt un visător, rosteşte el ezitant, de parcă ar recita versuri. Uneori sunt un cerşetor orb care visează că sunt Abu Nuwas, iar vinul pe care l-am băut de dimineaţă şi doamne aşa frumoase ca tine nu sunt decât năluciri. Sunt însă aproape sigur că n-aş fi visat niciodată ceva atât de hidos ca reflecţia mea în ochii tăi, aşa că tu trebuie să fii reală, slăviţi fie Aunii!

Abu Nuwas sărută mâna lui Tawaddud şi razele soarelui scânteiază din ochiul lui de alamă. Buzele îi sunt reci şi uscate şi abia îi ating pielea, ca senzaţia gâdilătoare la contactul cu un djinn. Mâna îi tremură puţin, apoi şi-o retrage.

— Lord Nuwas, ea este sora mea, Tawaddud. Suntem

extrem de recunoscători că ai acceptat s-o însoţeşti. Trebuie să înţelegi că este foarte sârguincioasă cu îndatoririle ei caritabile, fiindcă altfel ar fi aranjat să te întâlnească într-un cadru mult mai respectabil.

Tawaddud îl studiază pe Abu Nuwas, privindu-l mai mult decât este cuvenit. Zâmbetul lui tremură. Ea îşi îndreaptă spinarea. Brusc, nu mai este Tawaddud, oaia neagră a familiei Gomelez. Este Tawaddud, mândria Palatului Poveştilor, iubita lui Axolotl. *Nu, surioară, nu mă cunoşti deloc*.

— Sora mea glumeşte, rosteşte Tawaddud cu glas scăzut. Nu am nicio intenţie să fiu respectabilă. Îşi scoate ochelarii athar şi surâde, aruncându-i lui Abu Nuwas aceeaşi uitătură pe care a împărtăşit-o domnului Sen şi imaginii ei din oglindă. Dar aş fi încântată dacă m-ai însoţi şi ai mai rosti asemenea lucruri minunate. N-am ştiut că eşti un poet.

Îi oferă lui Abu Nuwas braţul. El face un pas înainte şi-l ia, împăunându-şi pieptul.

— Nu sunt decât un diletant, milady, iar acestea sunt simple cuvinte ce sosesc în mintea unui mutalibun când umblă prin pustiu, umbre palide ale unei frumuseţi ca a ta.

Tawaddud râde şi-l răsplăteşte cu alt zâmbet, ceva mai cald decât cel dinainte.

— Lord Nuwas, spune ea, pentru asemenea cuvinte aş fi încântată să-i îngădui unui cerşetor orb să mă însoţească.

— Te rog, spune-mi Abu.

Dunyazad o priveşte uluită pe Tawaddud, care-şi ţuguie buzele.

— Draga mea surioară, nu trebuia să participi la nişte întruniri ale Consiliului? Sunt sigură că-i vorba despre ceva teribil de important. Şi amândouă trebuie să-l slujim pe tata şi oraşul acesta cum ne pricepem mai bine.

Elevatorul este un vehicul analog, demodat, cu un cadru flexibil, un miriapod metalic care se târăşte în lungul liniilor ferate ce ies din Ciob. Coborârea provoacă o adiere plăcută. Pentru o vreme, Abu Nuwas pare mulţumit s-o ţină pe Tawaddud de braţ şi să privească oraşul depliindu-se

dedesubt. O idee se înfiripă în mintea ei şi este recunoscătoare tăcerii care-i îngăduie să crească. *O să regreţi asta, Duny, cu-adevărat o să regreţi.*

Spre est sunt dealuri şi sere, iar dincolo de ele se află marea. Înspre nord se găseşte Cetatea Morţilor, cu nenumăratele rânduri de clădiri cenuşii anonime. Tawaddud îşi întoarce iute privirea dintr-acolo.

Oraşul real este dominat de turla Staţiei Sobornost: un turn masiv din diamant, împănat de statui eroice mai înalte decât Cioburile. Se ridică deasupra mocirlei bazarelor de gogoli, care lasă loc treptat străzilor largi şi clădirilor scunde din umbra Cioburilor Ugarte şi Uzeda. Lumina soarelui care străluceşte de pe segmentele sale superioare face să pară că-i făurit din aur. Turnul se schimbă, uneori lent, alteori chiar în vreme ce priveşti, turle noi se ridică şi coboară, suprafeţe şi statui se rotesc. La fiecare câteva secunde se ivesc fulgere şi bubuituri, dâre de lumină dinspre gândwispuri ce poartă minţi Sobornost, lansate către Tigva pe care stăpânii Sistemului Interior o construiesc în cer.

— Te face să te simţi mărunt, nu-i aşa? spune Abu.

Abu Nuwas are o reputaţie: acţiuni impresionante pe pieţele de gogoli, decizii de investiţii care uneori par nebunii. Cu toate acestea, clienţii ei mai influenţi vorbesc despre Abu cu respect lipsit de entuziasm. *Oamenii mărunţi au nevoie să se simtă puternici*. Tawaddud îşi menţine privirea în pământ.

— Prefer grandoarea Cioburilor în locul creaţiilor nemoarte ale Sobornostului, spune ea. Iar deşertul codului-sălbatic le-a învăţat în Răcnetul Urgiei cât de mărunte pot fi.

— Mda, zice Abu, cel puţin pentru o vreme.

Un alt elevator trece pe lângă ei. Un roi de Iuţi străfulgeră, încercând să-l ajungă, zumzăind. Sunt umanoizi micuţi de mărimea degetului arătător al lui Tawaddud, cu corpuri negre şi aripi vibratoare, care fac autostopul pe elevatoare până în vârfurile Cioburilor, pentru a absorbi energie solară la urcat şi energie potenţială la coborât, pe

care o vând după aceea oraşelor cu oameni mărunţi, ca Misr şi Qush şi alte o sută din Sirr central, ale căror nume nu le vor cunoaşte niciodată lenţii umani standard. Pasagerii încearcă să-i alunge. Iuţii se feresc fără efort de palmele ce se vântură, bâzâind în jurul elevatorului ca un roi de muşte.

— Câteodată îi invidiez, spune Abu privindu-i. Ei trăiesc într-o lume de statui gigantice, trăiesc vieţi iuţi, luptă războaie iuţi, iar într-o zi de-a noastră încap multe secole şi dinastii de-ale lor. Vieţile noastre sunt mult prea scurte, nu crezi?

— Se mai spune, rosteşte Tawaddud şi se apropie de el, că Iuţii şi djinnii cunosc plăceri pe care noi le-am uitat şi că, odată ce un om le-a gustat, îi vine foarte uşor să piardă interesul faţă de patima cărnii.

— Înţeleg, spune Abu şi-şi întoarce spre ea ochiul de alamă, înclinându-şi capul ca o pasăre. Să înţeleg că vorbeşti din experienţă personală, lady Tawaddud?

Expresia îi este rigidă.

După sfiala lui iniţială, Abu Nuwas este greu de descifrat, aşa cum se întâmplă adesea cu mutalibunii. Sub pretextul feririi ochilor împotriva soarelui, Tawaddud îşi ridică ochelarii athar şi priveşte aura negustorului de gogoli în Umbră. Djinnul lui împletit este un şarpe înfocat, care-l încolăceşte protectiv. *Trebuie să fiu mai subtilă cu el*.

Tawaddud urmăreşte cu privirea elevatorul care se micşorează.

— Nu sunt decât o fată inocentă din familia Gomelez.

— Poveştile spun altceva.

— Poveştile spun multe şi de aceea Pocăiţii le vânează înainte ca hoţii de trupuri să ne fure minţile cu ele. Dragul meu Abu, îmi pasă de poveşti mai puţin decât de poezii… iar tu mi-ai făgăduit mai multă poezie. Mă tem că singurul lucru pe care ţi-l pot oferi în schimb este o seară de trudă printre Banu Sasan.

Atinge mâna lui Abu.

— Nu-ţi este însă străină truda. Atât eu, cât şi sora mea apreciem ajutorul pe care l-ai oferit tatălui nostru.

— N-a fost mare lucru. Aş fi preferat să-mi apreciezi umorul. Sau trăsăturile chipeşe.

Surâde ironic şi-şi atinge ochiul.

Fată proastă! Prima lecţie a lui Kafur. Dă-i forma unui vis şi nu-l mai lăsa niciodată să se trezească.

— În Sirr nu există onoare mai de seamă decât atingerea împletitului, iar onoarea este mai măreaţă decât frumuseţea, rosteşte Tawaddud. Ce vezi cu ochiul acela? zice ea zâmbind ştrengăreşte. Orice vrei?

— Ai vrea să vezi?

El întinde mâna.

Fără un cuvânt, ea îi înmânează ochelarii athar, clipind des sub razele puternice de soare. Abu îi răsuceşte în mâini. Şopteşte un Nume Secret pe care Tawaddud nu-l cunoaşte.

— Încearcă acum.

Tawaddud ia şovăitoare ochelarii şi-i pune. Clipeşte, aşteptându-se să vadă haosul obişnuit al atharului local, umbra digitală a realităţii. Peceţile palatelor protejează Ciobul împotriva codului-sălbatic cel mai agresiv, dar chiar şi aici atharul este mereu plin de spaime vechi şi zgomot.

Ea vede un Sirr diferit.

Este o pânză de păianjen, vastă şi mişcătoare, ţesută din lumini. Staţia Sobornost continuă să fie acolo ca o stea strălucitoare în centru, dar toate celelalte sunt înlocuite de o reţea complexă, mereu mutabilă: cosiţe strălucitoare ce apar şi dispar fulgerător, curenţi scânteietori denşi, care se întind de la un orizont la celălalt, inflorescenţe bruşte de activitate ce seamănă cu cuiburi de insecte înfocate. După o clipă, Tawaddud trebuie să închidă ochii. Este ca şi cum ar urmări suprafaţa Soarelui.

— *Asta* vedem noi, muhtasibi şi mutalibuni, zice Abu. Asta adună Pocăiţii pentru noi, sângele Sirrului. Comerţul cu gogoli. Comerţul cu sobortehnologie. Munca djinnilor. Ba chiar – şi coboară glasul – comerţul cu întrupări. Este ca o grădină şi noi suntem grădinarii. Noi trebuie să decidem unde să plantăm, unde să tăiem şi să creştem, pentru a păstra Sirrul viu. De aceea îl ajut pe tatăl vostru. Asta mă

face să mă simt mărunt.

Tawaddud clipeşte şi viziunea dispare, înlocuită de athar, mâzgălelile întrerupte pe care acesta le scrie pe oameni şi pe clădiri, deteriorat de zgomotul alb al codului-sălbatic. Ea scoate ochelarii.

— Atunci mă bucur că te duc să-i vezi pe Banu Sasan, spune încet. Adesea te simţi mărunt când priveşti lucrurile prea de sus.

— Sora ta a spus că ne vom înţelege, rosteşte Abu şi-i ia din nou braţul lui Tawaddud şi, oricât s-ar strădui ea, nu-i poate citi zâmbetul.

Va fi mai greu decât crezusem.

Zăngănind şi vibrând, elevatorul îi coboară la baza Ciobului, unde, cu şi mai mult zgomot, se reconfigurează într-un tramvai. Îi poartă pe străzile largi din cartierele Ciobului, spre centrul oraşului, în lungul canalelor înguste de apă ce duc spre mare, Staţie şi Banu Sasan.

5. HOŢUL ŞI VÂNĂTORUL

Mieli pluteşte în spimescop, o fantomă în interiorul fantomei navei. Este o reprezentare a liniilor-planetare pe care le lasă în urmă cerebromateria, de la fiecare şurub şi piuliţă din *Perhonen*, până la maşinăriile Magistralei din tot Sistemul. Realitatea peste care sunt suprapuse interpretări şi explicaţii, fizică impasibilă prinsă într-un păienjeniş de înţelesuri.

Îi place aici chiar şi când nu pilotează. Nava este făcută din cuvintele ei, iar aici le poate vedea. Cu un gând, ea poate să privească prin pereţi, să transfocalizeze spre nanomaşinăriile din safir pseudoviu ale navei ori să se transforme într-un gigant şi să ţină în palmă mecanismul imposibil de complex al Sistemului. Poate chiar să se întoarcă şi să-şi privească propriul corp ca dintr-o stranie viaţă de apoi.

Mai puţin acum, deoarece cabina centrală a navei este închisă spimevederii ei. Ea fost exilată aici ca un spirit străbun, în timp ce pellegrina se joacă cu hoţul. Cel puţin senzaţia de vis a spimescopului face mai suportabil dezgustul.

— Nu te teme, spune *Perhonen*. Din câte îmi pot da seama, de data asta ei doar vorbesc.

— Nu vreau să ştiu, zice Mieli. În tot cazul, noi avem lucruri mai bune de făcut. Ea a spus că vine ceva.

Îi interoghează pe gogolii din matricea senzorială a navei care-şi petrec existenţa imaterială urmărind imagerii spectrali ai navei, detectorii de neutrini şi alţi senzori. Ei se află pe una dintre ramificaţiile inferioare ale Magistralei, construită de Sobornost pentru a oferi căi traficului lor de gândwispuri. Pe o rază de milioane de kilometri în jurul navei nu există mare lucru, cu excepţia vechilor şi risipitelor routere zoku – rămăşiţe ale Războiului Protocolului – şi a liniilor-planetare ale wispurilor.

Pentru orice eventualitate, ea îi cere navei să înceapă activarea tehnologiei Sobornost ascunsă în fuzelajul ei. La

fel ca Mieli, nava este un amalgam complicat de oortian şi Sobornost, refăcută pe Venus, cu arme ascunse, blindaje cuantice, virturi, gogoli şi antimaterie înglobate în cerebrocoralul *väki* ca insecte diamantine în chihlimbar.

— Tocmai mă întrebam, spune *Perhonen* şi glasul îi este diferit aici, pentru că nu provine doar de la un avatar fluture, ci de pretutindeni, ba chiar din interiorul lui Mieli. Îi vei spune despre gogolul pe care l-ai dat pellegrinei?

— Nu, răspunde Mieli.

— Cred că s-ar putea să-i fie de folos. El nu te înţelege cu adevărat.

— Asta-i problema lui, replică Mieli.

Se simte în siguranţă aici, printre stele şi înăuntrul navei, înăuntrul unui cântec. Doreşte să uite de hoţ şi de pellegrină, de războaie, zei şi căutări. Poate că ar izbuti să uite chiar şi de Sydän. De ce trebuie nava să strice totul?

— M-am gândit, zice nava. El ar putea să ne ajute. Şi el vrea să fie liber. Dacă i-ai spune adevărul…

— Nu există nimic de spus.

— Dar nu vezi ce-ţi face pellegrina? Promisiuni, jurăminte, servitute… şi unde ne-au dus toate astea? Ar trebui să…

— Ajunge! spune Mieli. N-ai niciun drept s-o pui sub semnul întrebării. Sunt servitoarea ei, nu o trădătoare. Nu mă face să regret că te-am construit. Aici, fără răsuflarea constantă a meditaţiei sau lumina lumânărilor care s-o ancoreze, cuvintele şi mânia se revarsă cu uşurinţă. Nu sunt copilul tău, ci creatorul tău. Habar n-ai ce…

Şi apoi, ploaie de neutrini, blândă ca o briză. Anormală.

Ea se opreşte. Nava nu spune nimic. Spimescopul este tăcut.

Mieli scanează din nou cerul. Seminţe sintobiotice, învelişuri de gândwispuri şi, mult mai departe, o navă raion Sobornost singuratică în vena principală a acestei ramificaţii din Magistrală. Totuşi, firişoarele de păr de pe ceafă i se zbârlesc.

Poate c-ar trebui să-mi cer scuze, gândeşte ea. *Perhonen* se străduieşte pe cât posibil să aibă grijă de ea. Asta a

făcut din clipa când Mieli i-a adus spiritul din alinen…

O linie strălucitoare despică spimescopul în două ca un fulger. Nava şi cuvintele ei dispar în zgomot alb. Spimescopul încetează să mai funcţioneze.

Mieli revine în propriul corp cu forţa unui tunet. În jur, *Perhonen* răsună ca un clopot. Printr-o spintecătură neregulată din fuzelaj se vede beznă şi stele. Aerul se repede spre afară.

În mijlocul cabinei se află un punct strălucitor, care dansează. Dinspre el săgetează în toate direcţiile raze albe, ca dintr-un far care a înnebunit. Copacii bonsai din apropierea lui Mieli izbucnesc în flăcări.

Să nu te rogi niciodată Omului întunecat, gândeşte Mieli.

Am nevoie de mult, mult timp ca să revin din amintirea arestării.

În gură simt gust de sânge. Îmi muşcasem limba şi doare. Gustul eşecului este însă mai crunt. Scuip. Picături de salivă şi sânge plutesc în faţa mea ca un şirag de perle strălucitoare, albe şi roşu întunecat.

A fost periculos să joc în felul acela cu pellegrina. Norocul celui care mizează mult. Ea trebuie să fi fost în corpul lui Mieli, ca ultima dată. Gogolii Sobornost se dezorientează în carne, sunt uşor de citit şi uşor de manipulat, indiferent cât de similari zeilor sunt în virturi. Ea mi-a dat exact ce aveam nevoie. Uşa din castelul memoriei este deschisă. Îmi amintesc Pământul. Mi-l amintesc pe prinţ în jannah. Şi, în ciuda durerii, planul se găseşte acum integral în mintea mea.

Iar în clipa aceea poliţaiul diamantin din spaţiu mă loveşte în faţă.

Mieli continuă să ţină în mână bulbul din coral pentru băut, când fasciculul o baleiază. Lichidul fierbe şi bulbul se sparge cu o notă de jelanie, înghiţită de mugetul vidului. Pentru o clipă căldura este aproape blândă, salutară după gerul spimescopului. Apoi se revarsă peste ea ca aburul *löyly* cel mai arzător dintr-o saună oortiană.

Metacortexul ei reacţionează. Armura subcutanată din cerebromaterie se activează instantaneu. Arsurile de gradul al III-lea devin date statistice de leziuni. Timpul-rapid încremeneşte lumea într-o succesiune de cadre îngheţate.

În autismul de luptă, lumea devine întotdeauna logică.

Măreşte perspectiva.

În inima albeţii există o maşină, lungă de numai o fracţiune de milimetru: un obiect subţire ca un pumnal, cu petale delicate ce se desfac din mâner. În jurul vârfului ascuţit ca acul sunt sculptate chipuri. Un dispozitiv Sobornost…

Pumnalul-floare se mişcă. Chiar şi în timp-rapid, este ca o viespe, care dansează un dans letal printre avatarurile fluturi ale lui *Perhonen*. Raza sa pâlpâitoare mătură peretele cabinei după un tipar aleatoriu care lasă în urmă o mâzgăleală de foc. Revine spre Mieli.

Perhonen trânteşte în jurul ei o bulă cuantică şi amplifică energiile de legătură ale atomilor artificiali. Sfera din oglinzi ricoşează prin cabină şi începe să strălucească.

Lasere, gândeşte Mieli spre navă şi-şi activează propriile arme. *Pregăteşte-te să-l arunci afară şi să-l arzi.* Se poziţionează între pumnal şi hoţ, care pluteşte nemişcat, cu ochii închişi, şi ridică alt perete cuantic care să-l protejeze.

Gogoli tactici îi trimit în metacortex rezultatele analizelor. Raza pumnalului *scanează*, ca o versiune agresivă a unei Porţi a Tărâmului zoku, capturând informaţii, dar distrugând sursa, expediind rezultatele cuiva. Căldura este pe *toată lărgimea benzii*.

Ucide totul şi-l lasă pe zeu să sorteze.

— Mieli, spune nava, n-o să…

Bula se sparge. Pumnalul ţâşneşte direct către Mieli, ca un glonţ. Ea trage cu arma-fantomă, un nor des de nanomisile, dar ştie deja că este prea lentă. Pumnalul este un şarpe strălucitor, care evită proiectilele minuscule.

Fasciculul lui baleiator brăzdează trunchiul lui Mieli ca o gheară. Armura ei reacţionează prin contramăsuri active. Pielea îi erupe în artificii micuţe. Nu au prea mult succes. Intestinele îi clocotesc şi explodează – *presiuni, temperaturi*

şi timpi de revenire –, iar fasciculul suie către capul lui Mieli, care se leagănă într-o parte şi alta în ritmul sacadat al rapoartelor de leziuni.

Ea se aşteptase la un soi de detaşare de bătălie, cu ştiinţa că altă Mieli va supravieţui morţii ei, însă muchia ascuţită a fricii îi apasă mintea chiar şi prin pătura autismului de luptă.

O salută cu braţele deschise.

Pumnalul venit din vid îşi schimbă direcţia, îi mângâie obrazul, îi dă ocol, îndreptându-se către hoţul neajutorat. Motorul Nash din metacortex îi oferă lui Mieli trei opţiuni, toate proaste.

Ea le ignoră şi-l eliberează pe hoţ din lanţuri.

Între două clipiri din ochi, imediat înainte ca obiectul diamantin să lovească, devin un zeu. Unul mic, totuşi zeu: percep omniscient conţinuturile învelişului meu de cerebromaterie, care pretinde că-i un corp omenesc, şi a computerului raion care este creierul său.

Este abia a doua oară când am drepturi de administrator pentru el. Mă minunez înaintea complexităţii celulelor sale sintobiotice din cadrul diamantin, cu sursa de energie de fuziune de la baza spinării şi emiţătorii cuantici excelenţi. Pentru o vreme mă rătăcesc prin creier. Mintea îmi este minusculă în labirintul lui vast şi, pentru un timp, mă simt bine să hoinăresc pur şi simplu prin coridoarele răcoroase ale logicii şi să gândesc. Planul pe care pellegrina mi l-a dat fără să vrea se află tot acolo, un mozaic de piese angrenate laolaltă. Îl studiez din toate unghiurile, fredonând încet în barbă. Lipseşte ceva.

Apoi aud bijuteria zoku, un receptacul dornic de gânduri şi dorinţe. Îi spun ce-mi trebuie şi se transformă în ceva ce completează tiparul, ocupându-şi locul cu un *clic* satisfăcător. O parte din mine spune că-i greşit, că ar trebui să simt vinovăţie, dar se potriveşte prea bine. Cu certitudine, ticăloşia nu poate să existe în ceva atât de frumos.

Mă simt ca un băieţel care a găsit pietricele minunate pe

plajă. Fredonez iarăşi în barbă. Aş putea rămâne fericit pe vecie în mintea mea.

Atât doar că un glas îndepărtat răcneşte că mi se vaporizează carnea, iar lumina strălucitoare care se leagănă înainte şi înapoi prin faţa mea aidoma ceasului de buzunar al unui hipnotizator are o legătură cu asta.

Încep să mă mişc. Am senzaţia că port un costum robotic cu câteva numere prea mare, uriaş, stângaci şi lent. Mintea îmi goneşte mai rapid decât poate reacţiona corpul. Mâna stângă îmi dispare în flăcări albe: piele, oase şi carne falsă, arse. Metasinele mă informează calm cât va dura refacerea prin creştere. Asamblează o imagine a maşinăriei micuţe care mă arde de viu: o creaţie Sobornost flămândă, cu o traiectorie în zigzag prin ruinele cabinei centrale din *Perhonen,* care acum se îndreaptă direct spre creierul meu.

Poliţai. Indiferent cât de mult s-ar schimba lucrurile, ei rămân mereu la fel.

Apoi se întâmplă. Nu sunt un jucător de şah prea grozav, dar un aspect al jocului mi se pare fascinant. După o vreme, aproape că poţi să distingi linii de forţă între piese. Regiuni periculoase în care este fizic imposibil să muţi piese. Nori de posibilităţi, zone interzise.

Cu asta seamănă urmărirea poliţaiului diamantin. În interiorul meu parcă a apărut pe neaşteptate o imagine-oglindă a obiectului acestuia, clocotind de unitate de intenţie şi scop…

Vânător bun, vânător iute, vânător drăguţ, dacă-l găseşti, capeţi o răsplată…

Asta este. *Oglinzi*. Urlu neauzit comenzi spre corpul care-mi este străin. Se supune.

Stratul cuantic de sub pielea mea care arde se transformă în metamateriale. O mantie de invizibilitate improvizată. Devin o statuie din argint viu. Lumina albă flămândă se curbează în jurul meu. Distruge un set de statui tribale din galeria de gheaţă cometară a lui Mieli. Poliţaiul continuă să tragă, derutat, şi rămâne staţionar doar atât cât îmi ajunge să-i spun lui *Perhonen* ce să facă…

O bulă cuantică se materializează în jurul lui, o bilă de

biliard strălucitoare care îmi reflectă distorsionat chipul. Câmpuri electromagnetice apărute brusc îmi furnică pielea. Şi apoi *Perhonen* îl azvârle pe intrus în spaţiu în lungul axei cabinei, ca un glonţ pornit dintr-o armă, lăsând în urmă o dâră de aer ionizat.

Laserele navei fulgeră. În depărtare se zăreşte o explozie orbitoare de antimaterie. Un torent de radiaţii gamma şi pioni îmi provoacă migrenă.

Încuietorile corpului meu Sobornost pocnesc înapoi la locurile lor. Mieli pluteşte lângă mine, înconjurată de tentacule de sânge negru ca părul Meduzei. Apoi soseşte durerea mâinii şi urlu.

Mieli se ocupă de mâna hoţului în timp ce focul se stinge şi nava repară fisurile din fuzelaj. Cabina este plină de mirosul dulceag, greţos, al cărnii sintobiotice arse, amestecat cu ozon, fum şi cenuşă de la arborii bonsai. O bulă de ceai de lemn-dulce pluteşte lângă Mieli ca un spectru sur, puturos.

— Asta *a durut,* spune hoţul privindu-şi ciotul cu scârbă, în vreme ce ţesutul se autoînchide. Ce dracu' a fost? *Nu* era făcut de gogolii care se ocupă cu oamenii maimuţă drăgălaşi din timpul-lent.

El arată mizerabil. Partea stângă a feţei este carne vie, iar craterele arsurilor fac ca trunchiul lui să arate ca suprafaţa unei planete. Nici Mieli nu se simte mult mai bine. Este scăldată în transpiraţie, iar stomacul şi capul îi pulsează, pe când naniţii reparatori ai corpului ei lucrează non-stop. Cu excepţia creierului, componentele ei biologice sunt aproape redundante, dar fac parte din ea şi Mieli nu le va lăsa să putrezească.

— Indiferent ce ar fi fost, spune *Perhonen,* mă tem că nu s-a terminat. A distrus *o grămadă* de lăţime de bandă. Am urmărit vectorul şi acolo mai există ceva – ceva ce nu urmează protocoalele Magistralei. Ceva mare. Un roi întreg de fraţi ai ticălosului ăluia mititel, câteva mii, care, după cum arată, intenţionează să ne intercepteze.

— De cât timp dispunem? întreabă hoţul.

— O zi sau două, poate trei, dacă tragem realmente tare, spune *Perhonen*. Sunt *al naibii* de rapizi.

— La dracu', şopteşte Mieli. Pellegrina m-a avertizat. Trebuie să vorbesc cu ea.

Se întinde către zeiţa din mintea ei, dar nu găseşte nimic.

Hoţul o priveşte cu unicul lui ochi teafăr.

— Bănuiala mea este că se va ascunde până vom scăpa de coada noastră, spune el. Asta-i ceva mai mare decât oricare dintre noi. Poate chiar mai mare decât am fost eu. Să fiu sincer, în locul tău mi-aş căuta altă meserie. O să fie urât de tot.

Mieli arcuieşte o sprânceană. Amândoi arată ca nişte păpuşi stricate. Hainele ei sunt zdrenţuite şi pătate de sânge. Faţa hoţului este roşie, carne vie. Doar bulgări de medicospumă albă excretaţi de sistemele de reparare ale corpului ascund arsurile teribile de pe torsul lui, de pe braţe şi picioare.

— De fapt, mai urât, continuă el.

Partea nevătămată a chipului său devine serioasă.

— Vreau să-ţi spun ceva. Ştiu cine este şi ce doreşte bossul tău. Miza este destul de ridicată pentru ca Fondatorii şi Primii să observe. Toată afacerea asta… este parte a unui conflict între ei. Iar noi ne aflăm exact la mijloc.

— Mulţumită ţie, spune Mieli.

— *Touché*, zice hoţul. Deci… Putem fugi?

Avariile cauzate de bătălia cu pumnalul-floare sunt superficiale şi *Perhonen* le repară deja, dar ea ştie exact ce poate şi ce nu poate face nava. Continuă să simtă în abdomen acele de frică ale bătăliei. Constată că se agaţă de înţepăturile lor.

— Nu, răspunde ea, însă putem lupta.

Poate că acesta va fi un mod bun de a sfârşi totul. Să lupţi împotriva unui inamic imbatabil, să speri o moarte onorabilă.

Hoţul o priveşte neîncrezător.

— Oricât de mult am ajuns să-ţi respect capacitatea de a ucide fel de fel de chestii, spune el, încep să mă-ntreb dacă şcolile oortiene predau matematica elementară. Un singur

obiect dintr-alea a fost cât pe-aici să ne omoare. Eşti *convinsă* că-i o idee bună să ne luptăm cu câteva mii?

— Asta-i nava mea, răspunde Mieli.

Lănţişorul bătut în nestemate din jurul piciorului ei pare că arde. *Sydän. N-ar putea fi alt sine care s-o aducă înapoi?* Închide ochii.

— Este decizia mea.

— *Mieli,* şopteşte *Perhonen, asta a fost sobortehnologie dură de tot. Eu am consumat foarte multe arme pe Marte. Suntem buni, dar nici chiar atât de buni. Ce faci?*

— Mieli? întreabă hoţul. Te simţi bine?

Mieli inspiră adânc aerul puturos. Deschide ochii. Hoţul o măsoară cu o privire îngrijorată.

— Haide, spune el cu glas blând. Haide să ne gândim la asta. Întotdeauna există o cale de ieşire.

— Perfect, zice Mieli în cele din urmă. Ce propui?

Hoţul tace pentru o clipă.

— Părea că m-ar fi dorit foarte mult pe mine, spune el. Poate că putem folosi asta.

— Să facem un gogol din tine şi să-l sacrificăm? întreabă Mieli dezgustată.

Un nor trece peste chipul hoţului.

— Nu, asta nu-i posibil. Se pare că Joséphine nu vrea să existe mai mult de un sine al meu. Trebuie să fie altceva… Ochiul lui teafăr scânteiază. Sigur că da! Sunt un idiot. Asta-i! Dacă creatura poliţai mă doreşte pe mine, trebuie să devin altcineva. Am nevoie de o faţă nouă.

Hoţul încearcă să-şi scarpine carnea vie cu mâna pe care n-o mai are, apoi îşi priveşte consternat ciotul.

— Ca să nu mai amintesc de alte bucăţi şi bucăţele. Cred însă că ştiu unde să găsesc una. Dacă *Perhonen* are dreptate, dispunem de mai puţin de două zile ca să deschidem Cutia.

— Şi cum o vom face? întreabă Mieli.

— Cum se fac întotdeauna lucrurile cu adevărat importante? Cu norişori de fum şi oglinzi.

— Termină cu jocurile, Jean. Te rog!

Hoţul îi oferă un zâmbet frânt şi scoate din buzunar un

ouşor chihlimbariu. O bijuterie zoku.

— Cât de repede ne poţi găsi un router zoku?

6. TAWADDUD ŞI GHULA

Districtul Banu Sasan se întinde în jurul Staţiei Sobornost. Înainte fusese un oraş Sobornost etalon, cu clădiri înalte şi grele, pieţe, statui şi temple pentru upload. Însă după Răcnetul Urgiei, ele au rămas în majoritate goale, cu excepţia nodurilor logistice, unde bunurile extraplanetare cu care Sobornostul face troc în schimbul gogolilor sunt distribuite celor care şi le pot permite. Şi tot aici cei mici şi slabi din oraş se ascund de codul-sălbatic.

Tawaddud îl urmăreşte pe Abu cu atenţie. S-ar fi aşteptat ca negustorul de gogoli să strâmbe din nas înaintea murdăriei şi sărăciei, dar el afişează o fascinaţie detaşată, chiar şi când trec prin piaţa Takht al'Qala, unde locuieşte femeia-păianjen. Ea a ţesut un cort uriaş din mătase de păianjen provenită din glandele pe care codul-sălbatic i le-a crescut în sâni. Statuete micuţe şi şipuri djinn atârnă de fuioarele fragile aidoma unor fructe stranii.

Aerul este uscat şi peste tot se simte izul slab de ozon, amestecat cu mirosul acru de corpuri nespălate. Se aude muzică, cântăreţi-umbre creează imagini pe laturile pilaştrilor înalţi, iar în cafenele joacă şah bătrâni cu feţele însemnate de cod-sălbatic. Ici-colo sclipesc muşchii amplificaţi de safir ai acrobaţilor himerici în veşminte din mătase.

Abu se opreşte pentru a întinde câţiva sobori unui bărbat care are într-o cuşcă un câine himeric, o creatură roz ca un fetus de mărimea unui câine, cu carapace albastră transparentă şi picioare ascuţite de păianjen. Bărbatul se pleacă de multe ori în faţa lui şi-i anunţă sonor pe cei din jur că făptura este un prinţ al New Yorkului Iute, metamorfozat în forma aceasta de către Auni, şi că înţelege textele sfinte. Răspunde la întrebări, tropăind ascuţit din picioare pe beton. În athar, Tawaddud vede lanţurile ce fac din câine o extensie a minţii mânuitorului.

— Ar trebui să fii atent, dragă Abu, rosteşte ea. N-aş dori să devii unul dintre pacienţii mei.

Şi, fără îndoială, ai bodyguarzi djinni care ne urmăresc şi care te-ar opri, dacă ai încerca să faci vreo prostie.

— Ce soartă teribilă ar fi aceea! Sunt sigur că există destui care merg în deşert doar pentru a putea fi trataţi de tine.

— Te avertizez: medicamentele mele pot fi amare, spune Tawaddud, bătând cu palma peste trusa ei medicală.

Abu o priveşte curios.

— De ce o faci? Vreau să spun, de ce vii aici?

— Poate că vei vedea, înainte să se încheie ziua. Ce crezi despre Banu Sasan?

Abu zâmbeşte.

— Am crescut aici.

Tawaddud clipeşte repede.

— Asta-i o poveste pe care aş vrea într-adevăr s-o aud.

— Mă tem că-i prea lungă pentru a putea fi spusă în cursul unei plimbări de după-amiază. Nu vorbesc prea frecvent despre ea: îmi vine destul de greu să am de-a face cu familiile muhtasib fără să fiu un Soarez, Ugarte, Gomelez sau Uzeda.

Abu desface braţele.

— Indiferent cât de mulţi gogoli mi-ar aduce mutalibunul din deşert.

— Aşadar, în poziţia ta, un bărbat înţelept ar căuta mâna unei fiice tinere a unei Case muhtasibe? Chiar şi a uneia cu o reputaţie… mai puţin decât perfectă?

Abu coboară ochii.

— Sperasem să petrec o după-amiază plăcută cu o femeie frumoasă fără să discutăm asemenea lucruri.

În ochiul lui uman se citeşte atâta tristeţe, încât Tawaddud aproape că-i spune adevărul: că n-ar trebui să se însoare niciodată cu o fată care iubeşte doar monştrii. După care rana lăsată de zâmbetul lui Duny o înţeapă din nou. *O să-i arăt tatei cine sunt eu de fapt. Dar nu aşa cum crede ea*.

Tawaddud îl atinge uşor pe Abu pe umăr.

— Ai dreptate. Haide să lăsăm căsătoriile şi Casele sus pe Cioburi, acolo unde le este locul. În locul ăsta nu-i pasă

nimănui cine suntem. Şi acesta este unul dintre motivele pentru care vin aici.

Ca întotdeauna, Tawaddud se instalează lângă o statuie Sobornost desfigurată – un bărbos cu instrumente de maşinist, acoperit acum de mâzgăleli athar şi secvenţe de cod-sălbatic.

Sub privirea lui Abu, ea îşi depliază dugheana din trusă: componente ce se deschid în structuri fusiforme ca picioarele unei insecte gigantice. Le transformă într-un cort cu o măsuţă şi un pat. Îşi întinde echipamentul şi şipurile djinn. Pacienţii încep să sosească aproape imediat ce a terminat.

Ei se înşiruie în afara cortului şi, chemându-i unul câte unul, Tawaddud face tot ce poate. La majoritatea este vorba despre simple obsesii, uşor de destrămat. Infecţiile reale cu cod-sălbatic sunt mai dificile, dar, din fericire, cele de azi nu sunt foarte rele. Doar un băiat cu linii strălucitoare, în formă de V-uri, pe toată pielea, care se urmăresc unele pe altele, deplasându-se în stoluri ca păsările. El afirmă că sunt simboluri străvechi ale victoriei şi că i-ar plăcea să le păstreze, însă Tawaddud îi atrage atenţia că vor creşte şi-i vor acoperi complet pielea.

Îl studiază cu vederea athar, cuprinzându-i blând faţa în palme.

— Iar ai fost în pustiu, îl dojeneşte Tawaddud. Băiatul tresare, dar ea îi prinde chipul cu fermitate. Lasă-mă să văd.

Ia de la brâu un şip djinn micuţ, îl deschide şi lasă afară creatura software, un norişor de triunghiuri ascuţite în athar.

— Parcă ţi-am zis să nu te mai duci acolo, spune ea.

— Milady, orice bărbat trebuie să aibă un vis, iar visele sunt în pustiu, răspunde băiatul.

— Înţeleg că data viitoare vei fi poet. Nu te mişca! Micuţul djinn mănâncă codul-sălbatic din lobul frontal al băiatului. S-ar putea să te doară puţin, dar dacă nu te fereşti din calea mutalibunului, n-o să mai fii de folos

nimănui.

— Sunt prea iute ca ei să mă poată prinde, face o grimasă băiatul. Sunt ca Ali Mercurul.

— Nici el n-a fost destul de iute în cele din urmă: nimeni nu poate fugi de-a pururi dinaintea Nimicitoarei Plăcerilor.

— Cu excepţia Prinţului florilor, replică băiatul. Hoţul care nu moare niciodată.

Spre după-amiază îi aduc ghula.

Este soţia unui acrobat din safir, o femeie zveltă şi musculoasă, cu cârlionţi negri, care poartă un veşmânt mulat pe corp, faberat de un sobor. Acrobatul o duce de mână. Ea îl urmează ca un copil şi ochii îi sunt goi.

Tawaddud o aşază în cort.

— Îmi poţi spune cum te cheamă? o întreabă cu blândeţe.

— Chanya, spune fata.

— O cheamă Mari, rosteşte acrobatul cu glas aspru.

Tawaddud încuviinţează din cap.

— Ştii de unde s-a îmbolnăvit?

Acrobatul scuipă şi-i întinde o foaie transparentă, netedă.

— Le-am găsit în cortul ei, îi spune. Le-am ars. Am păstrat una ca să-ţi arăt.

Tawaddud priveşte pagina de text compact. Cuvintele dansează în ochii ei şi o absorb înăuntru.

Povestea băiatului cablar şi a Jannahului Tunului

Înainte ca Răcnetul Urgiei să zgâlţâie Pământul şi Sobornostul să-şi afunde ghearele în solul său, în oraşul Sirr trăia un tânăr. Era fiul unui cablar, cu spinarea şi pieptul arămite de soare, priceput în meseria sa; însă când se lăsa noaptea, el mergea prin taverne şi asculta poveştile mutalibunilor – vânătorii de comori. Cu ochii holbaţi, tânărul suspina, asculta şi absorbea poveştile despre nisipuri şuierătoare, nave rukh şi fapte întunecate pe care lăcomia le cheamă din inimile oamenilor.

Povestea care îi plăcea cel mai mult era cea a Jannahului

Pierdut al Tunului, locul sacru păzit de Auni, oraşul subteran în care primele suflete uploadate visau şi se foiau în somnul lor.

— Luaţi-mă cu voi, spunea el. O să vă car poverile. O să răscolesc prin nisip după şipuri de djinni. Nicio treabă nu va fi prea umilă pentru mine, numai lăsaţi-mă să fiu mutalibun.

Dar bătrânii mutalibuni se mulţumeau să se scarpine în bărbi, să clatine din capete şi să-l refuze, fără să-i explice niciodată motivele. Într-o seară tânărul l-a convins pe unul să vorbească, cheltuind pe vin îndulcit cu miere banii pe care-i câştigase muncind toată ziua.

— Vrei prea multe, i-a spus bătrânul cu un zâmbet trist pe buzele crăpate. Un mutalibun nu are dorinţe. El găseşte, el ia, dar nu doreşte. Pentru el, djinnii şi jannahii pierduţi înseamnă mai puţin decât colbul. Alungă-ţi dorinţele, băiete, şi poate că atunci vei fi un mutalibun.

În timpul zilei, băiatul cabla, făcea căi pe care să se deplaseze djinnii – bobina de cablu îi era povară constantă în spinare, braţele şi umerii îl dureau –, dar în acelaşi timp gândea. Cu certitudine, bătrânii erau obosiţi, obosiţi de asprimea de safir a pieii lor, pierduţi în visele deşertului pe care le aduce codul-sălbatic. Până şi tatăl său, cu visele lui mărunte, îl dusese la femeia-păianjen din al'Qala pentru a-i primi darurile, astfel ca să se poată căţăra mai sus, să se poată agăţa de ziduri cu crampoanele micuţe din palme şi tălpi.

Cu siguranţă, tu trebuie *să vrei* să reuşeşti, să sui mai sus decât alţii, nu? Cu cât se gândea mai mult la cuvintele bătrânului, cu atât deşertul îi ardea mai tare în minte, ca soarele sus pe Cioburi, izbindu-i fruntea.

Ajutat de făgăduieli şi privirea flămândă a ochilor lui negri, s-a culcat cu o fată din tavernă şi i-a promis inele djinne şi pulbere de gânduri, care să scânteieze ca stelele în părul ei. Aşa s-a făcut că ea i-a devenit complice: a presărat un drog al femeii-păianjen în băutura unui mutalibun obosit, i-a luat armura Pecete şi toiagul rukh şi le-a dat tânărului. În zori, el a îmbrăcat veşmintele de

mutalibun şi s-a alăturat unui grup de vânători de comori la poarta Bab, pentru a ieşi în pustiu.

Pe atunci, chiar într-o măsură mai mare decât acum, mutalibunii erau taciturni, îşi cruţau vocile şi vorbeau prin semne sau deloc. Până şi djinnii lor vânători sunt tăcuţi, umbre ce ies din şipuri şi urmăresc vise moarte prin noapte, aidoma unor rafale întunecate de vânt înţepător. De aceea tânărul a fost considerat unul dintre camarazii lor, o altă siluetă gârbovită pe drumul lung spre munţii rukh. Dar el a fost cât pe aci să se trădeze când s-au oprit să se odihnească în prima noapte, într-un luminiş de arbori mori-de-vânt: a încercat să-şi deschidă plosca de apă înaintea conducătorului. L-a salvat o privire încruntată din partea altui mutalibun.

Totuşi, visele lui l-au împins mai departe şi de jur împrejur deşertul codului-sălbatic asculta.

Oraşul pe care el îl căutase, Jannahul Tunului, a apărut pe neaşteptate, sclipind ca un vis bătut în pietre preţioase. S-a părut însă că mutalibunii vor trece pur şi simplu pe lângă el, aşa că i-a făcut semn conducătorului să schimbe direcţia. Bătrânul s-a mulţumit să clatine din cap şi de aceea tânărul a pornit de unul singur, părăsind coloana, şi a intrat în oraş, convins că numai el avea curajul să revendice secretele dinlăuntrul său.

Mergând neînsoţit pe străzi, s-a simţit ca un rege. A zărit maşinării djinne dintr-un ev uitat, lumi virtuale în care puteai pătrunde cu un gând, corpuri de maşini pe care djinnii obişnuiau să le poarte, mai frumoase decât orice sclavă a iubirii pe care o văzuse vreodată. Ele l-au strigat şi el şi-a scos uneltele de mutalibun pentru a le tăia sufletele şi închide în sticlă.

Atunci Aunii au venit la el în toată splendoarea lor. Prinţesa Hornului. Krakenul de Lumină. Soldatul Verde. Prinţul Florilor.

— Spune-ne o poveste adevărată sau te omorâm, au zis ei.

Însă băiatul ştia doar o singură poveste adevărată.

Înainte ca Răcnetul Urgiei să zgâlţâie Pământul şi

Sobornostul să-şi afunde ghearele în solul său, în oraşul Sirr trăia un tânăr…

Tawaddud îşi fereşte privirea. Cum se descurcau străbunii cu aşa ceva? Fantome în minţile lor, create de alţii, oriunde ar fi privit, gata să-i posede şi să-i înrobească. Dar în Sirr, fantomele sunt reale şi se ascund în poveşti.

— Cred că o ştiu pe asta, spune ea.

Îşi pune ochelarii, îşi apelează din nou vederea athar şi rosteşte cuvintele învăţate de la Axolotl. Şi iată, două bucle împletite în capul fetei, clar vizibile.

— Ahmad, rosteşte Tawaddud aspru, uitându-se la fată. Ahmad Boala.

Un filament de neuroni se aprinde în creierul fetei. *Te-am prins*.

— Ahmad, ştiu că eşti tu. Ştii cine sunt eu?

Fata pufneşte, pe neaşteptate – un sunet ciudat, ascuţit.

— O, da, copilă, sigur că te cunosc, târfa lui Axolotl, de mult nu ne-am mai văzut, răspunde ea cu glas şuierător.

Alături, Abu Nuwas trage brusc aer în piept. *La naiba! Nu acum. S-a terminat cu planul răzbunării pe Duny, cu planul seducţiei.* Tawaddud scutură din cap şi-şi înghite dezamăgirea. Indiferent care ar fi planurile muhtasibe, ea are o pacientă de tratat.

— Atunci ştii ce pot să fac, da? îşi coboară vocea. Cunosc Nume Secrete care te vor distruge. Dacă le rostesc, ele te vor găsi şi te vor mânca. Asta vrei?

— Mahmud, ce zice ea? întreabă fata pe neaşteptate. Unde sunt? N-o lăsa să-mi facă rău.

Acrobatul face un pas înainte, dar Tawaddud ridică o mână.

— N-o asculta, este un şiretlic.

Priveşte în ochii fetei.

— Pleacă, Ahmad! Lasă bucla sinelui fetei acesteia să te-nghită. Întoarce-te în Oraş şi nu le voi spune Pocăiţilor unde-ţi este vizuina. De acord?

Fata se smulge din strânsoarea acrobatului şi sare în picioare.

— Căţea! O să-ţi mănânc...

Tawaddud pronunţă primele silabe ale celui de-al Treizeci şi Şaptelea Nume Secret. Fata şovăie. După aceea se aşază pe covoraş.

— Ai învins, spune ea. O să-i transmit salutările tale lui Axolotl. Am auzit că are o târfă nouă.

Apoi corpul fetei se destinde, închide ochii şi începe să răsufle regulat. Tawaddud îi priveşte creierul pentru câteva momente pentru a se convinge că entitatea numită Ahmad îşi lasă sinele – strecurat în mintea sărmanei fete prin cuvinte şi athar – să se dizolve în neant. Ochii fetei încep să se mişte sub pleoapele închise.

— Va dormi o zi sau două, îi spune Tawaddud acrobatului Mahmud. Înconjoar-o cu obiecte familiare. Când se trezeşte, ar trebui să fie bine.

Îi face semn lui Mahmud să înceteze cu abundenţa de mulţumiri şi se simte brusc obosită, dar triumfătoare. Îl priveşte pe Abu şi încuviinţează din cap. *Vezi? Ăsta este celălalt motiv pentru care vin aici.* Caută semne de dezgust sau oroare pe faţa negustorului de gogoli, dar îi vede numai ochiul de alamă, care sclipeşte cu un nesaţ ciudat.

Odată cu lăsarea serii, pacienţii încep să se rărească. Abu Nuwas cumpără două şaorme de la un vânzător ambulant şi ei mănâncă împreună, stând aşezaţi turceşte pe salteaua pneumatică din cort. De afară răzbat zgomotele din Banu Sasan, zăngăniturile constante ale trenurilor cu suflete, străfulgerările şi bubuiturile Staţiei, răcoarea clădirilor Sobornost mâncate lent de codul-sălbatic.

— Eu nu vin prea des aici, spune Abu. Poate că ar trebui s-o fac, ca să-mi reamintesc cât de multe sunt de reparat. Cât de mult cod-sălbatic există.

— Fără codul-sălbatic toţi am fi deja sclavii Sobornostului.

Abu nu spune nimic.

Tawaddud ţine lipia caldă a şaormei cu ambele palme, ca să le încălzească.

— Ce crezi acum despre istoriile care se spun despre fata din Casa Gomelez? întreabă ea.

N-are rost să mă mai prefac.

— Este adevărat cum te-a numit hoţul de trupuri? spune Abu.

Tawaddud suspină.

— Da, istoriile sunt adevărate. Am fugit de la primul meu soţ în Cetatea Morţilor. Un djinn de acolo a avut grijă de mine. Am devenit apropiaţi.

— Un djinn. Axolotl?

— Aşa îi spun unii. Numele lui este Zaybak.

— Există cu adevărat?

Aşa se întrebase şi Tawaddud la început, fiindcă era o poveste înviată – Tatăl Hoţilor de Trupuri care sosise în Sirr cu o sută de ani în urmă şi devenise jumătate din oraş.

— Da, însă nu tot ce se spune despre el este adevărat. El n-a vrut să facă ceea ce a făcut. Lasă din mână restul şaormei. Însă dacă vrei să-i oferi un motiv tatălui meu, *târfa lui Axolotl* este la fel de bun ca oricare altul.

Tawaddud închide ochii şi se trage de păr, cu putere.

— Îţi mulţumesc însă pentru o după-amiază plăcută şi pentru că mi-ai arătat oraşul. La celălalt oraş mă refer. A fost frumos.

Abu se întoarce şi priveşte în altă parte. Când ochiul de alamă îi este ascuns, pare teribil de tânăr; în ciuda bogăţiei sale, este probabil mai tânăr decât ea.

— Nu-ţi face griji, continuă Tawaddud. Sunt obişnuită cu porecla aceea.

— Nu-i vorba despre asta, răspunde Abu. Există un motiv pentru care eu nu vin aici. Îşi atinge ochiul din alamă. M-ai întrebat care-i povestea mea. Mai vrei s-o auzi?

Glasul îi este sec şi ţine închis ochiul omenesc.

Tawaddud încuviinţează din cap.

— Părinţii mei au murit în Răcnetul Urgiei. Eu am locuit cu o femeie Banu care mi-a îngăduit pentru o vreme să dorm în cortul ei. Când a aflat că-i puteam auzi pe Auni, m-a vândut unui împletitor. Aveam şase ani. Educaţia mea nu a fost cea a împletitorilor din Consiliu, ci una silită. Am fost vârât într-un rezervor cu apă caldă, fără să pot auzi niciun sunet, fără să pot percepe nimic altceva. În mintea mea s-a

auzit atunci alt glas, ceva care fusese cândva om, un djinn, care zbiera de durere. Se numea Pacheco. El m-a înghiţit. Sau pe el l-am înghiţit. Nu ştiu cât a durat, dar când m-au lăsat – când ne-au lăsat – să ieşim, eram slab ca un băţ. Nu puteam sta în picioare. Ochiul mă durea. Dar puteam să văd şi să ating atharul. La început nu mă puteam descurca, fiindcă mă rătăceam în clădirile-fantomă din Umbră. Şi puteam să aud deşertul, jannahii şi cerurile, maşinării vechi din cealaltă parte a lumii, strigând. Împletitorul a fost încântat. M-a vândut unui grup de mutalibuni, care m-au dus în deşert să găsesc gogoli.

Abu zâmbeşte.

— Din fericire, m-am dovedit destul de priceput la asta. Nu mă-nţelege greşit, nu totul era rău. Nava rukh a mutalibunilor era lucrul cel mai frumos pe care-l văzusem vreodată, cu carcasa albă, curbată ca talaşul de lemn şi la fel de uşoară; păsările rukh o remorcau cu uşurinţă şi djinnii vânători goneau cu ea aidoma norilor strălucitori. Iar pustiul… nu ştiu de ce continuă să-i spună pustiu, fiindcă acolo există şosele, oraşe şi minunăţii, turme de maşini von Neumann, mări întunecate ale morţilor, nisip care te ascultă şi-ţi transformă visurile în realitate…

Abu scutură din cap.

— Iartă-mă, am luat-o razna. Nimic din toate astea nu contează. Sunt un muhtasib prost făcut, un obiect, doar pe jumătate om. De aceea nu pot să iubesc ca un om. Am dorit să găsesc pe cineva care i-ar putea înţelege atât pe djinni, cât şi pe oameni. Crezusem…

Îşi apasă tâmplele cu încheieturile mâinilor.

— Nu-i vorba despre asta, nu-i doar asta, înţelegi… Eu… cred în ce încearcă tatăl tău să facă. Nu putem continua să pretindem că Sobornostul va dispărea şi că hsien-kuele sunt mult mai întregi la minte decât mulţi din cealaltă tabără, aşa că, indiferent ce ai simţi sau ai dori tu, îl voi ajuta.

Tawaddud înghite un nod. *Nu aşa trebuia să se deruleze lucrurile.* Şerpi gemeni de vinovăţie şi compătimire se urmăresc reciproc în pieptul ei.

— Poate c-ar trebui să plec, spune Abu.
— Şşş, zice Tawaddud şi-l sărută.

Ochiul lui din alamă este rece şi tare pe pleoapa ei. Buzele lui sunt uscate, limba neexersată. Ea îi mângâie obrazul, îşi freacă nasul de gâtul lui. El stă nemişcat ca o statuie. Tawaddud se desprinde, deschide geanta, scoate plasa fii-eu şi o întreţese cu grijă în părul ei.
— Ce faci? şopteşte Abu.
— De obicei nu se procedează aşa, răspunde ea râzând. Kafur m-ar omorî dacă ar şti.
Îşi descheie salopeta la gât, apoi mai departe, complet până la ombilic. Ia palmele lui şi le aşază pe sânii ei. Şopteşte Numele Secret al lui al-Latif cel Blând, îi vede forma înaintea ochilor, se concentrează asupra spiralelor şi răsuciturilor lui recursive, aşa cum a fost învăţată, şi furnicătura conexiunii fii-eu soseşte instantaneu.
— Te-ai gândit să curtezi o femeie care s-a culcat atât cu djinni, cât şi cu oameni, murmură ea. Vei afla că Palatul Poveştilor lui Kafur este mai ieftin decât Cassar Gomelez.
— Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac, spune el şovăitor.
Mâna îi tremură uşor când urmăreşte cu un deget forma areolei sânului ei stâng, blând, nesigur. Promisiunea atingerii furnică tot trupul lui Tawaddud.
— Dar când aud poveştile…
— Poveştile sunt lucruri ale serii, nu ale nopţii, iar noaptea a sosit, îl dojeneşte ea sărutându-l din nou, trăgându-l mai aproape, deschizându-i veşmintele.
— Există oare ceva ce ţi-aş putea da, ca să…
— Îi poţi spune tatălui meu că nu sunt pricepută doar la asta, îi şopteşte ea în ureche. Spune-i că doresc să-l slujesc aşa cum face sora mea.
Fii-eul îi zumzăie în jurul tâmplelor. Mâinile lui rătăcesc în jos pe pântecul ei, îi mângâie spinarea.
În athar, ochiul din alamă al lui Abu se aprinde ca o stea. Din el se revarsă foc în ea, limbi incandescente, care aţâţă şi ard. Tawaddud îşi vede propriul chip ca într-o oglindă, buzele ei sunt un cerc, ochii strâns închişi. Şi apoi se pierde

în împletirea Umbrei, carne şi văpaie.

7. HOŢUL ŞI ROUTER-UL

— Ce vei face când se va termina chestia asta? o întreb pe *Perhonen* prin legătura noastră neutrino.

De pe orbita noastră din jurul lui 90 Antiope, router-ul zoku semăna cu un arbore cu frunze-oglinzi, cu diametrul de doi kilometri, care plutea în spaţiu. Dar la interiorul lui este pură demenţă escheriană. Nodurile procesoare sunt sferoizi albastru strălucitori, care variază în mărime de la baloane cu aer cald până la firişoare de praf, mişcându-se şi rostogolindu-se în spirale unele în jurul altora. Oglinzi poligonale din argint se reflectă reciproc, deschizându-se în coridoare infinite. Însă, precum un vampir, eu nu am reflexie.

Voi găsi o slujbă care să nu implice pătrunderea în maşinării gigantice care abundă în orgii sexuale lesbiene între dragoni, spune nava. Avatarul ei fluture cu aripi albe îmi fâlfâie în jurul căştii. Suflu spre el ca să-l îndepărtez din câmpul vizual; sunt pe punctul de a sparge încă un nod procesor, o amibă gigantică de dimensiunea capului meu. Este o bulă transparentă, unduitoare, care are la interior o structură cristalină neregulată. Mare parte din tehnologia cuantică zoku este vie, la fel ca obiectul acesta – permanent flămând, înfulecând stări cuantice din fluxul de fotoni care trece prin router şi codificându-le în molecule organice complexe. Sunt pe punctul de a-l hrăni cu o delicatesă.

— Asta-i ceva foarte îngust la minte din partea ta, zoku pot face orice doresc în Tărâmuri. Dar altă slujbă? Zău aşa! Delictele sunt singurele ce dau un înţeles lumii. În plus, tu eşti înnăscută pentru aşa ceva.

Mă apropii de nod, prin rafale scurte ale propulsiilor ionice ale costumului meu cuantic. Trebuie să înaintez încetişor: lăţimea de bandă de aici este suficientă pentru a prăji de câteva ori un om neprotejat – o fantastică furtună constantă de fotoni, deviată în jurul meu de metamaterialele costumului cuantic. Sunt invizibil şi

nedetectabil, o fantomă în maşină… atât timp cât rezistă costumul.

La comanda mea, costumul cuantic extinde tentacule invizibile ce cuprind nodul. Din depărtare, gogolii matematici ai lui *Perhonen* trudesc din greu pentru a injecta un software cuantic micuţ în memoria nodului, prin intermediul căruia să putem monitoriza traficul. Trebuie să descoperim tiparele de scară invariabilă din fluxul traficului, să detectăm apropierea unei perioade liniştite, care să ne permită să utilizăm creierul cuantic al router-ului în propriile noastre scopuri…

Vârful de trafic izbeşte. În ciuda vizierei căştii, nodul devine un soare fierbinte, orbitor. Procesoarele gogol ale costumului – minţi uploadate personalizate – zbiară realmente. Căldura bruscă îmi opăreşte braţele, faţa şi pieptul. *Nu din nou!* Simt ace în ochi şi brusc văd doar zgomot alb. Mă împotrivesc impulsului de a mă ghemui în poziţie de fetus, mă întind prin interfaţa neurală către propulsiile ionice ale costumului şi le declanşez.

Acceleraţia mă scoate din curentul clocotitor de date şi lumea devine binecuvântat de întunecată: am revenit în regimul de operare al costumului. Mai declanşez o dată jeturile, pentru stabilizare, dar mor şi ele, părăsindu-mă într-o rotaţie dezorientantă.

— … *mergi prea repede!* îmi strigă *Perhonen* în ureche prin intermediul legăturii neutrino.

Avatarul fluture al navei bate disperat din aripi în interiorul căştii mele, o reflexie întârziată a neliniştii navei.

— Aş fi mers *şi mai repede* dacă cineva şi-ar fi actualizat modelele de trafic! zbier la ea.

Îmi extind braţele pentru a încetini rotirea, rugându-mă să nu intru în coliziune cu un nod procesor. Dacă în router apar prea multe anomalii, vor fi chemaţi administratorii de reţea zoku. Deşi, dacă nu voi deschide Cutia în câteva ore, specialiştii în computere zoku, oricât de furioşi, vor fi ultima dintre grijile noastre.

Stai aşa. Nu te mai clinti. Se potoleşte.

Încep să mă vindec din nou. Am senzaţia că furnici cu

ace în loc de picioare se târăsc peste mine şi mă cuprinde ameţeala. Tot nu sunt în formă: mâna încă nu mi-a crescut cum se cuvine, iar celulele sintobiotice ale corpului sunt ciuruite de mutaţii şi analogi de cancer cauzaţi de expunerea la radiaţii dure. Cel puţin acum Mieli îmi permite suficient control ca să deconectez durerea după voie. Singura problemă este detaşarea care însoţeşte insensibilitatea, ceva ce nu-mi pot îngădui de fapt într-o asemenea misiune.

Costumul evacuează căldură şi şuieră. Plângerile gogolilor din capul meu se reduc la nivelul unui murmur lin, pe măsură ce sistemele costumului se refac. Îmi ling transpiraţia de pe buze şi inspir adânc, strângând puternic Cutia în mână. Ar trebui să existe şi moduri mai uşoare pentru a pătrunde în ceva atât de mic.

— Apropo, eu sunt bine, mulţumesc de întrebare, mormăi în barbă.

— *Vrei să actualizez simularea unui sistem cuantic cu aproximativ trei milioane de parametri necunoscuţi? Nu? Atunci ţine-ţi gura şi lasă-mă pe mine şi pe gogoli să ne facem treaba.*

Nu pot învinui nava fiindcă-i uşor ţâfnoasă. I-am schimbat aripile – mândria şi fericirea ei – din ceva ce semăna cu o auroră boreală captivă în caroiaje rigide de logică cuantică, lucrul cel mai apropiat de procesoare cuantice decente de care dispunem. Ceea ce înseamnă însă că dacă ceva merge totuşi prost, va fi greu să fugim.

Apoi apare Mieli, care pare îngrozitor de doritoare să moară eroic.

— Aş dori să atrag atenţia că eu voi fi totuşi cel care va intra, rostesc iritat.

— *Aş dori să atrag atenţia că ar fi frumos să fiu apreciată*, zice *Perhonen*. *Crezi aşadar că zeul din cutia ta te va primi cu braţele deschise şi ne va ajuta?*

— Nu-ţi face griji, am mai avut de-a face cu el până acum. Şi ştiu cum este să stai închis într-o cutie. Eşti dispus să faci orice ca să ieşi. Ai fi dispus chiar să te alături navelor isteţe şi războinicelor oortiene.

— Te cred pe cuvânt. În tot cazul, traficul pare să se linişte ască.

— Cât mai este?

Spimescopul costumului se reactivează în cele din urmă. Îmi arată o imagine reconstruită a măruntaielor router-ului. Preţul invizibilităţii este orbirea şi de aceea este cam greu să pătrunzi într-o maşină vastă care creează şi dizolvă întruna componente noi. Cel puţin pentru moment mă aflu în straturile exterioare stabile, departe de centrele de procesare masivă.

Ah, n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Încearcă să nu te plictiseşti.

— Grozav.

Mă foiesc în interiorul costumului. Ţinuta mea improvizată nu-i tocmai confortabilă: în esenţă, este o bucată de cerebromaterie încărcată cu gogoli personalizaţi şi dotată cu câteva piese suplimentare, aşa cum sunt propulsiile. Ai senzaţia că porţi un costum integral din argilă udă şi sunt în interiorul lui de aproape două zile. Interfaţa neurală este improvizată şi rudimentară, astfel că murmurele gogolilor mi se revarsă constant în creier. Ideea de a petrece încă o oră în el, plutind în straturile exterioare ale router-ului, cu posibilitatea de a fi izbit în orice clipă de alt vârf de trafic, nu mă umple de fericire. Mai ales când fraţii creaturii poliţai pot apărea în orice clipă.

— *Şi tu?* întreabă brusc nava.

— Ce-i cu mine?

— *Tu ce vei face când se va termina totul?*

Am doar amintiri îndepărtate despre ce înseamnă cu adevărat *libertate,* despre ce am fost eu. Despre o existenţă multiplă, cameleonică prin gubernii, recifele de corali imponderabile ale Lumilor Centurii, petrecerea fără de sfârşit din Supra City, care dansează deasupra inelelor lui Saturn. Detectarea şi furtul de comori. Despre existenţa ca Jean le Flambeur. Pe neaşteptate, o doresc extrem de intens.

— O să-mi iau o vacanţă, îi răspund. Tu ce crezi că vrea să facă Mieli?

Nava tace. N-am întrebat-o niciodată despre Mieli, nu direct, iar recenta ei dorinţă de moarte nu-i tocmai un subiect pe care aş dori să-l aduc într-o discuţie. Chiar dacă sunt sigur că nava ştie de unde provine.

— *Pentru ea,* răspunde *Perhonen* într-un târziu, *nu sunt sigur că se va termina vreodată*.

— De ce?

Altă pauză lungă.

— *În primul rând pentru că ea caută ceva ce n-a existat niciodată*.

În felul acesta, pe când aşteptăm să se termine furtuna de date din router, nava îmi povesteşte ce a pierdut Mieli pe Venus.

Mieli se bucură de liniştea din cabina principală. Spaţiul este complet pustiu şi curat după ce nava a îndepărtat mizeria – acum sunt doar pereţii din safir cu fisuri albe acolo unde fuzelajul încă se vindecă. N-a mai fost timp să-şi salveze obiectele oortiene. Nu-i pasă: cântecul a rămas.

Pe suprafeţele curbate, avatarurile fluturi recent create ale lui *Perhonen* par flori albe. Atenţia navei este îndreptată spre altundeva, spre ţintă: un gigantic buchet de mireasă, din sticlă, la câţiva kilometri depărtare, profilat peste forma neregulată de cartof a lui 90 Antiope. Se pare că s-a terminat criza minoră a hoţului cauzată de nodul procesor. Pasul următor depinde de Mieli. Ea strecoară mâna în veşminte şi scoate bijuteria hoţului.

Mieli a văzut prima bijuterie zoku în Koto Hiljainen, când avea şase ani. Un bijutier-solar jupiterian îi dăruise o bijuterie moartă surorii ei *koto*, Varpu, ca jucărie. Toţi copiii se strânseseră în jurul lui Varpu ca s-o privească, iar ea îşi întinsese aripile de mândrie. Nu arăta prea grozav: un flecuşteţ nu mai mare decât vârful unui deget, de culoarea chihlimbarului decolorat şi cu suprafaţă ondulată. Avea parcă un aer trist. Însă când o atingeau, îşi puteau închipui că ating exteriorul, că ating soarele.

Când fusese rândul lui Mieli, bijuteria se lipise de palma ei ca un cerebrocoral flămând. Şi, brusc, în mintea ei

apăruse murmurul unei voci, care nu semăna cu niciun cântec pe care-l auzise vreodată, plin de alean şi dorinţă, atât de intens, încât ea se temuse. Îi spunea că era specială, că era precum bijuteria, că ajungea s-o lase să intre şi ele două vor fi una pe vecie…

Mieli îşi desfăcuse aripile, zburase spre cea mai apropiată gaură-întunecată şi, ignorând protestele şocate ale lui Varpu, o aruncase în beznă. După aceea, Varpu nu-i mai vorbise câteva zile.

Însă bijuteria care pluteşte acum înaintea ei este vie, plină de lumină lentă. Este un oval albastru simplu, mai mic decât palma ei, neted şi rece – şi miroase vag a flori.

Când îl atinge, simte un fior, care-i coboară până în vintre, o ofertă de împreunare. Ca multe dintre bijuteriile infrastructurii de nivel inferior, nu este imprimată pe un proprietar anume. De aceea, desigur, a furat-o hoţul de la zoku marţian. Dar stările cuantice dinăuntru sunt unice: imposibil de falsificat şi protejate de teorema de neclonare a mecanicii cuantice.

Spre deosebire de mine. Alungă iute gândul acela şi acceptă atingerea bijuteriei. Urmează imediat o greutate rece, ca o palmă blândă care i se aşază pe creier.

Ea este acum, practic vorbind, membră a zoku, parte dintr-o minte colectivă legată laolaltă prin *entanglement* cuantic. Acest zoku specific este mare, însă necompact, dedicat menţinerii şi îmbunătăţirii infrastructurii comune de comunicaţii prin Sistem. Ajunge ca Mieli să dorească şi motoarele de serendipitate ale zokului îi vor împleti dorinţa în substanţa zokului – pentru a fi satisfăcută dacă resursele sunt disponibile, într-un mod optim pentru toţi membrii colectivului.

Există totuşi un preţ: zoku îi poate cere ceva în schimb… fără ca ea să ştie. O idee poate să fulgere, posedând-o pentru o clipă, consumându-i toată atenţia. Sau Mieli poate să simtă impulsul de a fi într-un loc anume, aparent aleatoriu, pentru a se întâlni cu un străin care are o problemă la soluţionarea căreia îl poate ajuta.

În interiorul router-ului, hoţul deschide Cutia. Ea inspiră

adânc şi lasă planul să preia controlul.

Metacortexul transmite bijuteriei dorinţa ei: un gând complex, înregistrat, pe care l-a pus la punct cu hoţul şi cu *Perhonen* – solicitarea ca router-ul să ruleze un algoritm cuantic foarte specializat. Bijuteria îi înhaţă cu entuziasm voinţa. Aripile modificate ale lui *Perhonen*, care emulează un protocol de comunicaţii zoku, o trec router-ului. Lent, buchetul de mireasă începe să-şi schimbe forma, ca origami, depliat de mâini invizibile.

Mieli îşi joacă perfect rolul, aşa cum ştiam că va face. Aş dori să pot bate palma cu ea, dar migrena oglindă din jurul meu învie, iar factorul timp este esenţial: în orice clipă se poate ivi alt vârf de trafic şi noi vom avea nevoie de tot ce ne poate da router-ul. Prin intermediul conexiunii lui Mieli la router-ul zoku, *Perhonen* îi transmite acestuia instrucţiuni.

— *Ar fi bine să te mişti*, spune nava. *Uite cea mai recentă hartă termică a traficului*.

Spimescopul costumului fulgeră într-o imagine tridimensională care seamănă cu o scanare cerebrală. Forme multicolore complexe se modifică şi-mi pulsează în faţa ochilor. Mă holbez la avatarul fluture dinăuntrul căştii. Pare confortabil de normal, comparativ cu nebunia de pe fundal.

Scrâşnesc din dinţi, trimit harta către gogolii de pilotare ai costumului şi activez propulsiile ionice.

Este ca şi cum aş înota prin curenţi invizibili de foc. Ceasul ticăie în fundul minţii mele. După secunde încordate de manevre scăldate în sudoare, ajung la Porţile Tărâmului.

Ele sunt aşa cum crezuserăm că vor fi: un spaţiu larg, ca o încăpere, în apropiere de centrul router-ului, lângă sursa energetică, într-o zonă binecuvântat de liberă de lăţime de bandă, în ochiul furtunii. Un pâlc de cuburi străluceşte cu o nuanţă vag purpurie în vederea mea spimescop, fiecare dintre ele este mare de doi metri la puterea a treia. Porţile Tărâmului: interfaţa zoku universală între fizic şi virtual. Ele te traduc în limbajul Tărâmului când intri – şi înapoi în fizică şi materie când ieşi. Dezasamblori picotehnici care preiau

informaţiile cuantice ale oricărei substanţe, le convertesc în qubiţi şi le teleportează în lumi pentru jocuri simulate, pline de magie şi dragoni.

Sau, în cazul acesta, pline de zei întunecaţi şi ranchiunoşi ai războiului.

— Aşa mai merge, îi şoptesc lui *Perhonen*.

Planul îmi reapare în minte şi, brusc, totul este perfect conturat.

— Ce face Mieli?

— *Totu-i gata de activare*.

Îmi contopesc mănuşile costumului cuantic pentru a permite libertate de mişcare şi ridic Cutia cu mâna dreaptă; cea stângă continuă să fie un ciot furnicător de carne ce se regenerează. Detaşez o parte din câmpul cuantic al costumului şi-i dau drumul, păstrând o legătură senzorială, astfel încât simt ca şi cum aş ţine-o, şi o ghidez pe poziţie lângă Porţile Tărâmului.

— *Patruzeci de secunde până la minimumul de trafic pronosticat*, anunţă *Perhonen*.

Router-ul ţese maşinării complexe în jurul Cutiei. Rulează algoritmul de determinare non-demolator despre care gogolii susţin că va păstra pisicile în viaţă – trucuri ce ar fi necesitat mii de ani cu porţile cuantice improvizate din aripile lui *Perhonen*. Apoi câmpul meu vizual explodează într-un nor abstract de limbaj zoku multicolor, urmat imediat de o traducere realizată de asistenţii gogoli ai lui *Perhonen*.

— *Ai avut dreptate*, spune *Perhonen*. *Înăuntru există un Tărâm. Acum este în memoria router-ului. Ar trebui să poţi intra.*

Lemn imaginar şopteşte sub degetele mele. Sau poate că nu sunt decât furnicăturile-fantomă ale mâinii mele retezate.

— Navă, spun eu, în cazul în care nu va merge bine, să ştii că mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— *Şi mie*.

— Şi-mi pare rău.

— *Pentru ce?*

— Pentru ce se va întâmpla.

Declanşez propulsiile ionice şi pornesc spre Poarta Tărâmului.

Atingerea bijuteriei devine o strânsoare de fier în creierul lui Mieli. Şi, brusc, în mintea ei se depliază un cântec. Îi aprinde părţi ale creierului pe care nu le-a utilizat de aproape două decenii, părţile ce fac materia să danseze. Cuvintele încep să i se reverse de pe buze, nechemate.

Väki din carcasa lui *Perhonen* îi răspunde. Cântecul este aproape la fel de complex precum cel pe care ea l-a cântat când a creat nava, cel care a ţinut-o trează unsprezece nopţi *koto*. Dar acesta este un cântec ascuţit, un cântec mort, plin de abstracţii reci şi cod, cântecul unui hoţ. Mieli încearcă să se oprească, îşi astupă gura cu degetele, îşi muşcă limba, însă corpul refuză s-o asculte. În cele din urmă, îl scuipă afară, cuvânt cu cuvânt, şuierând cu glas răguşit.

Modificările pe care le aduce cântecul sunt subtile, totuşi ea le poate percepe, în chiar miezul navei, unduind spre exterior în lungul structurii ca o plasă de păianjen şi a modulelor ei, până la aripi.

— *Mieli!* strigă nava. *Ceva nu-i în regulă…*

Blestemându-l pe hoţ, Mieli trimite comanda care-l dezactivează.

— *Jean, despre ce naiba vorbeşti?* Fluturele devine agitat în casca mea.

Toate membrele îmi încremenesc. Mieli utilizează telecomanda Sobornost a corpului, însă nu poate controla legile lui Newton: continui să înaintez către poartă.

Poarta Tărâmului este un zid înaintea mea, negru ca un nor de furtună. Văd un fulger. Iar apoi sunt atât viu, cât şi mort în acelaşi timp.

— *Perhonen?* şopteşte Mieli.

Fluturii lui *Perhonen* se aprind în locurile lor de pe pereţi şi dansează, o furtună de mişcare albă, precum atractori

Lorenz. Albeaţa fluturătoare converge într-un nor dens şi formează un chip.

— *Perhonen* nu mai este aici, rosteşte chipul cu un glas de aripi şi murmure.

8. TAWADDUD ŞI SUMANGURU

Staţia Sobornost este îndeajuns de mare pentru a avea propriul microclimat. Ploaia fantomatică dinăuntru nu cade, ci mai degrabă pâlpâie strălucitor în aer. Creează forme şi mişcări, lăsându-i lui Tawaddud impresia constantă că există ceva ce pândeşte la marginea vederii ei periferice.

Ea ridică ochii şi regretă imediat gestul. Prin vălul umed, este ca şi cum ar privi din vârful Ciobului Gomelez. Liniile verticale aflate mult deasupra îi conduc vederea spre un dom chihlimbariu, vag lucitor, înalt de aproape un kilometru, format din suprafeţe transparente, unduitoare, care se adună spre centru ca plafonul unui cort de circ, segmentat de nervurile distinct curbate ale structurii de susţinere a Staţiei.

Forme asemănătoare unor baloane diforme plutesc sub boltă. La început par aleatorii, dar sub ochii lui Tawaddud concresc în forme: linia unui pomete, o bărbie, o sprânceană. Apoi sunt feţe, sculptate din aer şi lumină, care o privesc din înalt cu ochi goi…

Ce caut eu aici?

Ea înţelege dorinţa mistuitoare a djinnilor pentru corpuri, totuşi Staţia *este* corpul Sobornostului, materie gânditoare, carnea adevăraţilor nemuritori. Peste tot sunt gogoli, mari şi mici, chiar în ploaie, în particulele de praf inteligent în jurul cărora se formează picăturile de ploaie.

Tawaddud inspiră aerul, lipicios şi unsuros, cu parfum slab, dulceag, ca tămâia. Stropii i se agaţă de haine şi de piele şi-i întinează veşmintele de mătase. Ţesătura îmbibată de apă se mototoleşte în jurul taliei. Zeităţi micuţe îi distrug coafura atent pregătită şi i se preling în jos pe spinare.

Tawaddud, diplomata. *Ce voi spune unui zeu de dincolo de cer când va sosi?* Datele absorbite în grabă despre Sobornost şi împuternicit i se învolburează în minte.

„Îmi pare rău, fraţii tăi au plouat peste mine.”

Crezusem că eram atât de isteaţă! Poate că Duny avea

dreptate. Poate că ar fi trebuit să mă limitez la a le oferi plăceri djinnilor.

Sora ei năvălise în dormitor la ora patru dimineaţa, trezind-o din somn adânc, letargic. Dunyazad nici măcar n-o privise pe Tawaddud, ci se dusese direct la fereastra în formă de gaură de cheie prin care se vedeau acoperişurile grădinilor Tatei, trăsese violent draperiile şi privise afară, la lumina dinaintea zorilor. Umerii îi tremurau uşor, dar glasul îi era perfect calm.

— Scoală! Tata vrea să-l însoţeşti pe împuternicitul Sobornostului care va ancheta moartea Alilei. Trebuie să te informăm şi pregătim.

Tawaddud se frecase la ochi. Abu apelase un covor care să-i ducă acasă – la urma urmelor, el avea *într-adevăr* djinni bodyguarzi – şi ea se prăbuşise în pat. Mirosea a transpiraţie şi Banu Sasan, iar un ecou vag şi cald al atingerii lui continua să-i dăinuie pe piele. Asta o făcuse chiar să-i surâdă lui Duny.

— Bună dimineaţa şi ţie, surioară.

Duny nu se întorsese. Ţinea mâinile pe lângă corp, încleştate în pumni.

— Tawaddud, rostise ea încetişor, ăsta nu-i un joc. Asta nu-i o furişare de Chaeremon, ca să flirtezi cu băieţii cablari. Ăsta nu-i un rol pe care să-l joci pentru un djinn libidinos care nu poate suporta durerile-fantomă ale bărbăţiei lui pierdute. Aici este vorba despre soarta Sirrului. Tu nu-nţelegi cu ce te confrunţi şi ce va trebui să faci. Indiferent la ce înţelegere ai ajuns cu lordul Nuwas, te implor să renunţi la ea. Dacă nu vrei să te măriţi cu el, aşa să fie! Putem găsi pe altcineva. Dacă vrei să te amesteci în politică, putem găsi o cale. Dar nu face asta. Te rog în numele sufletului mamei noastre.

Tawaddud se sculase, înfăşurându-se într-un cearşaf.

— Nu crezi că mama şi-ar fi dorit asta? întrebase ea.

Dunyazad întorsese capul şi o privise direct, cu ochii ca două gămălii de ac din gheaţă, iar în lumina dimineţii semănase într-adevăr cu mama lor. Nu scosese însă niciun

cuvânt.

— Nu crezi c-o pot face, Duny? *O treabă plictisitoare de baby-sitting*, nu aşa i-ai spus chiar tu? Eu am fost învăţată tot ce ai fost învăţată şi tu, ba încă şi mai mult. Dar de unde să ştii tu asta? Tu vii la mine doar când ai nevoie de ceva, îi zâmbise ea amar. În plus, pare ca şi cum Tata ar fi luat deja decizia.

Gura lui Dunyazad era o linie perfect dreaptă. Îşi strânsese puternic sticla qarinului pe care o ţinea într-o mână.

— Foarte bine, rostise ea. Dar nu sunt admisibile erorile. Şi nici nu poţi să fugi din faţa sarcinii de acum. Aşa-ţi place ţie să faci când devine greu, este?

— Surioară, spusese Tawaddud, va trebui să mă prinzi dacă o să cad. Cu glas scăzut: Cred că va fi distractiv.

Fără alt cuvânt, Dunyazad o dusese la una dintre clădirile administrative muhtasibe din vârful Ciobului Albastru. Suiseră scări lungi şi spiralate până la o cameră austeră din piatră albă, cu sofale joase şi ecrane athar, unde un tânăr cu ţeasta rasă, buze uscate şi veşmânt portocaliu – un astronom politic, spusese Duny – o pusese la curent cu ce trebuia să ştie despre Sobornost.

— Suntem încrezători că structura de putere a Sobornostului este instabilă şi fragmentată, spusese el privind-o intens. Interferometria undelor gravitaţionale arată că guberniile trec prin perioade de conflicte şi consolidare. Îi arătase imagini ce semănau cu globi oculari, hărţi termice ale creierelor din diamant de dimensiunea unor planete din Sistemul Interior. Ştim desigur de existenţa hsien-kuelor, însă chenii par să fie puterea dominantă în prezent. Pe ei încearcă hsien-kuele să-i menţină fericiţi.

— Aşadar, ei trimit un chen? întrebase Tawaddud.

— Probabil că nu. Este mai probabil că vor trimite un sumanguru – sau mai mulţi, ar putea fi un corp-navă. Ei sunt războinici şi aplică cumva şi legea. Ca nişte poliţai. Ca Pocăiţii.

Glasul tânărului era pasionat şi cu răsuflarea întretăiată.

— Trebuie să spun că-ţi invidiez şansa asta. Să interacţionezi cu un Fondator din Timp Adânc! Să afli mai multe despre toate marile întrebări, chiar indicii – Răcnetul Urgiei şi motivul pentru care ei sunt atât de vulnerabili înaintea codului-sălbatic, motivul pentru care îngăduie oraşului nostru să existe, motivul pentru care ei construiesc Tigva, motivul pentru care n-au uploadat încă Pământul…

Ochii tânărului sclipeau cu un sentiment apropiat de veneraţia religioasă. Tawaddud simţise că i se zbârlea pielea şi fusese fericită că sora ei îl întrerupsese.

— Nu-i nevoie de aşa ceva, zisese Duny. Indiferent ce ar fi, tu vei începe cu Alile. Îi vei da împuternicitului o Pecete temporară şi-l vei duce la palatul Consilierei; sunteţi aşteptaţi. Toţi Pocăiţii sunt acolo cu Casa Soarez: ei sunt de partea cauzei noastre, ca şi moştenitoarea Consilierei, Salih. Lasă-l pe împuternicit să investigheze cât vrea; mă îndoiesc că va descoperi mai multe decât Pocăiţii. Ai însă grijă: nu vrem să alertăm deocamdată restul Consiliului cu prezenţa oaspeţilor noştri. Revenise spre tânăr. Ce ştim despre sumanguru?

— Păi, sursele noastre hsien-kue… se tem de ei.

Ecranele athar se umpluseră cu spectre ale unui bărbat cu piele neagră, ţeastă rasă şi faţă acoperită de cicatrice.

— Dacă ne putem orienta după original, atunci au motive întemeiate. Pe când avea unsprezece ani, a evadat dintr-un lagăr de upload de tip cutie neagră. A devenit lider fedorovist în Africa Centrală şi a lichidat de unul singur comerţul nostru cu gogoli de acolo. Tânărul îşi umezise buzele. Desigur, asta a fost înainte ca el să devină zeu.

Dunyazad o privise încruntată pe Tawaddud.

— Pare ca şi cum voi doi v-aţi înţelege perfect.

Acum lui Tawaddud îi pare rău că o ironizase pe Dunyazad. *Nu va uita asta*. Fuseseră mai multe speculaţii despre alianţe între hsien-kue şi vasilevi, dar şi instrucţiuni despre modul de operare a inelului djinn al Pocăiţilor pe care tânărul i-l dăduse pentru orice siguranţă, Nume

Secrete pentru urgenţe şi o Pecete pentru împuternicit. În interiorul Staţiei toate astea par absurde, planuri de furnici care încearcă să înţeleagă gândurile zeilor. Capul o doare de oboseală şi nelinişte.

Un râu de lumină curge spre platforma de upload pe care stă ea, purtând un grup de douăzeci de oameni: convertiţi uploadaţi în uniforme Sobornost negre. Ţestele rase le strălucesc în ploaie şi ei tresar la fiecare tunet de gândwisp, la fiecare trăsnet al razelor de scanare. Sunt în grija unui vasilev – un tânăr blond incredibil de chipeş, pe care ea îl recunoaşte din statui –, care trece iute de la unul la altul, atingându-i pe umeri, şoptindu-le la ureche.

Toţi se holbează la markerii de ţintire ai razelor de scanare – cercuri metalice mate pe podea în faţa lor –, cu excepţia unui puşti slăbănog, care îi aruncă lui Tawaddud o privire flămândă, vinovată. Nu poate avea mai mult de şaisprezece ani, dar tâmplele lui adâncite şi nuanţa cenuşie a pielii îl fac să pară mai vârstnic. Buzele îi sunt vineţii şi gura îi este o linie subţire.

De ce te-ai dus la templu când ţi-au spus despre Fedorov, Marea Misiune Comună şi nemurire? se întreabă Tawaddud. *Poate că ai făcut-o fiindcă ţi-au spus că eşti special, că nu ai cod-sălbatic. Te-au învăţat exerciţii care să-ţi pregătească mintea. Ţi-au spus că te iubesc. Că nu vei mai fi niciodată singur. Însă acum nu mai eşti încredinţat de asta. Este frig în ploaie. Nu ştii unde te va purta tunetul.* Tawaddud îi zâmbeşte. *Eşti mai curajos decât am fost eu*, spune surâsul ei. *Totul va fi bine*.

Spinarea băiatului se îndreaptă. El inspiră adânc şi priveşte drept înainte, precum ceilalţi.

Tawaddud oftează. Încă mai poate spune minciuni pe care bărbaţii au nevoie să le audă. Poate că împuternicitul nu va fi diferit.

Aerul bubuie ca membrana unei tobe. Maşinăria eterică de sub domul Staţiei se mişcă, concreşte într-un vârtej. O rază subţire cât un creion soseşte din înalturi, degetul incandescent al unui zeu arzător. Tawaddud simte pe chip

căldură ca de furnal. Raza se deplasează înainte şi înapoi, parcă scriind prin aer. Ea strânge puternic din ochi, închizându-i înaintea strălucirii insuportabile, dar lumina devine roşie şi i se filtrează prin pleoape. Apoi dispare şi rămâne doar o imagine fixă. Când Tawaddud poate să vadă din nou, pe platformă stă un bărbat cu chipul unuia dintre zeii Staţiei.

Tawaddud schiţează o reverenţă. Bărbatul întoarce brusc capul şi-şi fixează privirea asupra ei. Vederea ochilor lui albastru-deschis, cu pupile minuscule, este ca o lovitură năprasnică. Pielea îi este chiar mai întunecată decât a lui Tawaddud, cu excepţia unei reţele purpurii de cicatrice aspre răspândite peste nas şi pomeţi.

— Lord Sumanguru din Ramificaţia Turcoaz, rosteşte Tawaddud, în numele Consiliului Muhtasib, îngăduie-mi să-ţi urez bun sosit în oraşul Sirr. Sunt Tawaddud din Casa Gomelez şi am fost însărcinată să-ţi fiu călăuză.

Ea rosteşte cuvintele Peceţii şi-şi mişcă mâinile în gesturile rituale ale unui muhtasib. În athar, degetele îi pictează volburi de litere aurii prin aer, care roiesc ca nişte insecte în jurul bărbatului din Sobornost şi i se aşază pe piele. Pentru o clipă el este tatuat cu litere de foc ce formează Numele unic dat Peceţii, pe care doar muhtasibii îl cunosc.

Sumanguru tresare şi-şi priveşte mâinile. Pieptul lui masiv se ridică şi coboară sub uniforma Sobornost neagră, lipsită de orice însemne distinctive, ce pare o vopsea pe pielea lui.

— Ţi-am dat una dintre Peceţile noastre, spune Tawaddud, care te va proteja de cod-sălbatic timp de şapte zile şi nopţi. Sper ca misiunea ta să nu necesite mai mult timp.

În plus, votarea pentru modificarea Acordului va avea loc peste două zile.

Nările lui Sumanguru se dilată.

— Mulţumesc, rosteşte el, dar o călăuză… nu va fi necesară.

Vorbeşte fără grabă, cu glas uruitor şi plescăie din buze,

parcă degustând cuvintele.

— Sunt complet informat şi capabil să-mi îndeplinesc misiunea. Dacă va fi necesar, voi interfaţa direct cu Consiliul.

Tawaddud simte o furnicătură pe ceafă. Uploadurile şi vasilevul de pe platformă sunt încremeniţi şi se holbează la Sumanguru cu expresii de teroare disperată.

— Poate că a existat o problemă de comunicare. Consiliul apreciază că…

— A existat într-adevăr. Nu voi mai avea nevoie de asistenţa ta.

Sumanguru face un pas înainte. Se înalţă cu două capete peste Tawaddud. Aidoma Staţiei, el este construit la altă scară de mărime. Pielea lui are acelaşi luciu negru ca podeaua, iar picăturile de ploaie par să nu rămână pe ea. Inima lui Tawaddud bubuie.

— S-ar putea totuşi ca oraşul să ţi se pară ciudat, spune ea. Şi există multe obiceiuri cu care nu vei fi familiarizat…

— Voi aveţi o problemă. Transmite-le stăpânilor tăi că o voi rezolva. Nu-i suficient?

O împinge pe Tawaddud într-o parte cu o mişcare atât de iute, încât se simte mai degrabă ca o lovitură, un impact usturător imediat sub clavicula ei stângă, care o dezechilibrează şi o trânteşte pe jos. În faţa ochilor ei dansează fulgere strălucitoare.

Tawaddud, diplomata. Fată proastă!

Scutură din cap, pentru a-l limpezi. În stângăcia mişcărilor lui Sumanguru există ceva familiar. Înţelegerea aproape că o face să zâmbească.

Sumanguru o priveşte de sus pentru o secundă, impasibil. Se întoarce să plece, dar Tawaddud nu-şi desprinde ochii dintr-ai lui.

— Este straniu, nu-i aşa? întreabă ea.

— Ce anume?

Umerii lui îşi schimbă imperceptibil poziţia.

— Djinnii spun că ei devin diferiţi când poartă trupuri. Ei spun că după aceea apare o poftă nesăţioasă. Trebuie să fie foarte straniu pentru tine să ai din nou un trup, după

atâta timp. Să fii turnat în altă cupă. Se străduieşte să se scoale. O hsien-ku mi-a spus că printre ai voştri este un privilegiu să porţi din nou învelişul cărnii.

— Hsien-kuele spun multe, rosteşte Sumanguru.

Gura lui este o linie aspră, însă Tawaddud recunoaşte expresia din ochii lui. Fascinaţie, curiozitate.

— Carnea este inamicul, spune el.

Fără grabă, întinde un braţ şi o trage pe Tawaddud în picioare; degetele lui le înghit pe ale ei. Strânsoarea lui este prea puternică, dar degetele îi sunt calde.

— Şi tu îţi cunoşti inamicul?

Tawaddud face o grimasă din cauza proaspetei vânătăi din piept şi strânge din dinţi.

— Pentru că eu îl cunosc.

În mod deliberat, strecoară o notă de durere în voce.

Sumanguru se încruntă.

— Eşti… rănită?

„Vorbeşte pe graiul lor, a zis Kafur. Spune-le minciuni frumoase."

Tawaddud îl pălmuieşte, peste obrazul cu cicatrice, cu toată puterea. Simte ca şi cum ar fi lovit o statuie, iar durerea loviturii aproape că o face să ţipe. Însă Sumanguru tresare, se retrage un pas şi ridică derutat o mână spre faţă.

— Acum nu mai sunt, rosteşte Tawaddud.

Îşi flexionează degetele care o furnică.

— Nu ştiu de unde vii tu, Sumanguru din Ramificaţia Turcoaz, urmează ea cu glas încet, dar nu cunoşti carnea aşa cum o cunosc eu şi nici poveştile pe care le spune ea. Iar Sirr este un oraş de poveşti întrupate în carne. Tu le poţi citi? În gubernie te-au învăţat să faci asta?

Sumanguru se apropie cu un pas de ea şi se apleacă, privind-o cu atenţie, de parcă şi-ar căuta reflexia în ochii ei. Tawaddud nu-i întoarce privirea, ci se uită la craterele cicatricelor, ciudat de frumoase pe pielea altfel perfectă. Poate percepe căldura emanată de trupul lui. Răsuflarea îi miroase vag a ceva care-i reaminteşte de maşinării, motoare sau arme. Tânărul în portocaliu a spus că

Sobornostul nu poate crea în Sirr corpuri mai-mult-decât-omeneşti care să nu fie devorate de codul-sălbatic, dar ea se întreabă dacă este pe de-a întregul adevărat.

Colţul gurii lui Sumanguru zvâcneşte.

— Călăuzeşte-mă la inamicii Sobornostului şi-i voi nimici, spune el încetişor cu un uruit din piept. Indiferent dacă sunt sau nu din carne.

— În cazul acesta, ar fi mai bine să vii cu mine.

Tawaddud se îndepărtează de platformă. Pentru o clipă, habar nu are unde merge, însă apoi drumul de lumină îi apare sub tălpi şi-i poartă departe. Ea simte vântul în părul ud de ploaie şi rezistă imboldului de a privi în urmă. În spatele ei, fulgerul razei de scanare coboară din nou, luându-l pe băiatul speriat.

9. HOŢUL ŞI TIGRUL

O discontinuitate. O lume nouă mă izbeşte în faţă şi cad în genunchi din cauza gravitaţiei neaşteptate. Aer rece îmi umple plămânii. Miroase a pământ umed şi fum.

Mă găsesc în mijlocul unei poieniţe, într-o pădure albă. Copacii sunt drepţi, cu coaja ca de mesteceni şi frunziş imposibil de simetric, în formă de coroane sau de palme apropiate în rugăciune. Creaturi întunecate, cu contururi neregulate, flutură din aripi, ţâşnind printre ramuri. Cerul este sur. Solul este acoperit de particule albe, prea grăunţoase ca să fie zăpadă, care formează un strat gros de câţiva centimetri. Poarta Tărâmului este înapoia mea, o arcadă argintie, un semicerc perfect, fragil. *Perfect. Cel puţin am o cale de ieşire*.

Mă scol şi fac o grimasă înaintea durerii bruşte din tălpile desculţe. Granulele albe par a fi sticlă pisată. Icnesc şi îndepărtez câteva. Seamănă cu rotiţe dinţate cu zimţi ascuţiţi, măruntaiele revărsate ale unor ceasornice minuscule.

Înţepăturile îmi reamintesc că şi eu m-am schimbat. Tărâmurile zoku nu doar transferă, ci *translatează,* te transformă într-un construct software care te aproximează optim pentru restricţionările necunoscute impuse de lumea virtuală. Aici pare să însemne ţinuta mea de la bordul navei, jachetă şi pantaloni, desculţ... şi fără nicio urmă a capacităţilor mai supraumane ale corpului meu Sobornost. Cel puţin mi-a revenit mâna pierdută, deşi se învineţeşte şi amorţeşte repede în frig.

Sabia pe care am furat-o din Spaţiul Tărâmului s-a translatat, de asemenea – aşa cum ar fi trebuit. Creată de zoku marţieni specializaţi în raidurile prin Tărâmuri pierdute, ea se adaptează la orice mediu în care te transferi. Suflu în palme, le frec laolaltă şi o trag din teacă.

Lama ei este aici albă ca osul şi curbată ca o gheară. Mânerul are un design complicat cu ghimpi, făcut din fier rece, greu şi inconfortabil în mână. Când o ridic, îmi

şopteşte cu un glas ca scârţâitul cretei pe o tablă neagră. *Micul Tărâm. Obiecte şi avataruri arhetipale. Conţinut generativ. Avariat. Pe moarte*. Este logic. Încercările mele stângace de a deschide Cutia au deteriorat mediul local. Mă întreb ce a fost aici înainte? Poate un soi de pădure de basm.

Apoi îmi dau seama că lipseşte fluturele avatar al lui *Perhonen,* care ar fi trebuit să fi trecut prin poartă odată cu mine. *La naiba!* Privesc în jur. Ceva se mişcă printre copaci, prin configuraţiile alb-negru ale umbrelor. Ridic instinctiv sabia, dar forma a dispărut deja.

— *Perhonen?* strig eu.

Niciun răspuns. Însă în apropierea copacilor, în zăpada rotiţelor dinţate se văd urme de tălpi desculţe ce duc în pădure.

Le urmez cu paşi lenţi, dureroşi.

— Şi ce ar trebui să fii tu? îi şoptesc fluturii lui Mieli. Nu semeni cu creatura lui. Eşti prea simplă. Prea banală. Pentru cine lucrezi?

— Pentru mine, spune ea şi comută în spimescop.

Sistemele navei sunt un hăţiş haotic. Un păienjeniş de comenzi se întinde prin toate sistemele Sobornost ale lui *Perhonen,* pornind de la un virt nou care rulează în creierul ei de cerebrocoral oortian. Iar între navă şi router există un sistem de transmitere a datelor superdense, cu trafic care se deplasează înainte şi înapoi…

Mieli clipeşte din ochi şi revine în propriul corp, apoi întinde mâna către bijuteria zoku. O bulă cuantică o prinde şi i-o smulge.

Chipul fluturelui îi aruncă un rânjet care nu-i complet uman, ci mai degrabă un rât cu colţi.

— Nu te pricepi să minţi, îi spune.

— *Mieli?* şopteşte *Perhonen* în mintea ei.

Inima lui Mieli bate mai iute, brusc uşurată. Apoi însă aude durerea din vocea-gând a navei.

— *M-a prins. Ajutor*.

— Cine eşti tu şi ce ai făcut cu nava mea? şuieră Mieli.

— Sunt Sumanguru, generaţia a opta, ramificaţia Bătălia-fostului-Jupiter, o războminte şi Fondator al Sobornostului, spune creatura fluture. Cât despre nava ta, o mănânc.

Împing în lături ramuri de arbori şi ele îmi şfichiuiesc dureros faţa şi spinarea. Din fericire, tălpile îmi sunt amorţite. Îmi simt răsuflarea neregulată; am impresia că inspir rotiţele zimţate şi că ele îmi sfâşie ţesuturile moi ale plămânilor. Acum este mai întuneric şi contrastul puternic dintre alb şi negru este contopit în nuanţele de cenuşiu şi albastru ale crepusculului.

Urmele de tălpi duc spre alt luminiş. În centrul lui se află statui cioplite grosolan în piatră: animale ghemuite care ar putea reprezenta un urs şi o vulpe, deşi nu sunt sigur. La picioarele lor, acolo unde se termină urmele, este o băltoacă întunecată, în care sclipeşte ceva. Mă apropii precaut şi mă las pe vine, ca să văd mai bine. Sânge şi o bijuterie: un ac de păr din sticlă, de forma unui fluture. *Perhonen.* Măruntaiele mi se transformă în ghem. Fierea mă arde pe gâtlej şi sunt nevoit să inspir profund, cutremurându-mă din tot corpul.

Un murmur. O pală de vânt. Ceva trece pe lângă mine. O atingere uşoară pe spinare, ca un deget aţâţător. Pârâitul unei ţesături care se rupe. Apoi un şfichi de durere orbitoare. Forţa loviturii mă izbeşte de statuia ursului şi mă trânteşte pe jos. Alte picături roşii sunt împroşcate pe pământ, iar de data asta sunt ale mele. Sabia din Spaţiul Tărâmului îmi zboară din mână. Încerc să mă ridic, dar picioarele îmi cedează şi sfârşesc în patru labe.

În clipa aceea zăresc tigrul, care mă priveşte.

Este pe jumătate ascuns de copaci, cu spinarea arcuită. Dungile lui se amestecă printre umbrele crengilor. Este o creatură monocromă, absenţe ale culorilor şi tuşe de beznă, cu excepţia sângelui de pe bot. Ochii îi sunt desperecheaţi, unul auriu, celălalt negru şi mort.

Ridică o labă şi o linge cu o limbă trandafirie.

— Tu... ai... alt... gust, spune tigrul.

Vocea îi este un uruit gros, şovăielnic, aidoma unui motor

care porneşte. Pătrunde neauzit în poieniţă, legănându-şi coada într-o parte şi alta. Eu mă apropii imperceptibil de sabia căzută, însă mă opresc când tigrul mârâie.

— Gustul tău este de ceva mai tânăr. Mai mic. Mai slab, toarce el şi, pe măsură ce vorbeşte, glasul îi devine mai uman, mai familiar. Şi ai gustul *ei*.

Clipesc din ochi şi mă scol încet, scuturând rotiţe dinţate de pe reverele sacoului. Spinarea mă arde şi sânge cald mi se prelinge din rană, dar mă silesc să surâd.

— Dacă vorbeşti despre Joséphine Pellegrini, articulez fără grabă, te pot asigura că relaţia noastră este strict… profesională.

Tigrul este mult mai înalt decât mine şi acum îşi apropie botul de faţa mea. Respiraţia lui fierbinte se revarsă peste mine, o duhoare amestecată de stârv şi metal.

— Trădătorii ca tine şi ca ea fac parte din aceeaşi tagmă, spune el.

— Nu sunt sigur că ştiu despre ce vorbeşti.

De data aceasta pot simţi, nu doar auzi, mârâitul; este atât de profund, încât îmi rezonează în piept.

— Ţi-ai încălcat făgăduiala! rage tigrul. M-ai lăsat aici. De o mie de ani.

Îmi blestem din nou sinele trecut pentru această nepăsare flagrantă faţă de propriul lui viitor.

— Recunosc că nu-i un decor foarte atrăgător, spun eu.

— Torturant, şopteşte tigrul. Acesta a fost un loc torturant. Acelaşi lucru, repetându-se din nou şi din nou. Vulpi, urşi, maimuţe. Şiretlicuri, viclenii şi prostii. Poveşti pentru copii. Chiar şi după ce le ucideam reînviau. Până când totul a început să se strice. Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc şi pentru asta, le Flambeur.

Ochiul lui teafăr fulgeră. Mi se pune un nod în gât.

— Ştii, îi zic, situaţia asta invită cu adevărat la o dezbatere filosofică despre natura identităţii. De pildă, eu nu deţin majoritatea memoriei individului despre care vorbeşti. Nu-mi reamintesc să fi încălcat vreo făgăduială. Şi, de fapt, mă aflu aici ca să te eliberez.

— Şi eu am făcut o făgăduială, spune tigrul. După ce am

aşteptat suficient de mult.

Din nou înghit în sec.

— Ce făgăduială?

El se retrage câţiva paşi şi-mi dă ocol, şfichiuind din coadă înainte şi înapoi.

— Scoală-te! îmi şuieră.

Încercat de dureri, mă ridic cu greu în picioare şi mă reazem de ursul din piatră.

— Indiferent ce ţi-ar fi putut spune vechiul Jean le Flambeur, rostesc eu, cel nou recunoaşte că avem interese comune. Mai ales în privinţa cauzării de neplăcere lui Matjek Chen. Nu asta-i făgăduiala pe care ai făcut-o? Să te răzbuni?

— Nu, zice tigrul, cuvintele transformându-se într-un răget. Am făgăduit c-o să-ţi îngădui să ai un avans.

Mă uit o singură dată la ochiul lui strălucitor, înhaţ sabia din Spaţiul Tărâmului şi o iau la fugă.

Alergarea prin pădure este un coşmar. Rana din spinare îmi sângerează. Zăpada rotiţelor zimţate mi se lipeşte de tăieturile din tălpi. Las urme roşii în spate. Respiraţia mea este un horcăit dureros. Tigrul este o umbră, niciodată departe; dacă încerc să încetinesc, se repede către mine, silenţios şi răzbunător, îndeajuns pentru a-mi deştepta temerile de maimuţă şi a mă trimite din nou să mă împleticesc nebuneşte peste rădăcinile arborilor şi prin hăţişuri.

De aceea nu mă surprinde când mă prăbuşesc la marginea poieniţei din care am pornit şi văd tigrul aşezat între mine şi Poarta Tărâmului, ţinând ceva între labele din faţă.

Are nevoie de câteva clipe pentru a veni spre mine, iar când o face, pare aproape şovăitor: labe moi pe zăpada din mecanisme, rotiţe minuscule, scânteietoare, ca nişte picături de ploaie în firele mustăţilor. Moartea în alb şi negru, ca o tablă de şah.

Şi pentru a doua oară, la fel ca în cazul creaturii Vânător, percep liniile de forţă dintre noi şi le îngădui să mă

direcţioneze către mutarea corectă.

Păşesc în luminiş.

— Ei bine, îi spun, iată-ne. Şi ţi-am zis: asta-i ieşirea ta. Omenirea aşteaptă de partea cealaltă. Ce mai aştepţi?

Tigrul ezită. Priveşte suspicios către poartă. În ciuda durerilor, îmi vine să zâmbesc.

Tărâmurile translatează. Tărâmurile au reguli. Regulile şi naraţiunile celor vechi şi complexe au devenit prea complicate pentru a fi înţelese, nimeni nu ştie cum au început. Dar cel din Cutie este un Tărâm mic, un loc cu poveşti cu animale, poate pentru copiii zoku. Şi pun prinsoare că tigrul este aici de mult timp şi a învăţat pe dinafară cum merg lucrurile. Vulpea şi ursul. Maimuţa şi tigrul.

— De data asta nu ştiu dacă te voi crede, rosteşte el. Poate că ar trebui să treci tu primul.

Inima îmi tresaltă de speranţă neaşteptată. Mă retrag un pas şi scutur din cap. *Nu mă arunca în desişul de spini*. Apoi însă tigrul sloboade un râset deprimant de uman.

— Le Flambeur, spune el, haide să-ncetăm cu joaca. Am vrut pur şi simplu să te văd fugind. Nu te voi lăsa să treci prin poartă. Nu voi încerca să trec nici eu. Fără îndoială, vei avea o surpriză pentru mine de partea cealaltă, totuşi ai dreptate: de data asta, *mi-ai oferit* o cale de ieşire.

Se deplasează într-o parte şi pot să văd ce zace pe sol.

Când fusese vie, avusese codiţe albastre şi piele albă, care se distinge perfect şi acum, chiar şi pe fundalul zăpezii. Pare mai tânără decât mă aşteptam sau poate că asta-i din cauza ochilor veseli şi a cercelului din buza inferioară. Dar când văd distrugerea neagră şi roşie care se întinde de la gât în jos, mă întorc şi vomit.

— Ea a intrat prima, zice tigrul. Am fost iute. Desigur, n-a fost satisfăcătoare, n-a avut multă carne. Dar în interiorul ei existau stări EPR[2] pentru quptare, pentru conectarea ei cu nava ta. *Perhonen* mi se pare că se numeşte. Sau se numea.

---

[2] Acronim de la Einstein, Podolsky şi Rosen, autorii unui celebru paradox al mecanicii cuantice (n.tr.).

Încerc să mă scol.

— Ticălosule! Ar fi trebuit să te fi lăsat să putrezeşti aici.

— Gândul la tine mi-a dat puterea să continui. Gândul la tine, la Chen şi la moarte. Rânjetul tigrului se situează undeva între omenesc şi animalic. Dar acum este rândul tău. Vom merge altundeva ca să stăm niţel de vorbă.

Pădurea se topeşte ca neaua. Pentru o clipă ne aflăm în albeaţa ca de oase a firmamentului, rulând în miezul sintobiotic al lui *Perhonen.* După aceea tigrul rage codul lui de Fondator spre virt – *copii morţi, rugină, foc şi sânge* – şi rescrie lumea.

Mieli nu are nevoie de autism de luptă pentru a-şi înăbuşi furia. O călăreşte, se materializează în spimescop, trage cu arma-fantomă spre pereţii navei, lansează bombe Gödel în sistemele lui *Perhonen. Armele*. Logica autoreplicantă a software-ului ei pentru atac arde prin sistemele infectate ca un foc scăpat de sub control. Creatura fluture – Sumanguru – este prea rapidă pentru ea: izolează miezul sintobiotic de asaltul ei. Însă nu aceea este ţinta lui Mieli.

Pentru o clipă, sistemele de arme sunt ale ei. Mieli gândeşte o torpilă cuantică în jurul ultimei bombe strangelet a navei, furie şi haos subatomic pe care le poate declanşa dintr-un clipit al ochilor.

Deschide ochii.

— Nu-mi pasă dacă eşti Omul Întunecat însuşi, rosteşte ea. Dacă nu-i dai drumul lui *Perhonen,* voi distruge router-ul şi pe noi amândoi odată cu el.

Faţa de fluture a lui Sumanguru pare mai umană acum, maxilar, frunte şi nas proeminente şi cicatrice, schiţate de aripi ce flutură. Însă ochii îi sunt pustii.

— Fă cum doreşti, fetiţo, spune el. Dă-i drumul. Eu nu prea am motive să trăiesc. Dar tu?

Trăgaciul arde în mintea ei ca o lumânare. *Ar fi atât de uşor.* Un gând, şi bomba strangelet ar pune capăt tuturor, i-ar dezintegra în radiaţii gamma şi ploi barionice.

— Uite ce-ţi propun, continuă Sumanguru. Tu dezarmezi capcana pe care le Flambeur o are pe Poarta Tărâmului. Eu

ies. Tu capeţi nava înapoi. Toată lumea este fericită. Ce zici?

Ce se întâmplă dacă ea moare aici? Pellegrina va aduce altă Mieli. *Alegeri ca pietre preţioase.* Totul ar putea să cadă pe umerii altcuiva, nu pe umerii ei. Salvarea lui Sydän. Lucrul cu hoţul. Alt sine al ei ar putea s-o facă şi n-ar conta câtuşi de puţin pentru nimeni.

Doar pentru *Perhonen.*

Ea simte durerea navei, sistemele ei clocotesc de o prezenţă străină, cântecul îi este pângărit. *N-o pot abandona.*

— Deci?

— Ai câştigat, rosteşte Mieli.

10. TAWADDUD ŞI ALILE

Consiliera Alile este un labirint.

Tawaddud o priveşte mişcându-se înapoia pâclei Peceţilor. Îi reaminteşte de un cântecel pentru copii pe care obişnuia să i-l cânte djinnul Chaeremon.

E-n hrana noastră şi-n respiraţie, e-n inimile noastre şi asta-i o dizgraţie. Dar dacă te păstrezi la minte curat, spui Nume Secrete Aunilor pe dat', dacă ce ţi se spune vei izbândi, codul-sălbatic îl poţi îmblânzi...

Alile umple aproape complet spaţiul de lucru tetraedric şi strălucitor al palatului ei de pe Ciobul Soarez.

Ea este un hăţiş de căi de safir sclipitoare, cabluri groase transparente şi inflorescenţe de tentacule micuţe ce se leagănă. Se întinde peste podea şi în sus pe pereţi şi în jurul meselor şi statuilor, ca o creatură marină exotică, graţioasă în adâncurile oceanului, dar flască şi neajutorată, aruncată de valuri pe plajă. O parte din ea a crescut în pereţi, a fuzionat cu placările diamantine ale palatului, împingându-se prin ele spre lumea exterioară sub forma unor crengi spinoase. În mijlocul păienjenişului se află un sac diform care seamănă cu pântecul unui ţânţar, doldora de sânge, cu organe încolăcite laolaltă ce plutesc înăuntru, pulsând.

Pâcla Peceţilor de pe coridor – graffiti aurii şi argintii în aer pe care muhtasibii le-au ţesut în jurul părţii infectate a palatului Alilei – acoperă o parte, dar nu suficient. În aer se simte iz înţepător de praf şi metal arzător.

Tawaddud încearcă s-o privească cu ochii doctorului. Ea a văzut lucruri teribile pe care codul-sălbatic le-a făcut pacienţilor ei, dar *asta...*

După câteva secunde, trebuie să se întoarcă şi să-şi acopere gura şi nasul cu palma.

— V-am avertizat, spune Pocăitul Rumzan.

Alile l-a vizitat odată pe tatăl lui Tawaddud. Era o femeie cu aspect dur, mică şi slabă, cu chip bătucit de vreme, îmbrăcată în veşmântul simplu şi practic de mutalibun, cu

cârlige şi cureluşe pentru armură Pecete, cu ochelari athar atârnaţi în jurul gâtului. Părul Alilei era negru şi lung, dar avea pe scalp un petic de safir, aspru şi chel, astfel încât părea una dintre păpuşile vechi ale lui Duny, cu un smoc de păr smuls într-o criză de isterie.

Spre deosebire de muhtasibii normali care-şi purtau djinnii companioni în şipuri, qarinul Alilei locuia într-o pasăre mecanică, cu pene aurii şi stacojii şi ochi de abanos, construită dintr-un metal atât de subţire şi delicat, încât putea să zboare realmente. Tawaddud şi-o imagina întotdeauna în roiul rukh care purta nava Alilei spre deşert, oferindu-i stăpânei sale ochi ce vedeau furtunile de cod-sălbatic şi djinnii nebuni. *O cheamă Arcelia,* spusese Alile, *şi este jumătatea mea raţională.*

Tawaddud nu-şi dorea nimic altceva decât să fie ca Alile.

Tocmai de aceea nu trebuie să devii mutalibun.

Tawaddud devine conştientă de Sumanguru care stă lângă ea.

— Ce-mi poţi spune despre ce s-a întâmplat aici? îl întreabă el pe Rumzan.

Gogolul Sobornost tăcuse pe durata scurtei lor călătorii cu covorul de la Staţie, indiferent la panorama Sirrului de dedesubt. *Materie – nu contează sub ce formă este îngrămădită,* îi răspunsese lui Tawaddud când îl întrebase dacă îi plăcea Sirr. Însă acum ochii lui sunt vii, plini de curiozitate rece.

Rumzan îşi răşchiră degetele scheletice. Este o creatură slabă şi alungită, ale cărei picioare ca nişte fuioare abia ating pământul. Corpul îi este acoperit cu figuri geometrice complexe albe, roşii şi negre, care se întrepătrund, astfel încât seamănă cu un mozaic viu; potrivit legii Sirrului, formele-gând djinn nu pot avea aspect uman. El poartă pe frunte un simbol auriu scânteietor, care indică rangul Pocăit, cercul al treilea. Poliţaii djinni au rareori forme vizibile, întrucât sarcina lor primară este de a rămâne invizibili, de a descoperi delicte şi hoţi de trupuri. Rumzan miroase vag a ozon, iar la răstimpuri devine granulat şi

pârâie. Îi pare familiar lui Tawaddud, poate de la una dintre petrecerile tatălui ei.

— Folosind urmele athar, spune Rumzan, am reconstruit parţial activităţile de ieri ale lui lady Alile. În jurul orei nouă dimineaţa s-a întors de la o şedinţă matinală a Consiliului. Putem oferi o înregistrare a şedinţei şi programul ei, deşi va trebui să solicitaţi Consiliului acces la procesele-verbale detaliate.

Rumzan emite un bâzâit ascuţit.

— Înţeleg că poate fi o chestiune oarecum… delicată. În tot cazul, Consiliera a prânzit singură în grădina terasei de pe acoperiş, a suit la observatorul ei privat şi apoi a intrat în cabinet.

Arată spaţiul plin de cod-sălbatic din faţa lor.

— Apoi… a lovit infecţia. A fost atât de violentă şi de bruscă, încât presupunem că ea a deschis un container Pecetluit în care exista un obiect infestat cu cod-sălbatic. Din discuţiile cu menajera djinn, am înţeles că lady Alile obişnuia să fie mutalibun şi aducea obiecte din deşert. Ţinând seama de experienţa ei, ar fi trebuit să fie conştientă de consecinţele unor asemenea acţiuni. Infecţia trebuie să se fi petrecut în câteva secunde. Cu alte cuvinte, Consiliera practic s-a sinucis.

— Cum a fost restricţionată infecţia? întreabă Tawaddud.

Îşi aminteşte exerciţiile la care o obliga Chaeremon în copilărie, Numele Secrete pe care să le rostească dacă palatul tatălui ei ar fi fost vreodată atacat de codul-sălbatic.

— Menajera djinn Khuzaima – cu care puteţi vorbi, dacă doriţi – ne-a alertat pe noi şi pe muhtasibi, spune Rumzan. Din câte am putut detecta, extinderea infecţiei a fost lentă şi limitată la corpul Consilierei. N-ar trebui să fie surprinzător, pentru că, la urma urmelor, aceasta este rezidenţa unei muhtasibe, cu mai multe niveluri de Peceţi peste tot.

— Eşti sigur că nu poţi oferi o reconstrucţie mai precisă? întreabă Sumanguru şi priveşte încruntat pereţii. Codul-sălbatic nu putea fi adus de cineva din exterior?

Rumzan desface braţele şi vârfurile degetelor îi pâlpâie

ca flăcărui de lumânări.

— Pocăiţii mei sunt buni, totuşi există limite în privinţa celor ce putem face cu atharul. Mai ales acum, când nivelurile ambiente de cod-sălbatic sunt mult mai ridicate decât cele normale. Urmele athar se dezintegrează rapid. Cu toate acestea, în privinţa accesului din exterior, palatul este supravegheat constant de Pocăiţi, ca pentru toţi membrii Consiliului. Sunt consemnate toate intrările şi ieşirile de djinni şi de oameni. Nu ştim însă ce s-a petrecut înăuntru.

Sumanguru mijeşte ochii.

— Ramificaţia mea ar numi asta un „mister al camerei închise”, rosteşte el şi în glas i se aude o notă ciudată de amuzament.

— Sora mea a spus că a fost o posedare, zice Tawaddud. Cum poţi să fii sigur în privinţa asta? Aţi găsit un vector de posedare?

— Nimic, spune Rumzan şi îşi întoarce simbolul strălucitor spre ea, ca un ochi. Nimic interzis. Nicio carte, nicio poveste athar. Desigur, atharul de aici este foarte complex, aşa că este posibil să fi scăpat ceva. Ţinând seama de circumstanţe, sinuciderea este o ipoteză firească, deşi nu există un bilet de adio şi pare improbabil, ţinând seama de ardoarea cu care ea se pregătise pentru şedinţa de votare a Consiliului, potrivit asistenţilor ei. Asta ar părea să susţină ipoteza că atunci când şi-a luat viaţa, Consiliera… nu era ea însăşi.

— Aşadar, nu-i decât speculaţie?

— Da. Pare să fie totuşi singura linie de investigaţie care să se potrivească faptelor. Altă complicaţie este faptul că nu am reuşit să-i găsim qarinul.

Plăcuţele feţei lui Rumzan se aranjează în ceva similar machiajului unui clovn trist.

Sumanguru îşi trece degetele în lungul pâclei Peceţii de la uşă.

— Cât vor rezista? întreabă el.

— Ce anume?

— Cât vor rezista Peceţile mele înăuntru?

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Răspunde, zice Sumanguru.

— Nu ştiu. Două-trei minute? Mi s-a spus că sobortehnologia este mai vulnerabilă decât noi înaintea codului-sălbatic, aşa că poate mai puţin. Ar trebui să-i aştepţi însă pe muhtasibi, fiindcă ei pot…

Înainte ca ea să-şi poată termina fraza, Sumanguru trece prin peretele Pecete.

O aură slabă pâlpâie în jurul lui în athar. Sumanguru trece pe lângă rămăşiţele Alilei, dar întoarce capul şi priveşte peste tot. Tawaddud se întreabă ce fel de spectru de simţuri deţine el, dincolo de cele umane. Sumanguru atinge lucruri, şipuri goale de pe mesele înalte, şi urmăreşte configuraţiile de arabescuri de pe pereţi. Mişcările lui par diferite, nu mai aduce cu o maşinărie stângace, de neoprit, cât mai degrabă cu o pisică aflată în căutare.

Se opreşte după aceea în faţa unui perete cu un şablon complex de reprezentări grafice ale Numelor Secrete, forme geometrice pe o grilă de 4 x 4, făcută din plăcuţe ceramice multicolore de mărimea palmei, incrustate cu aur.

În athar, Tawaddud vede o pată neagră care-i mânjeşte Peceţile, întinzându-se. *Codul-sălbatic*.

— Peceţile nu-i vor rezista! strigă ea. Lord Sumanguru, ieşi! Rumzan, adu ajutoare!

Gogolul Sobornost începe să apese plăcuţele, care se deplasează sub degetele lui. Tentaculele din safir ale creaturii Alile se încolăcesc în jurul membrelor lui, însă el este afundat în muncă. Se aude un clic şi o parte din perete glisează în lateral, dezvăluind un spaţiu întunecat. Sumanguru vâră o mână înăuntru, în timp ce îndepărtează un tentacul din safir cu cealaltă mână. Apoi se întoarce prin peretele Pecete, strângând ceva în braţe: o pasăre metalică.

Pare mai mică decât îşi amintea Tawaddud, totuşi este mare ca o pasăre, lungă cât antebraţul unui om – o făptură graţioasă, ca un şoim cu coadă bifurcată. Ochii îi sunt

închişi, acoperiţi de pleoape micuţe, aurii.
— Arcelia?

Tawaddud ţine pasărea în braţe. Se aştepta s-o găsească rece şi metalică, dar penele de pe spinarea ei sunt aproape vii, tăioase, însă calde, iar volantul din piept îi zumzăie constant, ca o inimă ce bate rapid. O mângâie, ca s-o liniştească, dar fără efect. *Indiferent ce i s-ar fi întâmplat, a avut timp s-o ascundă. Partea ei raţională.*
— Explică-mi ce este un qarin, rosteşte Sumanguru arătând creatura. În cuvinte simple.
— Un qarin este… un companion djinn, împletit cu un muhtasib, zice Tawaddud şi glasul îi tremură uşor. Un qarin şi un muhtasib sunt o singură fiinţă, crescute laolaltă ca un copil de către un împletitor.
— Ceea ce descrii este un act interzis pentru noi, pentru că-i rezervat doar Primilor, spune gogolul Sobornost. Poate că pentru purificarea oraşului vostru există chiar şi mai multe motive decât crezusem iniţial. De ce se procedează aşa?
— Este un obicei, zice Tawaddud, un simbol al alianţei dintre popoarele noastre, dar în acelaşi timp le permite muhtasibilor să reglementeze economia oraşului. Pentru a vedea atharul aşa cum îl văd djinnii, pentru a urmări fluxul informaţiilor, umbrele a tot ce există în athar, bani, produse, muncă, oameni. Se uită la Rumzan. În mod direct, nu cu un instrument primitiv ca ochelarii athar.
Râsul lui Sumanguru răsună ca un lătrat.
— Materie şi minte. Dualism. Deosebiri primare. Totul este informaţie. Vrei să spui că această creatură, acest qarin, conţine rămăşiţe ale minţii Consilierei?
— Nu, zice Tawaddud. Spun că acest qarin este o parte a minţii Consilierei.
Ceva nu-i în regulă. De ce nu ştie el toate astea?
— Perfect, spune Sumanguru. Pocăitule Rumzan, există un loc în palatul acesta unde să nu fim deranjaţi?
— Lord Sumanguru, dacă nu-i cu supărare, rosteşte Rumzan, în capacitatea mea de investigator oficial, sunt

nevoit să întreb ce intenţionaţi să faceţi? Nu vă pot lăsa…

Sumanguru se îndreaptă, astfel încât ajunge la înălţimea sa completă.

— Consiliul tău, probabil, nu ţi-a explicat situaţia, huruie glasul lui. Noi nu suntem toţi ca surorile mele hsien-kue, nu suntem toţi blânzi. Există unii care spun că Marea Misiune Comună necesită o purificare aici. Dacă eu nu voi putea găsi inamicii Misiunii, este posibil ca glasurile acelea să fie auzite. M-am făcut înţeles?

Unduiri gonesc prin forma-gând a lui Rumzan.

— Lady Tawaddud…

Brusc, Tawaddud îşi aminteşte cum l-a cunoscut pe djinn. El începuse să se identifice cu forma lui gând, de aceea ea purta o mască şi machiaj corporal care reproducea mozaicul lui, pentru a se potrivi felului cum se vedea Rumzan. Îl dusese pe balconul ei. Lui îi plăcuse atingerea razelor de soare pe piele.

— Dacă există o problemă, rosteşte Tawaddud fără grabă, atunci ai, de asemenea, o problemă cu mine şi cu tatăl meu. Poate că nu am o poziţie oficială în Consiliu, dar te asigur că mă bucur de încrederea tatei – ridică inelul djinn – şi de cea a Consiliului. Ca să nu mai amintesc că domnul Sen îmi este prieten *personal.* Îi oferă djinnului zâmbetul dulce ca zahărul pe care Duny îl foloseşte de fiecare dată când ameninţă. Este clar?

Rumzan croncăneşte slab.

— Bineînţeles, spune el. Îmi cer scuze. Atâta doar că n-am fost informat corespunzător.

— Lord Sumanguru, şopteşte Tawaddud, ar fi *totuşi* util dacă ai împărtăşi ce intenţionezi să faci.

— Nimic altceva decât ceea ce este evident, zice Sumanguru. Să interoghez martorii.

Palatul Alilei este chiar mai mare decât reşedinţa tatălui lui Tawaddud – un labirint de cilindri transparenţi, bule şi piramide.

În timp ce Pocăitul îi conduce printr-o galerie largă şi luminată de soare, plină cu statui, apare altă formă-gând

djinn, un nor de flori albe şi purpurii. Forma lui Rumzan devine fluidă şi se amestecă cu a nou-sositului. Când concreşte înapoi în sinele său mozaic, mişcările îi sunt iuţi şi agitate.

— Consiliul cere rapoarte de progres, rosteşte el. Trebuie să vă părăsesc pentru o clipă. De fapt, poate că este mai bine să procedez aşa, dacă lordul Sumanguru intenţionează să facă ceva... neortodox. Astfel nu voi avea ştiinţă despre asemenea chestiuni, dacă se vor pune întrebări. Voi avea grijă ca Pocăiţii mei să nu vă stingherească. Dacă veţi merge până la capătul galeriei şi veţi coborî pe scară, veţi găsi o volieră.

— Mulţumesc, Rumzan, spune Tawaddud. Loialitatea ta faţă de cauza Sirrului nu va fi uitată.

— Sluga voastră, zice djinnul. Nici eu n-am uitat o anume după-amiază plăcută şi noile perspective despre lume pe care mi le-aţi arătat.

— Va continua să rămână secretul nostru, spune Tawaddud, silindu-se să zâmbească.

La început, hărmălaia din volieră este asurzitoare, o cacofonie de ţipete ascuţite şi fâlfâiri de aripi. Este un dom înalt din sticlă, cu diametrul de aproape o sută de metri. Majoritatea jumătăţii inferioare este ocupată de plante himere din deşertul codului-sălbatic, reţele groase, violet, de tuburi care se dilată şi contractă, sintobiotice geoinginerizate de pe vechiul Pământ, sălbăticite în absenţa stăpânilor lor. Câţiva arbori eolieni se rotesc lent şi frunzişul ghimpat al turbinelor prinde lumina în nuanţe de chihlimbariu şi roşu întunecat furios.

Când intră Tawaddud şi Sumanguru, roiul rukh îi observă. Sunt peste tot: zburătoare de diferite mărimi, de la insecte minuscule din safir, până la doi-trei diavoli-de-mare asemănători unor planoare ce dau ocol sub plafon. Tawaddud îşi fereşte ochii înaintea furtunii de aripi. Latră apoi un Nume Secret şi roiul se disperseazăşi se domoleşte, devenind un nor încovrigat prin vegetaţie.

Jos în centrul volierei se află un spaţiu gol, cu o masă albă, delicat lucrată din fier forjat, câteva scaune şi o

stinghie. Tawaddud o aşază acolo pe Arcelia. Pasărea nu deschide ochii, dar se prinde de stinghie, fluturând scurt din aripi pentru a-şi menţine echilibrul.

Sumanguru studiază pasărea îndeaproape, aplecându-se înainte, cu mâinile la spate. Se întinde apoi, cu degetele răşchirate ca un scamator, surprinzător de graţios pentru un bărbat de mărimea lui. Cinci linii zigzagate de lumină îi apar între vârfurile degetelor şi pasăre. Arcelia emite un ţipăt mecanic, ascuţit, şi începe să bată furios din aripi. O bulă se materializează pâlpâind în jurul ei, ţinând-o în loc, şi sunetul dispare, lăsând pasărea să ciugulească cu ciocul şi să zgârie silenţios cu ghearele temniţa invizibilă.

Tawaddud încleştează şi descleştează degetele, la unison cu suferinţele păsării. În cele din urmă, nu mai poate suporta.

— Ce faci? şuieră ea spre Sumanguru.

— Interoghez, aşa cum am spus.

— Cum?

— Îi copiez mintea într-un virt. O minirealitate, dacă vrei. Rulez în ea un algoritm genetic – adresez întrebări creierului păsării şi-i schimb structura până obţin ceva util. Sumanguru flexionează degetele. Ar trebui să dureze doar câteva mii de iteraţii. Probabil o jumătate de minut.

— Opreşte-te. Imediat! spune Tawaddud. Aceasta este o cetăţeană din Sirr. Nu voi admite să fie torturată. Voi anunţa Consiliul.

Strânge pumnul, pregătită să cheme un Pocăit cu inelul ei.

Sumanguru se întoarce şi o priveşte. Rânjetul i se contopeşte cu cicatricele într-o grimasă monstruoasă.

— Este vorba despre viitorul oraşului tău. O pot face să vorbească. Asta înseamnă să te murdăreşti pe mâini.

Tawaddud înghite în sec. La asta se referise Dunyazad? Că nu-i un joc… Lucrurile pe care poţi fi nevoită să le faci… Se uită la qarinul agitat. Inima îi bubuie. *Nu aşa.*

— Poate să existe… altă cale. O cale mai bună.

Trebuie să existe.

Îşi ia de pe umăr trusa medicală, o pune pe masă şi o

deschide. Scoate fii-eul şi-l pune pe cap.

— Te rog, dă-i drumul. Pot afla ce ne trebuie.

— Cum?

— Mă pot împleti cu djinnul. El va dori să se ancoreze de un corp, aşa cum a fost cu Alile.

Sumanguru se încruntă.

— Explică.

— Bucle ale sinelui, poveştile din minţile noastre. Când iubeşti pe cineva, devii împletit. Sinele tău se întinde spre alţii, ca roiuri de licurici care se amestecă. Există căi prin care să… inviţi pe cineva înăuntru. Hoţii de trupuri fac asta prin intermediul poveştilor, însă tu poţi să fii mai direct. Atharul răspunde la comenzi cărora noi le spunem Nume Secrete. Multe au fost pierdute, dar ele pot fi utilizate în destule scopuri, dacă ştii cum.

Ochii gogolului Sobornost se îngustează.

— Şi tu ştii.

— Am fost învăţată.

— Fondatorii interzic asta în gubernii. Noi ştim că aşa ceva duce la monştri şi orori. Minţile hominide au fost create pentru a fi separate.

— Poate că tu eşti cel care se teme să nu se murdărească pe mâini, spune Tawaddud.

Sumanguru se uită la ea, apoi la Arcelia. Pare curios, aproape ca un copil.

— Foarte bine, rosteşte el în cele din urmă. Altfel, irosim timpul. Ai doar grijă să nu zboare.

În volieră nu există genul de armonie din camera ei de rendez-vous, dar Tawaddud petrece câteva momente pentru a medita, lăsându-şi conştiinţa să se extindă în vacarmul roiului rukh, plante şi aerul umed şi fierbinte. Apoi îi şopteşte păsării din metal pe care o ţine în braţe.

— *Spune-mi numele tău. Eu sunt Tawaddud. Spune-mi numele tău.*

La început, nimic, doar o furnicătură în fundul minţii. Îşi dă seama că este periculos să facă asta într-un loc atât de plin de cod-sălbatic, chiar dacă aflat înapoia Peceţilor. Este

totuşi mai bine decât să lase o creatură nevinovată să sufere.

— *Care este numele tău?*

Ceva se mişcă în pasăre, în mintea ei, brusc, ca un şarpe surprins. O formă în athar, ca un fuior de fum, încolăcindu-se în inima păsării. Este un ouroboros de software, în restricţionările micuţe ale învelişului ei de metal, într-o lume mică pe care o simte ca pe un vis – atât doar că, pe neaşteptate, apare un coridor de lumină şi un glas o strigă.

— Eu sunt Arcelia.

— *Arcelia,* spune ea. *Arcelia, ascultă-mă. Îţi voi spune o poveste.*

— Poveştile mint întotdeauna.

— *Aceasta este o poveste adevărată, îţi promit.*

— Despre ce-i vorba?

— *Este o poveste de dragoste.*

— Îmi plac poveştile de dragoste.

— *Este bine,* zice Tawaddud şi începe.

A fost odată ca niciodată o fată care iubea doar monştrii.

11. HOŢUL ŞI CICATRICELE

Virtul miroase a praf de puşcă şi a lubrifiant. Se aud zgomote îndepărtate de focuri de armă. Sunt legat de un scaun metalic sub o lumină puternică, gol-puşcă. Benzile din plastic îmi intră în încheieturi şi glezne, iar cadrul subţire al scaunului mă apasă dureros în spate. Tigrul nu mai este de acum tigru, ci un bărbat, care stă în umbră cu braţele încrucişate, cu o expresie distantă pe faţa acoperită de cicatrice.

El face un pas înainte în lumină, continuând să se mişte ca un tigru.

— Asta-i o navă bună, zice el. Sigur că da, există prea multe concesii făcute cărnii, dar asta putem schimba. Începând cu târfa ta.

— Ce i-ai făcut lui Mieli?

— Oortienei? Nimic. Ea îmi va face o favoare şi mă va scoate aşa cum trebuie. Îşi trage în faţă propriul scaun, îl răsuceşte, se aşază şi se reazemă de spătar, cu chipul foarte aproape de al meu, ca botul tigrului. Aşa că avem timp să vorbim.

Mă cutremur. Minţile noastre continuă să ruleze în Cutie. Virtul acesta este în *Perhonen.* O separare între lumi şi minţi, aceasta este metoda Sobornost. Nu va fi însă cu nimic mai puţin dureros.

Tigrul-om deschide încetişor un cuţit cu lamă retractabilă.

— Virtul ăsta provine din memoriile mele, rosteşte el. I-am introdus foarte multe detalii. Avataruri bune. Nervi, muşchi, vene. Testează tăişul pe buricele degetului mare şi crestează o linie roşie de sânge ca un zâmbet micuţ. Ceilalţi uită mereu de carne. Nu trebuie să uiţi însă niciodată de inamic. El este mereu acolo, chiar şi când nu priveşti. Gunoiul cuantic ştie asta.

Râsul bolboroseşte înainte de a-l putea opri, iese de pe buzele mele cu picături de sânge şi salivă.

— Ai avut întotdeauna simţul umorului, le Flambeur,

spune el. Poate c-am putea scurta totul, dacă mi-ai spune ce vrea acum de la mine căţeaua Pellegrini.

— Nu-i vorba despre asta, îi zic.

— Bine atunci, dacă râsetele îţi uşurează…

Întinde mâna cu cuţitul, îl apasă de coada ochiului meu, începe să facă prima tăietură…

— Am vrut să-ţi dau o şansă, rostesc eu cu sângele curgându-mi pe chip. De aceea am lăsat deschisă Poarta Tărâmului. Crezusem că aveai motive bune ca să faci ceea ce ai făcut. Dar acum cred că de fapt îţi place pur şi simplu să-i răneşti pe oameni.

Ochii i se lărgesc şi face un pas îndărăt. Trăsăturile încep să-mi curgă. Corpul mi se schimbă. Codul lui îmi răsună în minte – *piele moartă, rece, moale, sub degetele mele.* Afişez un zâmbet de tigru. Dizolv scaunul cu un gând şi mă ridic.

— Ce ai făcut? mormăie el.

— Poate că sunt mai mic, mai slab şi mai tânăr, dar asta nu-nseamnă că nu sunt mai inteligent. Cum ai spus chiar tu: n-ar trebui să uiţi de inamic. Am creat un virt firmament. Da, ar trebui să fie imposibil. Cu excepţia cazului când ai hardware oortian care rulează software Sobornost. Ea este o navă bună.

El spintecă cu cuţitul, dar sunt deja o fantomă, în exteriorul legilor virtului.

— Ar fi trebuit să fi trecut prin poartă, îi spun. Maimuţa nu minte întotdeauna.

Încremenesc virtul şi retez legătura mea cu el. O discontinuitate mă duce înapoi în pădurea neagră. Tigrul este îngheţat în mijlocul saltului. Îmi ridic sabia şi trec pe lângă el, prin Poarta Tărâmului.

Poarta mă izbeşte înapoi într-un corp fizic, în interiorul demenţei învolburate a router-ului. Prind Cutia şi o smulg din maşinăriile delicate ale router-ului, chiar în clipa când începe ploaia de Vânători.

Mieli vede cum avatarurile fluturi rămân nemişcate. Chipul rânjitor al zeului Cutiei se dizolvă lent, când ele se

împrăştie.

— *Perhonen?* şopteşte ea.

— *Aici*, spune glasul navei.

— Eşti bine?

— *Aşa cred. Mă simt ciudat. Cred c-am adormit.*

— Dacă ticălosul ăla ţi-a făcut ceva, o să…

— *Mieli. Creatura vânător. Soseşte.*

Spimescopul o ia razna. Vectori plouă peste *Perhonen* ca mâzgălelile unui copil furios. Mieli începe să apeleze autismul de luptă, dar sistemele navei sunt lente după infecţia zeului Cutiei. Şi este deja prea târziu.

Vânătorii înconjoară nava ca un banc de peşti, mii şi mii, un fluviu de steluţe ce plutesc prin navă şi pe lângă ea. Fasciculele lor de upload se încrucişează prin cabina mică într-o plasă de păianjen letală, însă de data aceasta doar ating uşor, nu ard. Ele o ignoră pe *Perhonen* şi converg spre router ca un vârf gigantic de săgeată.

Router-ul dispare într-o strălucire de antimaterie, peşti piranha ce ferfeniţesc un buchet de mireasă. Spaţiul este plin de pioni şi radiaţii gama. Într-o clipită, maşina zoku dispare, înlocuită de un nor de sfărâmături şi fragmente care se dilată încetişor. Roiul de vânători trece prin el şi piere, revenind către vena principală a Magistralei, la o fracţiune considerabilă din viteza luminii.

Apoi totul este nemişcat şi întunecat, iar spaţiul din jurul lui *Perhonen* este pustiu. Trezit, *väki* oortian din pereţii ei începe să strălucească cu lumină albastru-verzuie familiară.

— *Mieli,* spune ea, *tot recepţionez semnalul lui Jean. El este încă acolo.*

Simţindu-se parcă amorţită, Mieli retrage aripile şi modulele navei într-o formă mai compactă şi le direcţionează în norul de sfărâmături, arzând o cale cu lasere antimeteoriţi. Ele îl aduc înapoi pe hoţ cu o bulă cuantică, o formă în costum cuantic, cu cască, nemişcată, care strânge la piept o cutiuţă neagră.

Mieli îi comandă căştii să se deschidă. Bula din metamaterial opac dispare, relevând chipul creat de fluturi.

Ticălosul. Mieli extrudează din mână o lamă cuantică şi o apasă de gâtlejul creaturii…

— Stai!

Vocea este a hoţului. Dar asta nu-nseamnă nimic.

— Mieli, stai, eu sunt!

Sună *într-adevăr* ca hoţul. Ea se opreşte, însă nu-i dă drumul.

— Ce s-a-ntâmplat?

Faţa cu cicatrice se înceţoşează şi redevine hoţul, sprâncene negre precum cărbunele şi tâmple scobite, acoperite de transpiraţie.

— Am găsit codurile de Fondator ale lui Sumanguru. Cântecul pe care l-am înglobat în bijuteria zoku a fost acelaşi truc pe care l-am mai încercat cu Chen, atât doar că de data asta a funcţionat. Un virt care pretinde că-i firmament, o cursă. Vânătorii au crezut că eu eram el. Le-am spus să mă lase în pace. A mers.

Vorbeşte repede, cu răsuflarea tăiată.

— Nimic din ce spui nu-i logic, ticălosule, zice Mieli.

— Nu contează, replică hoţul. Noi am câştigat. Iar eu am un plan.

Mieli îl priveşte fix. Îi ia Cutia. Hoţul nu se împotriveşte. Ea o zdrobeşte fără grabă în mână. Cioburi negre se întind în toate direcţiile ca negativul unei nova micuţe şi lente.

— Te-ai folosit de *Perhonen* ca momeală, spune ea.

— Aşa-i.

— Ai fost cât pe ce să ne omori pe toţi. Sau chiar mai rău.

— Aşa-i.

Mieli îl îmbrânceşte. Hoţul pluteşte prin cabină cu o privire de vinovăţie pe chip.

— Cară-te dracului de aici, spune ea.

Mieli se ascunde în carlinga pilotului, epuizată, domolindu-şi furia şi examinând sistemele lui *Perhonen* pentru a se asigura că a dispărut orice urmă a zeului Cutiei.

— Cum te simţi? o întreabă pe navă.

— Ciudat. Părţi din mine s-au răsculat. Nu le-am mai putut simţi. Toţi gogolii au făcut ce a spus Sumanguru. Şi a

existat o parte care a intrat în Cutie şi n-a mai ieşit.

— Îmi pare foarte rău, spune Mieli.

— Dar ăsta n-a fost lucrul cel mai neplăcut. Acela a fost când te-am văzut pe tine aproape renunţând, de două ori. Ai fost foarte aproape să apeşi trăgaciul bombei strangelet, Mieli. Şi n-a fost o cacealma.

Mieli nu spune nimic.

— Ai încercat să faci prea multe lucruri deodată. Pentru a-ţi păstra promisiunile şi a mă proteja şi a-i permite pellegrinei să te modifice. De data asta, aproape că ai căzut. Iar eu n-am fost acolo să te prind.

Pentru o clipă, Mieli este incapabilă să vorbească. S-a obişnuit ca nava să fie mereu prezentă, să ofere mereu căldură, încă din ziua când ea a creat-o. Dar acum în vocea lui *Perhonen* există un tăiş rece.

— Hoţul ţi-a făcut asta, spune Mieli. De data asta a mers prea departe. O să…

— O să mă ocup eu de hoţ, zice *Perhonen*. *Nu trebuie să porţi bătăliile mele în numele meu. Doar pentru că tu m-ai creat nu înseamnă că eu n-am existat anterior. M-ai adus înapoi din alinen şi te voi iubi mereu pentru asta. M-ai transpus într-o făptură nouă şi vei avea de-a pururi loialitatea mea pentru asta. Totuşi, eu nu sunt doar ceea ce ai cântat în mine. Există lucruri pe care nu le poţi repara prin vorbe sau printr-un cântec, aşa cum a făcut Karhu cu dintele tău când erai micuţă. Sau prin răzbunarea pe hoţ.*

Glasul navei rezonează în carcasa ei de safir împrejurul lui Mieli.

— Şi ce dacă pellegrina poate face gogoli din tine? rosteşte ea. *Nimic nu s-a schimbat. Ei vor fi pur şi simplu la fel de puternici ca tine. Iar tu vei fi tot Mieli.*

— Nu mi-ai vorbit niciodată în felul ăsta, zice Mieli.

— N-a fost nevoie. Însă nu voi sta cu braţele încrucişate, privind cum te autodistrugi. Va trebui să faci asta fără mine.

Aripile lui *Perhonen* se deschid, câmpuri magnetice şi cuantice aidoma unor stropi de rouă pe o pânză de păianjen care se întinde pe mulţi kilometri. Ele prind vântul

solar blând şi împing nava înapoi pe curs, spre Magistrală, spre Pământ.

— Uite ce vom face. Vom sta de vorbă cu hoţul, vom merge pe Pământ şi vom urma planul necunoscut pentru care hoţul m-a aruncat în botul unui tigru şi o vom recupera pe Sydän, astfel ca să putem fi liberi toţi în cele din urmă. Promite-mi că nu vei abandona.

Ruşinea se revarsă peste Mieli. *Kuutar şi Ilmatar, iertaţi-mă.*

— Promit, şopteşte ea.

— Bine. Acum, te rog, lasă-mă singură. Trebuie să mă vindec.

Apoi prezenţa navei dispare.

Mieli simte că i se învârte capul. După aceea merge în cabina principală. Este goală şi pustie ca mintea ei. Rămăşiţe ale sfărâmăturilor din bătălie şi cenuşi plutesc prin jur în acceleraţia lină a navei.

Lent, şovăitor, ea începe să cânte, cântece simple, cântece despre *koto,* despre mâncare şi băutură şi confort şi saună. Lent, schelete de mobilier încep să reapară, schiţate de o pensulă invizibilă. *Este timpul să deretecăm prin casă,* gândeşte ea.

Îmi privesc noul chip în oglinda-perete a navei şi-l testez. Cicatricele şi linia maxilarului nu par în regulă. Dar conştientizarea Codului este şi mai rea. Este ferm încuiat într-un compartiment al minţii, însă va trebui să-l utilizez din nou. *Corpuri arse, mizerie şi electricitate*. Mă înfiorez. Asta îl defineşte pe Sumanguru? Nu-i de mirare că era atât de iritat după câteva secole petrecute în interiorul Cutiei.

Închid ochii şi mă concentrez spre distragerea de la durere, cu ajutorul whisky-ului din micul faber al cabinei mele. Desigur, aş putea pur şi simplu să anulez durerile. Dar, aşa cum m-a învăţat prietenul meu Isaac cu multă vreme în urmă pe Marte, alcoolul nu se limitează la chimie, ci înseamnă şi memă, sentiment, Bachus vorbindu-mi în minte şi îmbunătăţind totul. Cel puţin, aşa spune teoria. De data asta malţul are gust de vinovăţie.

Sorb totuşi prelung. În timp ce beau, unul dintre avatarurile fluturi ale navei intră în cabină. Îl privesc. Nu spune nimic.

— Uite care-i treaba, îi zic, a fost singura posibilitate. Trebuia să creadă că avea o cale de ieşire. Eu nu puteam să editez firmamentul în părţile Sobornost, trebuia să fie tehnologia oortiană. Trebuia să-i ofer acces la tine ca să-l prind, să duc cu mine înăuntru o parte din tine. Scuze!

Fluturele nu rosteşte nimic. Aripile lui îmi reamintesc de bijuteria pe care am văzut-o în amintirile lui Sumanguru. Focul zeilor. O parte din furia Fondatorului se amestecă cu emoţia. *Jos, băiete,* îi spun.

— În fiecare escrocherie există un element de atractivitate, continui eu. Regret că tu a trebuit să fii acela.

— Nu regreţi deloc, spune nava. Tu eşti Jean le Flambeur. De ce ai regreta?

Fluturele se aşază pe buza paharului meu. Reflecţia lui albă este distorsionată de pseudomateria rarefiată şi de lichidul auriu de pe fund.

— Am crezut c-o vei putea ajuta pe Mieli pe Marte, realmente aşa am crezut. Că-i vei putea arăta că ea nu trebuia s-o asculte pe pellegrină. Am crezut că ai văzut că ea avea şi o latură diferită. Ai făcut-o până şi să cânte. Dar în cele din urmă, eşti exact ca ea. Vei deveni orice ca să capeţi ceea ce crezi că doreşti.

— Ţi-e uşor să spui asta, rostesc eu. Eşti doar o…

Şovăi. Servitoare? Sclavă? Amantă? De fapt, ce înseamnă nava pentru Mieli? În cele din urmă, habar nu am.

— Scuze, murmur.

— Se pare că azi iubeşti cuvântul ăsta.

— Îmi iubesc pielea, spun eu, nu neg asta. Şi nu mă-ntorc în Închisoare sau ce dracu-mi pregătea entitatea poliţai. Cel puţin cu pellegrina am mai avut de-a face. Pe ea o pot aborda.

Îmi ţin gura. Fără doar şi poate, zeiţa ascultă mereu. Totuşi, nava nu pare îngrijorată în privinţa asta.

— Chiar aşa? zice fluturele. De aceea o laşi să te manipuleze să încerci imposibilul?

— Navă, tu nu-nţelegi care-i miza aici. Dacă chenul are un artefact Erupţie care poate să facă ce cred eu…

— Înţeleg mizele care contează pentru mine, răspunde *Perhonen.* Tu le-nţelegi?

Este surprinzător de greu să câştigi o confruntare de înfruntat ochi în ochi cu un fluture, chiar dacă porţi faţa celui mai mare conducător militar din sistemul solar. Aşa că, în cele din urmă, îmi feresc privirea.

— Trebuie să fiu liber, rostesc. Ca să pot încerca din nou. Am avut ceva pe Marte şi i-am dat cu piciorul. Sunt aproape convins că am fost prins în mod intenţionat, poţi să crezi asta? Pellegrina mi-a arătat ce am făcut, ultima dată. Mi-am reamintit atunci multe lucruri – despre ea, despre Pământ, despre ceea ce caută ea.

Îmi frec şaua nasului. Ţesutul cicatricei este aspru şi străin.

— Eu am avut un plan, un plan perfect… dar nu l-am *folosit.* În loc s-o fac, am pornit direct la luptă cu chenul, ca să văd dacă-l pot învinge.

Scutur paharul şi fluturele se ridică. Îmi mai torn whisky.

— Prin urmare, nu-i vorba despre Jean le Flambeur, ci despre cum se poate scăpa de el.

— Planul ăsta al tău… spune nava încet. Va funcţiona?

— Da. Atât doar că, după cele întâmplate, nu mai sunt sigur că Mieli va mai fi de acord vreodată cu el.

— Haide să-l auzim.

Aşa că-i spun povestea războminţii şi a bijuteriei Kaminari. Îi spun despre raiurile asigurărilor, despre oraşul Sirr, despre Auni şi hoţii de trupuri. Nu totul, bineînţeles, dar îndeajuns ca s-o conving că va funcţiona. Şi că eu voi fi cel care va trudi serios de data aceasta. Fluturele ascultă. Mă întreb dacă pellegrina râde undeva în interiorul minţii mele sau hăt departe.

— Ai dreptate, zice *Perhonen* în cele din urmă. Mieli n-o va face niciodată. Mai degrabă ar muri.

Cu un efort de voinţă, îmi transform chipul înapoi în al meu.

— Aşadar, ce vom face?

Pun paharul cu grijă în aer, ca pe o piesă de şah. *Următoarea mutare îţi aparţine.*

— Ce faci tu cel mai bine, spune nava. O vom minţi.

12. TAWADDUD ŞI QARINUL

Povestea lui Tawaddud şi a lui Axolotl

Fata care iubea doar monştri mergea singură pe străzile înguste din Cetatea Morţilor.

Ghulii o priveau cu ochi goi, ghemuiţi în jurul căldurii criptelor server.

Instinctul, mai mult decât orice altceva, o adusese aici, în căutarea unui loc unde să n-o poată găsi Pocăiţii sau Veyraz. Dacă venea cineva, putea să pretindă că era un ghul. Avea să fie în siguranţă aici, printre morţi.

Un ghul începu s-o urmărească. Ea nu se opri din mers.

Când revenise de la împletitor, Duny fusese altă persoană, cu un şip djinn în jurul gâtului, două fiinţe în una. Fata nu se putea duce la ea. De acum n-o mai cunoştea.

Şi Tata…

Ghulul o prinse de braţ. Era înalt, zbârcit, cu barbă încâlcită şi murdară, dar strânsoarea îi era puternică.

— EU L-AM DOBORÂT PE ÎNGERUL PROSCRIS ÎN ZORI! răcni el. TE BLESTEM, MARION, A ZIS EL, ARZÂND…

Îi urla direct în faţă, cu glas monoton, şi povestea se revărsa însoţită de miasma teribilă a dinţilor stricaţi. Ea se smulse din strânsoarea lui şi fugi.

Nu ajunse departe. Şi mai mulţi ghuli ieşiră din cripte, clipind des înaintea luminii zilei şi murmurând propriile lor poveşti ca un cor dogit. Înainte de a putea fugi, o înconjuraseră, atingând-o, împingându-se în ea, o masă murmurătoare de omenire duhnitoare. Ea îşi acoperi urechile, ca să nu le audă poveştile, dar ei îi îndepărtară palmele cu sila…

Un vânt rece bătu şi-i şfichiui părul şi faţa cu ceva ascuţit, ca nisipul. Avea un glas.

— Aceasta… este… a… mea, zise el.

Mulţimea ghulilor se mişcă precum un singur om, purtând-o pe fată. O lipi apăsat de o criptă. Capul i se izbi de peretele fierbinte. Peste ea pogorî bezna, dar înainte s-o

cuprindă, fu ridicată în aer de mâini din nisip.

— Cine eşti şi ce cauţi aici? întrebă o voce când se trezi.

Nu se zărea decât beznă, cu excepţia unei forme-gând djinn, un chip alcătuit din flăcărui palide.

Ce putea spune ea? Că fusese crescută pe Ciobul Gomelez, în palatul tatălui ei. Că Răcnetul Urgiei sosise şi-i luase mama la scurt timp după ce împlinise opt ani.

Că-i plăcea să scape de tutorii ei djinni, îi plăceau graiurile străvechi şi învăţa multe cuvinte secrete cu care să-i deruteze.

Că după ce sora ei mersese la împletitor ca să fie muhtasib, ea rămăsese singuratică. Tânjea să audă poveşti interzise, să vadă vânătorii de comori revenind din deşert, să vorbească cu ghulii şi djinnii bătrâni din Cetatea Morţilor. În loc de toate acestea, tatăl ei o dăduse lui Veyraz.

— Eu sunt Tawaddud, spuse ea. Mulţumesc că m-ai salvat.

Cripta nu era largă, ci doar cu puţin mai mare decât un spaţiu de acces între maşinile zumzăitoare ce găzduiau mintea djinnului în clădirea din beton făcută prin munca ghulilor. Pe podea era nisip. Singura lumină sosea de la chipul djinnului.

— Aşadar, tu eşti fata pe care o caută Pocăiţii? zise el cu glas încet, uşor sfios, dar omenesc. Ar trebui să pleci.

— O să plec, răspunse ea masându-şi tâmplele. Trebuie doar să mă odihnesc. Promit că voi pleca mâine-dimineaţă.

— N-ai înţeles, zise djinnul. Eu nu sunt o făptură cu care să doreşti să-ţi petreci nopţile. Acesta nu-i un loc pentru cei ca tine.

— Nu mi-e frică. Nu poţi să fii mai rău decât Pocăiţii. Sau decât soţul meu.

Djinnul râse. Era un sunet ca hohotul unei flăcări, un şuierat pârâit şi sacadat.

— Habar n-ai tu, dragă copilă.

— Ai un nume? întrebă Tawaddud.

Chipul flăcării trepidă.

— Cândva mi se spunea Zaybak. M-ai făcut să râd.

Pentru asta te poţi odihni aici fără teamă.

Aşa a ajuns fata care iubea monştri să trăiască în cripta djinnului Zaybak din Cetatea Morţilor. Mâncarea era sărăcăcioasă şi-şi petrecea zilele lungi reparând cripte cu ghulii şi alţi servitori ai djinnilor. A făcut ceva mai confortabilă cripta lui Zaybak, aducând carpete, perne, lumânări şi vase din lut pentru apă.

Când îi întreba pe ceilalţi djinni despre Zaybak, i se răspundea doar în şoaptă.

— El vrea să moară, a zis un ghul. Este obosit. Dar nu poţi să mori în Cetatea Morţilor.

Însă când erau împreună, Zaybak nu vorbea despre moarte, deşi răspundea la toate întrebările fetei, chiar şi la cele despre care tutorii ei djinni nu vorbiseră niciodată.

— Cum este în deşert? a întrebat ea o dată. Am vrut mereu să merg acolo şi să văd, ca mutalibunii.

— Deşertul mutalibunilor nu-i şi al nostru. Deşertul nostru este plin de viaţă, râuri de gânduri şi păduri de amintiri, castele clădite din poveşti şi visuri. Deşertul nostru nu-i un deşert.

— Atunci de ce aţi venit aici? De ce vin djinnii în Sirr?

— Nu-ţi poţi imagina cum este să fii djinn. Este mereu frig. Nu există nici virturi, nici corpuri. Totuşi, noi ne reamintim corpurile: sunt pline de mâncărimi, dureri şi neplăceri. Există athar, bineînţeles, dar nu-i acelaşi lucru. Aici cel puţin e cald. Noi ducem dorul căldurii.

— Dacă-i atât de teribil, de ce nu aveţi ghuli, precum ceilalţi? De ce trăiţi singuri?

Djinnul n-a spus nimic după aceea. A părăsit cripta, şi-a trimis mintea altundeva, iar în noaptea aceea ea a adormit în frig.

Zaybak s-a întors după câteva nopţi. Ea a aprins lumânări şi a împodobit cripta. S-a spălat în rezervorul de apă rece şi şi-a pieptănat cu degetele părul încâlcit.

— Spune-mi o poveste, i-a cerut după aceea.

— N-o să-ţi spun, a răspuns Zaybak. Eşti nebună să-mi

ceri aşa ceva. Ar trebui să pleci, să te întorci la familia ta.

— Nu ştiu de ce te autopedepseşti. Spune-mi o poveste. O vreau. Te vreau pe tine. Am văzut-o la sora mea. Ea nu-i niciodată singură. Ai putea fi înăuntrul meu. Şi atunci nu ţi-ar mai fi frig niciodată.

— Nu poţi să doreşti să mă atingi. Dacă mă vei atinge, mă vei urî.

— Nu te cred. Zaybak, tu eşti o persoană bună. Nu ştiu ce crezi că ai făcut. Ştiu doar că aş fi fericită să fiu o parte din tine.

Zaybak a tăcut mult timp, atât de mult, încât Tawaddud a crezut că plecase din nou, mânios, şi că n-avea să mai revină niciodată. Însă apoi el a început să vorbească cu glas încet, glas de povestitor.

Povestea lui Zaybak şi a Secretului

Când eram tânăr, am avut un trup. Trăiam într-un oraş. În fiecare dimineaţă luam trenul. Îmi reamintesc zgâlţâitul lui. Îmi reamintesc mirosurile lui, oamenii, fast-food-urile, cafeaua. Îmi reamintesc că mă gândeam că era simplu să te imaginezi ca fiind altcineva – de pildă, băiatul tatuat în cămaşă sport albastră sau fata cu capul plecat peste o piesă de teatru, care murmura replici. Era suficientă pâlpâirea unei expresii, un contact vizual scurt.

Asta-i ceea ce-mi reamintesc despre tren. Dar nu şi încotro mergea trenul.

Îmi reamintesc totuşi când s-a dezintegrat totul. Drone care cădeau din cer. Clădiri care se mişcau pe fundaţiile lor ca nişte animale mari care se trezeau. Bubuituri îndepărtate, nave spaţiale ce fugeau pe cer.

După aceea, o eternitate de beznă şi frig.

Când m-am trezit în a doua mea viaţă, a durat mult să învăţ să supravieţuiesc. Să mă încetinesc în aşa fel încât să rulez în creierele himerelor, să am vise lucide, ca să nu înnebunesc. Mi-am creat un tren-vis, în care puteam să fiu alţi oameni. El m-a purtat de-a lungul anilor, vibrând şi zgâlţâindu-se.

Într-o zi pe când eram în tren, am ridicat ochii şi l-am văzut pe Prinţul florilor.

Se ţinea cu mâna de bara galbenă din plafon şi era uşor înclinat spre spate. Jacheta lui era din catifea albastră. Purta la rever o floare. Chipul îi era numai un zâmbet, dar de fapt nu era deloc un chip.

— Ce faci aici de unul singur? a întrebat el.

Am crezut că era un vis şi am râs.

— Ar trebui să gust carnea rukhilor sau a fiarelor himerice, ca fraţii mei? am replicat. Eu prefer să visez.

— Este bine să visezi, a zis el, dar într-o bună zi va trebui să te trezeşti.

— Ca să fiu o minte fără corp în deşert? Ca să fiu capturat de mutalibuni, pentru a fi pus într-un şip şi a-i servi pe lorzii şi lady grăsane din Sirr până se vor sinchisi să mă elibereze? Până şi coşmarurile sunt preferabile unei asemenea sorţi.

— Şi dacă eu ţi-aş putea spune cum să procedezi pentru ca trupurile lor grăsane să fie ale tale? a întrebat el şi ochii batjocoritori i-au licărit.

— Cum s-ar putea aşa ceva?

El mi-a cuprins umerii cu braţul şi a şoptit:

— Îngăduie-mi să-ţi spun un secret.

— Îngăduie-mi să ţi-l spun ţie acum, Tawaddud, pentru ca noi doi să putem fi unul.

A fost o vreme când fata care iubea monştrii şi Zaybak au fost aproape ca un qarin şi un muhtasib… sau mai mult: ea nu-i era nici stăpână, nici sclavă. Ei căutau împreună locuri secrete, mergeau prin Cetatea Morţilor şi pe căile secrete ale lui Banu Sasan.

Pentru o vreme, ei au devenit o persoană nouă. Tawaddud privea ploaia care cădea pe cripte şi aburul care se ridica de pe acoperişurile lor şi era ca şi cum Zaybak le-ar fi văzut pentru întâia dată.

Într-o zi un bărbat pe nume Kafur a sosit în Cetatea Morţilor. Fusese cândva înalt şi chipeş, dar acum şchiopăta şi-şi acoperea corpul şi capul cu o manta şi o eşarfă.

— Am auzit, le-a spus el ghulilor, că aici se află o femeie care l-a îmblânzit pe Axolotl.

Ghulii au murmurat şi l-au dus la Tawaddud.

Tawaddud i-a oferit ceai şi a zâmbit.

— Cu siguranţă, a spus ea, asemenea zvonuri nu sunt decât poveşti. Eu sunt doar o fată sărmană care locuieşte în Cetatea Morţilor şi-i slujeşte pe djinni pentru a-şi asigura traiul.

Kafur a privit-o şi şi-a mângâiat barba scurtă.

— Da, însă asta-i oare tot ce-ţi doreşti? a întrebat el. Îmi dau seama că provii dintr-o familie înstărită. Eşti obişnuită cu o viaţă mai bună decât asta. Dacă ai veni cu mine, ţi-aş arăta ce poate ajunge în Sirr o femeie care ştie să se facă ascultată de djinni.

Tawaddud a clătinat din cap şi şi-a luat rămas-bun de la el. Dar când se gândea la spusele lui – gândurile ei amestecându-se cu ale lui Axolotl –, ducea dorul tovărăşiei oamenilor, făpturilor care nu locuiau în cripte şi a căror atingere nu era de nisip. Poate că ar fi trebuit să plece, spunea partea din ea care era Zaybak. Nu-l voi părăsi niciodată, spunea partea care era Tawaddud. Sau poate că era invers.

Într-o dimineaţă, ea i-a spus lui Zaybak că visase un tren.

— Te vei transforma în mine, a zis Zaybak. Sunt prea bătrân şi puternic.

— Da, l-a tachinat Tawaddud, tu eşti djinnul meu cel mare, teribilul meu Axolotl.

— Da, aşa este. Eu sunt Axolotl.

Tawaddud a tăcut.

— Crezusem că el doar te lua peste picior, a şoptit ea după o vreme.

— Ţi-am spus că am furat primul corp. Am sosit în Sirr din deşert şi aproape că l-am făcut al meu.

Tawaddud a închis ochii.

— Bunicul meu, a rostit ea, a fost acolo în noaptea când a venit Axolotl, noaptea ghulilor. Spunea că a fost ca o molimă. Era de ajuns o şoaptă din partea unui străin şi erai

procesat. Străzile erau pline de oameni cu ochi goi, care se opreau ca să privească fix obiecte, să-şi cresteze propria carne, să mănânce fără încetare, să facă dragoste.

— Da.

— În cele din urmă, i-au dus pe primii ghuli în vârful Ciobului Soarez. Soţii au dus nevestele care nu-i mai cunoşteau, mamele şi-au dus copiii care vorbeau cu glasuri ciudate. Şi apoi i-au aruncat în deşert.

— Da.

— Atunci Pocăiţii au început să vâneze poveşti. Dacă spuneai un lucru care nu era adevărat, te aştepta moartea.

— Da.

Zaybak a rămas tăcut o vreme.

— Aş fi dorit să-ţi spun că n-am vrut s-o fac. Că am fost înghiţit de carne, că m-am pierdut în talazul atâtor bucle ale sinelui, încât n-am mai ştiut ce făceam. Dar te-aş fi minţit. Eram înfometat. Şi sunt încă înfometat, Tawaddud. Dacă vei rămâne cu mine, gândurile tale vor fi gândurile mele şi nimic altceva. Asta doreşti?

— Da!

Nu, a spus o parte a ei, însă nu putea şti care anume.

Când s-a trezit, cripta era rece şi tăcută, iar ea nu-şi mai putea reaminti ce-i evoca aburul care se înălţa dimineţile din cripte. A rămas acolo până când soarele a suit mult pe cer şi a încercat să-şi amintească secretul Prinţului florilor, dar acela pierise odată cu Zaybak Axolotl.

Atunci fata care iubea monştrii, dar pe unul mai presus de toţi ceilalţi, şi-a strâns lucrurile şi s-a dus să locuiască în Palatul Poveştilor. Dar aceea este altă poveste.

Când povestea se sfârşeşte, Tawaddud este Arcelia şi Arcelia este Tawaddud. Ea se găseşte în ceva cald şi solid şi-şi priveşte mâinile, mai frumoase decât mâinile pe care şi le reaminteşte, parfumate, unse cu uleiuri şi acoperite cu volburi complicate de roşu şi negru, împodobite cu inele din aur. Tawaddud îşi ridică mâinile, mâinile Arceliei, spre faţă, ca o oarbă, pipăindu-şi trăsăturile. Un bărbat cu piele

întunecată le priveşte, însă Tawaddud îi spune Arceliei că n-are de ce să se teamă, că el este un prieten şi nu le va face niciun rău.

— *Spune-mi ce s-a-ntâmplat,* zice Tawaddud şi pentru o clipă ea nu vrea. Dar Tawaddud o convinge şi Arcelia se simte în siguranţă acum – o parte din ea în receptaculul pasăre, o altă parte din ea într-un corp cald.

— Şi eu am locuit cândva pe o insulă, pe ţărmul mării. Mă pricepeam la tipare. Le puteam desluşi în nori. Le ţeseam în ciorapii pentru nepoţii mei. După aceea mâinile au început să mă doară şi să-mi tremure. N-am vrut să fiu bătrână şi am renunţat la minte. Ei mi-au trimis un kit pentru upload. Mi-am luat rămas-bun de la Angus, la mormântul lui. Am stat acolo, am înghiţit pastila şi mi-am pus pe cap coroana rece. M-am gândit că poate-l voi vedea, de cealaltă parte. Însă mâinile au continuat să mă doară – pe vecie.

— *Şşş. Nu te mai gândi la asta. Gândeşte-te la Alile.*

— Îi duc dorul Alilei.

— *Ştiu. Cum era să fii Alile?*

— Eu am ajutat-o să vadă tipare în deşert, în vânt, în codul-sălbatic. Împreună am găsit comori. Sub pământ există fantome şi le poţi dezgropa, dacă ştii unde să cauţi. Ne plăcea să zburăm. Ne căţăram pe greementele navei rukh. Ei ţipau la noi să coborâm, dar nu ne păsa. Ia uită-te la ei, dedesubt, ia uită-te ce speriaţi sunt, Velasquez şi Zuweyla, toţi. Ei nu pot vedea luminile de sub pielea deşertului, dar noi putem şi băiatul poate. Priveşte luminile!

Ea ridică palmele şi le apasă peste ochi. Lumini fulgeră mai mult, cu cât ea apasă mai tare.

— Priveşte-le!

— *Nu, nu, nu. Uită-te la mine.*

Şi iat-o pe ea, privind-o pe Arcelia, zâmbind. Pe obraji i se preling lacrimi, dar ea zâmbeşte.

— *Gândeşte-te la Alile, nu la lumini.*

— Obosită. Mâini încercate de dureri. Consiliu. Întâlniri. Cassar vrea să dea luminile oamenilor diamantini. Poate că-i momentul să renunţe la tot. Sunt prea obosită ca să merg în deşert. Înainte n-am fost niciodată obosită. Vreau să fiu

din nou obosită. Vreau să dorm. Vreau să visez. Putem dansa până obosesc? Aud nişte muzică.

Ea încearcă să se ridice. Picioarele ei vor să danseze.

— *Mai târziu. Ştiu cum te simţi. Unde s-a dus Alile?*

A luat-o Axolotl.

— *Nu. Nu se poate.*

Şocul este ca tăietura unei sârme strânse în mintea ei, care muşcă şi usturǎ. Se agaţă cu disperare de împletire, lasă amintirile Arceliei să se reverse peste amintirile ei – *valuri care clipocesc pe un ţărm stâncos şi dur într-o dimineaţă rece, rece, vânt şi sare pe chipul meu, o mână în mâna mea* – şi într-o clipă este din nou în mintea păsării.

— *Eşti sigură? El a fost în povestea mea, Arcelia. Şi tu spui poveşti?*

— Nu, până atunci nu-i ştiusem numele. Însă era el, djinnul din povestea ta. Axolotl.

— *De unde a sosit?*

— El era noi şi noi eram el şi el a spus că totul va fi bine, că Alile va merge într-un loc mai bun, aşa cum am crezut şi eu că se va întâmpla cu mine, la mormânt. Dar eu am văzut cum a luat-o codul-sălbatic. Insecte făcute din tuş negru. Au scris peste tot pe ea. Axolotl a minţit. Poveştile mint mereu.

— *Care poveşti?*

— Am văzut-o în lumini. Este un cerc. Vrea să sară peste un pătrat. Încearcă şi dă greş, încearcă şi dă greş. Pătratul este îndrăgostit de cerc şi nu vrea să-l lase să plece. Cercul caută ceva care s-a pierdut.

— *Unde ai auzit asta?*

— Nu mai ţin minte.

— *Unde a... unde a plecat Axolotl?*

— N-am putut să văd. Ea m-a ascuns. Când venea el, ea mă ascundea în locul interzis. În jurul lui era un zid, în athar. Îmi lipseşte Alile. Eu sunt quarinul ei. Ea este muhtasibul meu.

— *Da, aşa eşti. Aşa vei fi mereu.*

— Ea ar fi trebuit să-mi dea mai mult. Ar fi putut trăi înăuntrul meu. Mă ducea mereu să privim luminile şi apoi

mă ascundea. Ar fi trebuit să-mi fi dat mai mult. Acum ea nu mai este. Mi-a lăsat un singur lucru.

— *Care anume?*

— Nu-ţi pot spune.

— *Arată-mi şi o să poţi dormi. Arată-mi şi o să poţi dansa.*

În mintea ei răsună un cuvânt ca un labirint. Un Nume Secret ale cărui silabe strălucesc în ochiul minţii ei ca un şirag de perle. Este lung, aproape o melodie: ca toate Numele, aduce o senzaţie, tihnă: bucătăria Tatei, cu o clipă înainte ca mâncarea să fie gata, palmele lui pe umerii ei, valuri pe ţărmul unei insule de mult pierite. Mirosul părului lui Angus dimineaţa.

— *E timpul să te întorci la somn*, spune Tawaddud.

Arcelia îşi simte buzele rostind cuvinte ce devin muzică în athar, şi apoi revine în receptaculul ei în formă de pasăre, visând că dansează, visând că este Tawaddud.

Tawaddud se ridică şi o pune cu grijă pe Arcelia, pasărea qarin, înapoi pe stinghia ei. O dor toate articulaţiile mâinilor. Împletirea artificială este temporară, însă lasă întotdeauna urme. Ea speră că partea necunoscută din bucla sinelui ei care a rămas în mintea qarinului îi asigură un grad de confort, chiar dacă ea însăşi este mai tulburată decât înainte. Îşi scoate fii-eul şi se aşază. Picioarele îi tremură.

De ce a făcut el asta?

Imagini ale creaturii Alile îi fulgeră prin minte. *Cum a putut s-o facă? Şi de ce?*

El este tatăl hoţilor de trupuri. Dar a spus că nu va mai fura niciodată. A făcut-o din cauza mea? Pentru că noi n-am putut fi împreună?

Tawaddud îi poate simţi gustul în fragmentele de poveste din mintea qarinului. Cercul şi pătratul. Ceva era foarte ciudat în privinţa aceea: abstracţia redusă la esenţe, parcă scrisă de un copil. De obicei, poveştile interzise ale hoţilor de trupuri creează dependenţă, sunt pline de pericole, de suspans şi de personaje care ţi se introduc în minte şi devin tu însuţi. Aceasta însă a fost ceva primar, doldora de

dorinţe elementare, o nevoie ca de vis de a găsi ceva.

Şi apoi Numele Secret, care încă-i răsună în cap aidoma unui clopot din bronz.

Sumanguru o fixează cu privirea. Tawaddud se uită la el fără un cuvânt şi-şi apasă de frunte mâinile care o dor.

— Îmi cer iertare, lord Sumanguru. Întotdeauna durează o vreme să-ţi revii.

Ce să-i spun? Că a fost amantul meu? Cine poate şti ce va face?

Îşi masează din nou fruntea, străduindu-se să pară mai slabă decât este în realitate, ceea ce nu-i deloc greu după o noapte cu puţin somn, un mic dejun ratat, o călătorie cu covorul şi o împletire.

— Îngăduie-mi câteva clipe, te rog.

Se ridică şi se duce la un iaz micuţ de la umbra unui arbore eolian. Păsări rukh minuscule îi survolează suprafaţa, tulburându-i reflexia cu aripi fluturătoare. Tawaddud se spală pe faţă, fără să-i pese că-şi distruge machiajul. Măruntaiele îi sunt un nod de durere. Îşi simte pielea amorţită. *Fata care iubea doar monştri. Însă n-am crezut că el ar fi un monstru, nu cu adevărat. Chiar dacă a-ncercat să-mi spună.*

Sumanguru stă perfect nemişcat lângă qarin, privindu-l. Tawaddud revine la cercul de lumină solară de sub dom şi-şi etalează surâsul.

— Ei bine?

— În majoritate a fost zgomot, dar Alile a fost într-adevăr posedată. Un hoţ de trupuri i-a preluat corpul, însă ea şi-a putut ascunde qarinul înainte ca invadatorul să obţină controlul total.

— Ce ai aflat despre… hoţul acesta?

— Doar ecouri ale poveştii pe care a utilizat-o ca vector.

— Asta a fost tot?

— Da. Cel puţin acum ştim că n-a fost o sinucidere. Ea coboară ochii, îngăduie glasului să-i tremure, îşi şterge ochii. Îmi cer iertare, lord Sumanguru. Lady Alile a fost o prietenă de familie.

— Şi povestea pe care i-ai spus-o creaturii… ce scop a

avut?

— Aşa cum am zis, era menită să asigure împletirii o ancoră, o sămânţă a buclei sinelui meu în mintea Arceliei. O poveste pentru copii, nimic mai mult.

Sumanguru se ridică. În mâna lui apare brusc un cuţit cu lamă retractabilă. Îl deschide fără grabă.

— Minţi bine, însă eu am auzit multe minciuni. Ştiu cum sună ele.

Se apropie foarte mult de Tawaddud; miroase a maşini şi metal.

— Vreau adevărul. Ce ţi-a spus pasărea?

Ghemul din pântecul lui Tawaddud se destramă, înlocuit de mânie. Îşi îndreaptă spinarea, relevându-şi adevărata înălţime. *Imaginează-ţi că-i un djinn insolent.*

— Lord Sumanguru, eu sunt fiica lui Cassar Gomelez. A fi numit narator de poveşti este o insultă foarte serioasă în Sirr.

— Vrei să te lovesc din nou?

— Hm! exclamă gogolul, atingându-şi buzele cu tăişul lamei. Vrei să-ţi fac ceea ce i-am făcut păsării?

— Nu ai cuteza.

— Eu slujesc Marea Misiune Comună. Pentru mine toată carnea este la fel.

În ochii lui reapare licărul acela, o moliciune. Inima lui Tawaddud bubuie.

— Să nu-mi vorbeşti mie aşa! se aude ea rostind. Cum îndrăzneşti? Vii aici şi ne tratezi ca pe nişte jucării. Este cumva oraşul tău? Oare străbunicul tău Zoto Gomelez a fost cel care a vorbit cu Aunii, astfel încât să nu ne înghită codul-sălbatic din deşert? Poţi să ameninţi, dar n-o ameninţi doar pe Tawaddud, pentru că înapoia ei se află Sirrul, Aunii şi deşertul. Cândva, ei s-au ridicat împotriva voastră şi o pot face din nou, dacă tatăl meu rosteşte Numele cuvenite. Aşa că dovedeşte respect, lord Sumanguru de Sobornost, sau te voi despuia de Peceţile tale cu un singur cuvânt şi poţi să afli şi singur dacă codul-sălbatic este mai iertător decât Tawaddud din Casa Gomelez.

Ea respiră zgomotos. *Tawaddud, diplomata.* Încleştează

atât de tare mâinile în pumni, încât inelele djinn îi pătrund adânc în carne.

După o clipă, gogolul Sobornost râde încetişor, coboară cuţitul şi deschide palmele.

— Ar trebui să fii un sumanguru, spune el. Poate că am reuşi…

Dar înainte să-şi poată termina spusele, umbre pâlpâie peste el. Tawaddud ridică ochii. Pe fundalul cerului albastru, lumina soarelui se răsfrânge din sute de aripi transparente care zbârnâie. *Iuţi*.

O sută de arme ţăcănesc şi mugesc. Sticla se sparge şi Sumanguru este acoperit cu o ploaie de cioburi. Apoi barajul de ace pogoară ca o ploaie metalică.

13. POVESTEA RĂZBOMINŢII ŞI A BIJUTERIEI KAMINARI

Ieşind din umbra stringului cosmic, flota Sobornost se năpusteşte asupra gunoiului cuantic.

Războmintea coordonează atacul din virtul de bătălie. Singura indulgenţă pe care o îngăduie întrupării – şi o dovadă de respect faţă de Primi – este un iz vag de lubrifiant. Altfel este imersat în datele bătăliei spaţiale, translatate şi filtrate de metasinele său. Vede prin ochii tuturor copyfraţilor lui, de la mintea cea mai măruntă a unui focos de nanomisil, până la propria ramificaţie elevată din nava oblast.

Are nevoie de toate ca să facă surf pe deficienţa unghiulară pe care stringul o decupează din continuumul spaţio-temporal, un efect de lentilă gravitaţională care-i face pe zoku să vadă dublat. Stringul este o cicatrice în vid lăsată de Erupţie, groasă de niciun femtometru, lungă de zece kilometri, în buclă – şi mai masivă decât Pământul, deoarece acumulează prin acreţie nori de hidrogen şi praf precum carnea în jurul osului.

Stringul înghite câteva dintre cele două sute de nave raion ale războminţii. Ele mor în fulgere silenţioase în lungul său, ca nişte diamante în colierul unei pellegrine. Dar sacrificiul lor câştigă elementul-surpriză. Restul flotei atacă navele zoku: două fălci de cleşte alcătuite din fuziune şi furie.

Navele inamice sunt mari şi stângace, prin comparaţie cu prismele şi poligoanele diamantine ale Sobornostului. Unele sunt structuri elaborate, aidoma unor jucării mecanice, care găzduiesc minţi întrupate ineficient în corpuri materiale. Altele sunt mai efemere, bule de săpun ce conţin creieri cuantici, verzi, albaştri şi vii; alt motiv pentru a fi dezgustat de biologia haotică şi organică a vechiului Pământ şi de predilecţia ei spre exploatarea stărilor cuantice cu existenţă îndelungată.

Navele zoku dispun totuşi de propriile lor trucuri. Chiar şi

în afara conurilor lor de lumină, ele execută manevre aleatorii, nebuneşti, care se traduc cumva într-un răspuns perfect faţă de cele două tentacule convergente ale navelor Sobornost ce scuipă printre ele proiectile strangelet. Gheizere de barioni exotici şi radiaţii gamma erup când armele lovesc, însă provoacă mai puţine distrugeri decât intenţionase războmintea.

Gunoi cuantic, gândeşte ea. Asta-i ceea ce justifică războiul ei, felul cum zoku îmbrăţişează imprevizibilitatea şi unicitatea mecanicii cuantice, teorema no-clonă care înseamnă că totul moare. La fel ca fraţii ei, a fost creată pentru a purta războiul împotriva morţii. Şi nu luptă ca să fie învinsă.

Ascultând comanda războminţii, Arhonţii flotei calculează echilibre Nash ce ţes fluxurile-raioane în formaţiuni care se autoorganizează şi înconjoară navele zoku, încearcă să silească inamicul să utilizeze strategii în care *entanglement*-ul pe care-l partajează ele să nu le mai ofere un avantaj. Este aproape prea uşor: zoku se dispersează, lăsând un interstiţiu în mijloc...

Şi brusc, interstiţiul nu mai este gol. Metaînvelişurile a două uriaşe nave Gun Club zoku se dizolvă, cu o clipă înainte de a deschide focul. Până şi nava oblast pare o piticanie pe lângă ele: sfere cu cozi accelerator liniare, lungi de câţiva kilometri. Ele trag cu găuri negre la scara Planck, care se evaporă în climaxuri Hawking violente, convertind în energie volume de materie de ordinul unor lanţuri muntoase. *Ce fac ele aici?*

Raioane, care poartă milioane de gogoli, se evaporă în explozii. Războmintea ignoră zbieretele morţii-reale ale copyfratelui, ramifică un gogol să se ocupe de şoc – îi mulţumeşte abundent într-o revărsare de xiao pentru oportunitatea de a câştiga glorie pentru Marea Misiune Comună – şi focalizează. Aduce oblastul mai aproape. Gogoli analişti răscolesc printr-un ansamblu de scenarii, prezentându-i o distribuţie de rezultate.

Ele protejează ceva.

Războmintea ignoră navele zoku care fug, îşi întoarce

toată atenţia asupra navelor Gun Club, concentrează armele oblastului asupra lor, cheamă înapoi roiurile de raioane.

Un proiectil strangelet le străpunge defensivele şi perforează o sferă de restricţionare, un înveliş din oglinzi ce alimentează găurile negre cu propriile lor radiaţii Hawking, menţinându-le stabilitatea. Explozia distruge ambele nave zoku. Spaţiul cosmic devine alb. Şi mai multe raioane dispar în convulsiile morţii navelor gigantice. Este însă un sacrificiu meritat.

Cernând prin norii de gaze ionizate şi reţeaua periculoasă de defecte topologice, gogolii războminţii găsesc ceea ce protejau zoku.

Războmintea a avut nevoie de ani subiectivi pentru a înţelege Locurile Distruse ale Fostului-Jupiter, păienjenişurile de stringuri cosmice, topologiile majore, pepitele de materie exotică ce boţesc continuumul spaţio-temporal ca pe o bucată de hârtie. Dar n-a mai văzut niciodată aşa ceva.

Războmintea blestemă. Asta înseamnă că trebuie să vorbească cu chenul.

Războmintea detestă virtul chenului, care este făcut din limbaj. Este ca un tablou zen, cerneală neagră pe hârtie albă, tuşe de pensulă care devin cuvinte ce devin obiecte. Un val pe punctul de a se sparge pe o plajă alb-negru. Un pod. O stâncă. Toate abstracţiile care sunt simultan semnul şi semnificaţia. Menţinerea unui construct atât de elaborat necesită gogoli demiurgi care îl remodelează constant, pentru a-i menţine percepţiile coerente.

Pentru războminte, are mai degrabă aroma Tărâmurilor gunoiului cuantic decât a unui virt Sobornost. Ca mulţi dintre copyfraţii săi, ea preferă materialitate şi carne, o dovadă de respect faţă de Primi pentru a-şi reaminti brutalitatea războiului. Însă aici nu există amintiri ale Primilor, sfintele cărămizi esenţiale ale tuturor realităţilor Sobornost.

Lucrul cel mai rău este însă bezna din centrul virtului, o

masă groasă de cerneală, lipsită de înţeles, o tăcere, înconjurată de cuvinte care n-o sintetizează pe deplin…

culoarea absenţei

dragonul iernii depune un ou

o buclă stranie neeclozată

şoptesc/scriu/desenează demiurgii. Războmintea se înfioară. Acolo nu poate fi decât un Dragon închis în cuşcă. O minte non-umană, non-eudaimonistică, unica eroare a Fondatorilor, dezvoltată în prima gubernie pentru a fi mai mult decât umană. Cu milenii în urmă, în Vremurile Demente, Dragonii şi-au rupt lanţurile şi au declanşat cel mai groaznic război din istoria Sobornostului. Ei sunt motivul pentru care Primii au abandonat încercarea de îmbunătăţire a arhitecturii cognitive hominide şi a gogolilor din cuşti cu cochilii mintale, virturi şi metasine, maşini virtuale în interiorul altor maşini virtuale, aidoma foilor cepei. Totul pentru a se asigura că nu se vor mai naşte alţi Dragoni. Iar chenii îi ţin în medii de tip sandbox pe cei care au rămas înlănţuiţi; nimeni nu ştie dacă îi consideră arme sau mementouri ale unei greşeli din trecut.

— Felicitări pentru o victorie măreaţă, frate, spune chenul.

Cel puţin el este mai mult decât un cuvânt aici – un omuleţ cu părul grizonant prematur, atât de incolor, încât ar putea fi el însuşi un desen în tuş.

— Îţi împlineşti admirabil partea din Plan.

Războmintea pufneşte.

— Ei bine, am găsit ceva care *nu făcea* parte din Plan.

— Chiar aşa? spune chenul cu amuzament politicos în ochi.

— Chiar aşa. Am venit să-ţi solicit permisiunea de a amâna înaintarea noastră spre punctul de rendez-vous galileean. Zoku făcea ceva aici şi doresc să aflu ce anume. Şi apoi să-l distrug.

Chenul surâde. El întrece războmintea cu câteva generaţii şi este frustrant să respecte ierarhia *xiao*-ului, mai ales în timp de război. Dar din cauza haosului politic care măturase guberniile după Erupţie, chenii insistaseră să aibă

câte un observator în fiecare raion. Chenul acesta fusese perfect politicos, totuşi necesitatea de a-şi justifica acţiunile nu încântă războmintea.

— Desigur, spune chenul, decizia îţi aparţine. Nu vreau să intervin în privinţa felului cum comanzi flota. Aş dori să văd însă cu propriii mei ochi lucrul acesta extraordinar.

Războmintea încuviinţează şi-şi gândeşte Codul spre firmament. Gogolii demiurgi tresar înaintea intensităţii sale, care dislocă virtul cu stropi negri de teroare pură. Ea priveşte cu satisfacţie încruntată cum unele dintre constructele de limbaj ale chenului se dizolvă, iar podul şi pădurea de bambus din tuşe de pensulă se pierd în incoerenţă cenuşie. Chenul îi aruncă o privire dezaprobatoare. Apoi însă atenţia îi este captată de sub-virtul pe care îl deschide războmintea.

Războmintea ştie despre bijuteriile zoku – dispozitive pe care zoku le utilizau pentru stocarea stărilor cuantice *entanglement* ce leagă laolaltă colectivele lor. Războminţii i s-a părut mereu ridicol să asculte dictatele aleatoriului, chiar dacă acesta este corelat cu alte stări similare. Mult mai bine ar fi să asculte glasul iubitor al metasinelui, în care reverberează Planul.

Însă lucrul acesta nu seamănă cu o bijuterie zoku normală. În spaţiul real, ar avea diametrul de zece centimetri. Deţine o dualitate yin şi yang: seamănă cu doi lobi ai unui creier din cristal, uniţi la mijloc într-un punct, care fulgeră în purpuriu şi alb. Ambele jumătăţi sunt făcute din structuri similare sinelui, un tipar repetitiv care seamănă cu frunzişul unui copac sau cu două mâini încleştate în rugăciune, întinse implorator unui zeu.

Războmintea îl testează cu cele o mie de degete la nanoscară ale gogolilor care roiesc în jurul obiectului, acolo, în spaţiul cărnii. Nu este alcătuit din materie, nici chiar din pseudomateria cromotehnologică forjată acum în adâncurile guberniilor. Este un continuum spaţio-temporal cristalizat, care a căpătat vizibilitatea prin căile stranii pe care lumina le parcurge prin el, curbată şi împrăştiată. Nu există totuşi nicio singularitate, nicio discontinuitate. Şi este

viu: degetele fractale se mişcă şi suferă mutaţii, poate ca răspuns la fluctuaţii cuantice ale metricii ce-i modelează geodezicele luminescente.

— Extraordinar, spune chenul cu răsuflarea întretăiată.

Războmintea îl priveşte surprinsă.

— L-ai mai văzut până acum?

— Nu direct, dar eu şi fraţii mei jucăm de mult, mult timp un Mare Joc cu zoku. Noi am… sperat că am putea găsi aşa ceva aici.

— Ce este, aşadar?

— O vizuină de iepure, spune chenul. Şi ce ar fi dacă eu aş cădea prin ea până în centrul Pământului…?

În ochii lui apare o privire visătoare. Atinge cu blândeţe obiectul în sub-virt.

— Nu înţeleg, spune războmintea.

— Nici nu mă aşteptam să înţelegi. Obiectul acesta este bijuteria unui zoku pe nume Kaminari. Povestea sa este lungă şi nu am timp să ţi-o istorisesc, dar este minunată, plină de *hybris* şi dramă. Am pus gogoli să creeze un poem epic pe baza ei. Ca Troia. Sau, poate, Krypton.

Războmintea caută referinţele şi pufneşte.

— Acesta este deci ultimul fiu?

Chenul etalează un zâmbet rece.

— Mai mult decât atât. Ei au făcut ceva ce nu vom reuşi noi niciodată. De aceea a avut loc Erupţia. De aceea ne aflăm aici. Vrem să ştim cum au procedat.

Războmintea îl fixează cu privirea pe chen. Metasinele ei îi mugeşte la interior. *Marea Misiune Comună cere îmblânzirea fizicii, eradicarea gunoiului cuantic, luarea zarurilor din mâna lui Dumnezeu, crearea unui Univers nou cu reguli noi, la interiorul guberniilor, unde toţi cei care au murit să poată trăi din nou, abandonând legile scrise de un zeu nebun.* Acesta este ţelul Războiului Protocolului. Oprirea pângăririi acestui vis de către zoku.

— Nu mai privi aşa şocată, spune chenul. Legarea de metasine este pentru gogolii inferiori. Crede-mă, ai adus un mare serviciu Marii Misiuni Comune. Vei fi răsplătită în Omega.

Trasează litere în aer.

— Dar, până atunci, mă tem că asta va durea puţin.

Caracterele din tuş ale chenului se contopesc cu vârtejul din centrul virtului. Războmintea se întinde către armele-virt din părţile secrete ale cochiliei ei mintale.

— Trădătorule, mârâie ea.

— Câtuşi de puţin, replică chenul. Eu sunt întotdeauna loial visului. Chiar şi când este timpul să mă trezesc.

un ou negru al morţii

un dragon al iernii cloceşte

pentru a-şi devora coada

cântă demiurgii. Şi apoi Dragonul se materializează lângă ea. Se revarsă din beznă ca sângele dintr-o rană, o absenţă de structură sau logică, flămândă. Muşcă din avatarul războminţii cu dinţi făcuţi din nebunie.

Amintiri şi reflexe vechi ale ramificaţiei se trezesc. Războmintea azvârle parţiali în fălcile creaturii cod. Prezenţa Dragonului în sine dezintegrează structura virtului, oferindu-i o cale de ieşire. Ea se materializează în virtul bătăliei spaţiale, descarcă un gogol într-un gândwisp…

…şi iată o discontinuitate. Brusc, ea este gogolul din wisp, care priveşte din depărtare cum Dragonul îi devorează flota. Propulsia Hawking a oblastului explodează. Din gândwisp, conflagraţia este deplasată spre roşu într-o strălucire blândă, dar în interiorul războminţii arde un cuptor, chiar în timp ce durerile-fantomă ale micuţului virt gândwisp se târăsc peste tot corpul pe care ea nu-l mai are. *Fondatorii trebuie să afle,* îşi jură ea. *Pentru toţi fraţii mei. Pentru Misiune.*

Universul pe care l-au făcut zeii cuantici este crud şi aleatoriu. Navele zoku, supravieţuitoare ale bătăliei string, sosesc înainte ca ea să ajungă la cel mai apropiat router wisp. Războmintea încearcă să lupte, să obţină cel puţin o moarte-reală rapidă. Dar zoku nu sunt la fel de milostivi ca ea.

14. TAWADDUD ŞI NUMELE SECRETE

Lui Tawaddud îi place senzaţia pe care i-o induc Numele Secrete. Când era copilă, învăţarea lor necesita nesfârşite repetiţii şi exersări şi instruire severă din partea djinnului Chaeremon. Meditarea la diversele forme ale Numelor, repetarea silabelor lor, din nou şi din nou. Trasarea geometriilor lor angrenate pe foi de hârtie, până când îi umpleau visele. Truda aceea avea răsplăţile ei. Duny mai ales era încântată să se joace cu Numele. Ea crea imagini-caricaturi bizare, primea avertismente drastice din partea lui Chaeremon despre hoţii de trupuri şi zgâlţâia şipul djinnului tutore cu mâini de athar.

Însă Tawaddud prefera să stătea în tăcere pe balcon şi să asculte cuvintele ce-i reverberau în minte, iar şi iar. Prezenţa regală şi calmă a lui Malik-ul-Muluk, care o făcea să se simtă ca regina lumii. Furia roşie şi îndreptăţită a lui Al-Muntaqim cel Răzbunător. Contemplarea blândă a lui Al-Hakim cel Înţelept.

Poreclele din limba comună ce li se atribuiau în Cartea Numelor captează doar o fracţiune din esenţa lor. Numele sunt numele Aunilor şi prin rostirea lor controlezi lumea, accesezi funcţionalitatea pe care anticii au încorporat-o în fogleţii din atmosfera, rocile şi apa Pământului. Tawaddud simte întotdeauna că ei nu sosesc exclusiv din exterior, ci că trezesc, de asemenea, ceva din interiorul ei, similar cu întâlnirea unor prieteni vechi.

Însă numele pe care-l strigă acum cu gura şi cu mintea în timp ce este atacată de Iuţi nu este prietenul ei.

Frica ei se contopeşte cu cea a lui Al-Muhaymin Păzitorul, a cărui atingere îi transformă atharul din jur într-o carapace tare ca piatra. Prin minte îi fulgeră cuvinte vechi, pierdute, din Sirr-din-Cer, ca *restricţionare de urgenţă pentru decompresie.* Un sunet ca lătratul unei comenzi de instrucţie îi sfâşie timpanele: arme-ace ale Iuţilor. Armura ei din fogleţi scânteiază sub impacturile minuscule ale

proiectilelor şi cioburilor de sticlă.

Sumanguru se clatină în foc. Pete roşii neregulate îi înfloresc pe toată uniforma, apoi dispare sub o volbură de aripi transparente. Tawaddud ţipă şi face un pas în faţă, dar două creaturi vâjâie din înalt şi plutesc înaintea ei.

Potrivit standardelor neamului lor, sunt giganţi, amândoi de peste treizeci de centimetri înălţime, înveliţi în armurile de ceramică albă ale omuleţilor din oraşele-din-interiorul-oraşelor gemene Qush şi Misr. Coborârea Iuţilor aduce un val de căldură reziduală şi un iz înţepător de metabolisme reconfigurate la viteză mai mare. Aripile lor de libelule sunt discuri albastru-argintii care licăresc. Volanţii armelor-ace din alamă ornată ţiuie ascuţit când ţintesc capul lui Tawaddud.

Ei rămân nemişcaţi pentru o secundă, suficient pentru ca ea să le vadă ochii negri ca nişte mărgele. Iuţii schimbă câteva cuvinte, ciripind unul către celălalt, cu glasurile ca nişte rafale ascuţite de sunete. După aceea ţâşnesc spre qarinul Arcelia, care stă tot pe stinghie. Unul dintre războinicii micuţi îi împlântă o suliţă ascuţită în ceafă. Pasărea metalică bate din aripi şi se ridică, o ceaţă aurie cu doi călăreţi albi. Tawaddud strigă când pasărea fulgeră prin plafonul spart.

Roiul se agaţă de Sumanguru, transformându-l într-o statuie construită din omuleţi care răcnesc şi ciripesc. Deasupra lui, un grup de creaturi manevrează cu grijă, aducând pe poziţie o armă mult mai considerabilă.

Tawaddud ţipă primul Nume care-i vine în minte. Este al lui Al-Qahhar Cuceritorul. Ecoul cuvântului se propagă în unde prin athar. Un val de confuzie se răspândeşte prin roi şi, pe neaşteptate, Sumanguru este liber. Arma stranie zăngăne pe podea. Gogolul n-a dat drumul cuţitului şi spintecăturile lui strălucitoare lasă în aer o reţea de imagini remanente orbitoare. În câteva secunde, el stă în mijlocul pustiirii, acoperit de sânge, de măruntaiele transparente şi delicate ale Iuţilor şi de carapacele lor ca de chitină. Restul roiului se dispersează, alăturându-se himerelor din volieră care evadează din temniţa lor.

Pentru o clipă Sumanguru se examinează cu o privire de dezgust şi confuzie. Îndepărtează ichor de pe gulerul uniformei, după care îşi freacă uşor degetele laolaltă.

— Lord Sumanguru, spune Tawaddud, au luat qarinul.

Arcelia este acum un punctuleţ auriu, mult deasupra. *Cine i-a trimis? De ce nu i-au oprit Pocăiţii? De unde ştiau că o găsiserăm pe Arcelia?* Înghite în sec. Rumzan. *Nu, asta nu-i posibil.*

Dacă ei o iau pe Arcelia, nimeni nu mă va crede.

Şopteşte inelului djinn şi cheamă covorul.

— Lord Sumanguru?

Gogolul pare bolnav şi confuz. Pieptul îi este plin de zgârieturi şi răni produse de acele şi săbiile Iuţilor, iar fruntea îi este brăzdată de o rană adâncă. Scutură din cap şi, pentru o clipă, privirea îngheţată reapare în ochii lui.

După care se întoarce într-o parte şi vomită.

Când termină, Tawaddud îl atinge pe umăr.

— Lord Sumanguru, cei doi lideri au scăpat cu qarinul. Am chemat covorul şi încă îi putem prinde pentru a-i interoga, zice ea, înghiţind în sec.

Sumanguru loveşte frustrat cu piciorul în trupuşoarele risipite pe podea.

— Şi ăştia? icneşte el.

— Sunt morţi. Omuleţii nu pun mare preţ pe vieţile lor. La fel ca Sobornostul, sau aşa mi s-a spus…

Apoi vede arma de pe jos. Este făcută din lemn negru şi are forma lin curbată, cu mecanisme şi rotiţe din aur şi alamă, cu simboluri şi Nume săpate pe ele. O ridică şi simte plăsele netede şi reci în palmă.

— Ce-i asta? întreabă Sumanguru.

— O puşcă barakah. O armă muhtasib care distruge Peceţi, rostind Anti-Numele, Numele Secret al Morţii. Voiau s-o folosească împotriva ta.

— Minunat, şopteşte Sumanguru. Se încruntă. Şi de ce nu s-au atins de tine?

Îl întrerupe sosirea covorului, care coboară lent în volieră, o foaie de pâclă argintie. Pluteşte în faţa lor la doi

centimetri deasupra podelei şi este străbătut de unde fremătătoare.

— Nu-i timp. Trebuie să plecăm!

Tawaddud păşeşte pe covor şi Sumanguru o urmează, clătinându-se uşor. La început pare ca şi cum ar sta pe suprafaţa unei saltele umplute cu apă. Apoi pasul îi devine ferm, pe măsură ce covorul compensează greutatea ei şi o susţin mâini invizibile. Este făcut din ceaţă utilitară scumpă, neatacată de cod-sălbatic, totuşi are conectaţi câţiva djinni de nivel inferior, care curăţă şi actualizează constant vrăjile athar. Inelul de pe degetul ei se transformă într-o extensie a minţii lui Tawaddud, care are senzaţia că-i ţine în palmă atât pe Sumanguru, cât şi pe ea însăşi.

Printr-un gând, îi ridică din voliera sfărâmată, ieşind sub lumina solară puternică, zburând ca într-un vis după pasărea aurie.

La început este greu s-o distingă pe Arcelia pe fundalul soarelui. Deasupra lor, cerul este senin, dar în albastrul acela se zăresc urme vagi ale cadrului Tigvei, colivia din jurul Pământului, linii albe şi argintii ca segmente ale unei gigantice plase de păianjen celeste. Dar în athar pasărea este o steluţă, lesne de urmărit. Ea şi călăreţii Iuţi coboară rapid, urmând Ciobul Soarez.

Tawaddud inspiră adânc. *Poţi să faci asta. Nu diferă cu nimic de săriturile de pe Ciobul Gomelez cu Jabir, băiatul cablar, în coridorul vertical cu meri, unde te prinde plasa-îngerilor.*

Lasă covorul să coboare în picaj.

Palatele azurii ca nişte nestemate, casele şi grădinile Ciobului devin o ceaţă. Râurile de Lumină – străvechile ferestre ale Sirrului-din-Cer – fulgeră pe lângă ei în lovituri strălucitoare de săbii. O furnicătură nestăpânită în stomac aproape c-o face să râdă. Vântul vrea să-i smulgă părul.

Trage cu ochiul spre Sumanguru; ochii gogolului sunt închişi şi, pentru o clipă, el seamănă cu un copil speriat. Tawaddud strânge mânerul armei barakah şi se concentrează asupra formei qarinului de dedesubt. Aceasta

creşte rapid şi pare că ar putea-o atinge în câteva clipe…

Iuţii virează brusc, îndepărtându-se pe neaşteptate de Ciob. Tawaddud îi urmează… într-o pădure deasă de sârme din argint care se ridică drept înaintea lor. Sunt hamurile păsărilor-himeră ale unei armada de nave rukh aflate mai jos: platforme şi cilindri ornaţi, albaştri şi aurii, culorile Casei Soarez, vele eoliene djinne ce sclipesc de Peceţi.

Arcelia se strecoară cu dexteritate printre liniile strălucitoare, abia vizibile în soare, letale şi ascuţite. Tawaddud transmite un gând covorului să le ocolească, dar este prea târziu. *Nu aşa.* Ea închide ochii şi aşteaptă ca sârmele să-i spintece carnea…

Un muget în athar, ca un tunet. Anti-Numele. O explozie de zgomot alb. Alta şi alta. Tawaddud deschide ochii. Sumanguru trage ca un dement cu arma barakah, expediind valuri de distrugere, ce se dilată şi descătuşează cod-sălbatic care taie sârmele precum o seceră în faţa lor.

— Nu te opri! îi răcneşte el, cu ochi sălbatici.

Clătinându-se, Tawaddud stabilizează covorul şi pilotează prin greementul care se destramă. Ei gonesc pe lângă uriaşele păsări rukh cu aripi transparente. Covorul este zguduit de curenţii de aer creaţi de încercările disperate de scăpare ale păsărilor. Apoi ies din nou în cer pustiu, urmaţi de răcnetele furioase ale echipajelor mutalibun de dedesubt.

Tawaddud virează covorul. Arcelia şi Iuţii au redus altitudinea şi pasărea scânteiază pe fundalul umbrelor lungi ale cartierului Nălucă de la baza Ciobului. Inima lui Tawaddud bubuie atât de tare, încât simte că este gata să-i ţâşnească afară din piept.

— Se-ndreaptă spre Qush şi Misr, spune ea şi arată pâlcurile ca nişte stupi de oraşe parazite ale Iuţilor, aproape de bazarele de gogoli, înconjurate de nori groşi de omuleţi, atât de denşi, încât formele pe care le creează par aproape solide. Acolo n-o să-i prindem niciodată.

Îşi scoate inelul djinn şi-l îndeasă în mâna lui Sumanguru.

— Ce faci?

— N-o să-i ajungem la timp, răspunde ea. Va trebui să

zbori. Eu voi încerca altceva.

Pentru o clipă, covorul se înclină lipsit de control, dar apoi gogolul îl stabilizează, cu ochii strâns închişi.

Tawaddud bâjbâie cu fii-eul şi încearcă să ignore vântul şi faptul că se găseşte la aproape o mie de metri altitudine, purtată de roboţi minusculi de mărimea particulelor de praf, care se ţin de mâini. O urmă a oricărei împletiri rămâne întotdeauna. Articulaţiile mâinilor continuă s-o doară. Iar aici sus, atharul este clar şi pur: îi va purta gândurile departe.

— *Arcelia, vino la mine.*

Durere, un ac care o sfredeleşte. Voinţa nu-i mai aparţine. Aripile o dor.

— *Arcelia, întoarce-te.*

Vocea este o lumină deasupra, ca soarele, caldă şi pură şi limpede. Ea se luptă cu vântul, se luptă cu durerea şi cu acul. *Tawaddud.*

— Prinde-o, îi şopteşte Tawaddud lui Sumanguru.

Propriul ei glas soseşte de la mare depărtare. Fantoma unui ac îi înţeapă şira spinării. Ea îl ignoră şi continuă să strige numele Arceliei.

— Vine! răcneşte Sumanguru.

Tawaddud deschide ochii. Au coborât şi se află acum la numai o sută de metri înălţime, imediat deasupra acoperişurilor albe din cartierul Nălucă. Oamenii îi arată cu degetul şi strigă. Dedesubt, umbrele covorului şi Arceliei se apropie. Ea ridică ochii. Pasărea aurie goneşte drept spre ei, cu soldăţeii albi de jucărie zbătându-se pe spinarea Arceliei. Sumanguru se scoală în picioare pe covor şi întinde spre ea braţul lui drept.

Un fulger dedesubt, în mulţimea de pe acoperişuri. Detunătura rece a Anti-Numelui.

Arcelia şi Iuţii explodează într-o jerbă de scântei albastre.

Dezintegrarea legăturii athar este ca o lovitură de baros în cutia craniană a lui Tawaddud. Doar o licărire de durere-fantomă în aripile pe care nu le are, apoi beznă.

Lumina revine însoţită de o durere pulsatorie. Simte pe

obraz o palmă aspră şi căldură sufocantă. Voci omeneşti, freamătul unei mulţimi.

— Tawaddud? spune Sumanguru. Poţi deschide ochii pentru mine?

Ea simte peste tot corpul o gâdilătură ciudată, ca atingerea unei pânze de păianjen. Se sileşte să deschidă ochii. Gogolul Sobornost este ghemuit alături şi-şi trece o mână în lungul trupului ei; mâna pârâie cu scânteile de păr de îngeri pe care le-a văzut în volieră.

— Nu te teme, n-ai nicio leziune internă, dacă putem avea încredere în sondele cuantice. N-am putut pilota jucărioara ta, dar am izbutit să coborâm înainte să se transforme în pulbere.

O ajută să se ridice în capul oaselor. Are faţa însângerată şi uniforma îi este zdrenţuită. Amândoi sunt acoperiţi cu pudră albă; fogleţii inerţi sunt tot ce mai rămâne din ceaţa utilitară a covorului. *Probabil că şi eu arăt la fel de jalnic.* Imagini ale zborului nebunesc îi plutesc în faţa ochilor, inducând vertij. *Nu pot să cred c-am făcut asta.*

— Bănuiesc că aş fi putut alege pentru aterizare un cartier mai acătării, zice Sumanguru.

Afişează un surâs ce pare nenatural, ca o mască efemeră pe chipul lui acoperit de cicatrice.

Se află într-o piaţetă, lângă bazarele de gogoli: un cartier care este un labirint de talciocuri şi fundături. Străzile de aici sunt strâmte, iar casele din piatră văruită în alb ce le mărginesc se clatină sub greutatea comunităţilor Iuţilor. O mulţime restrânsă de vânzători de gogoli, meşteşugari şi negustori s-a adunat să-i privească.

— Ai… ai văzut de unde a provenit împuşcătura? întreabă aspru Tawaddud.

Gâtlejul îi este uscat şi tremură din tot corpul. Încearcă să apeleze un Pocăit, dar toate inelele djinn sunt la fel de moarte ca şi covorul, ucise de ecoul armei barakah. Cuprinsă brusc de spaimă, bâjbâie cu ochelarii athar şi studiază Peceţile lui Sumanguru; cu excepţia uşoarei destrămări suferite în palatul Alilei, par să fie intacte, ca şi ale ei.

— Am fost prea ocupat cu încercarea de a ne menţine în aer, răspunde Sumanguru. Indiferent cine ar fi tras, este clar că-l îngrijorau informaţiile deţinute de qarin.

O priveşte cu seriozitate pe Tawaddud.

— Trebuie neapărat să discutăm… dar nu aici.

O ajută să se scoale.

— Sprijină-te de mine. Ar fi bine să plecăm de aici înainte ca atacatorul să decidă să-şi încerce iarăşi norocul.

— Sora mea şi Pocăiţii ne vor găsi în curând, spune Tawaddud. Iar rănile tale sunt mult mai serioase decât ale mele.

— Am avut altele şi mai rele, crede-mă, zice Sumanguru scrâşnind din dinţi. Nu-i decât carne. Noi doi trebuie însă… să stăm de vorbă.

Reţelele dese de cabluri ce leagă laolaltă casele şi le conectează de Cetatea Morţilor pentru servitorii djinni blochează majoritatea luminii soarelui. În aer pluteşte un miros de corpuri omeneşti amestecat cu ozon, în ciripelile ascuţite ale Iuţilor care survolează mulţimea imediat deasupra capetelor oamenilor cu viteză inumană. Tawaddud tresare la fiecare trecere a lor. O doare tot corpul şi suferă de o migrenă care-i fulgeră capul la fiecare pas şi care n-a putut fi alungată nici chiar de un Nume Secret. Îşi dă seama că n-a mâncat nimic toată ziua. La sugestia ei, se opresc la o bucătărie stradală condusă de o femeie mătăhăloasă cu eşarfă de păr.

Se aşază amândoi la baza unei statui Sobornost, pe marginea pieţii comerciale Bayn-al-Asrayn, şi mănâncă tajini. Mirodeniile condimentate şi carnea fibroasă restabilesc parţial curajul lui Tawaddud. Sumanguru mănâncă fără grabă, cu o expresie de nostalgie pe chip. Aceasta dispare când el ridică ochii, înlocuită de obişnuita lui privire severă. Îşi atinge gânditor rănile de pe piept, care sângerează uşor. El îşi freacă degetele laolaltă.

— Te-am subestimat, Tawaddud din Casa Gomelez. N-o voi mai face. Ne-ai adus mai aproape de inamicii Marii Misiunii Comune decât am putut eu s-o fac. De asemenea,

ai salvat acest sumanguru de la moartea-reală. Primeşte mulţumirile mele şi pe ale ramificaţiei mele.

— Crezusem că cei din neamul vostru nu se tem de moarte.

— Marea Misiune Comună este un război împotriva morţii. Un soldat care nu se teme de inamic este un prost. De aceea, îţi mulţumesc.

Înclină uşor capul.

Pe neaşteptate, Tawaddud este perfect conştientă de sine. Părul îi este încâlcit şi plin de praful covorului, iar veşmintele îi sunt sfâşiate. Cât timp a trecut de când a luat masa cu un bărbat fermecător care să nu fie trimis de sora ei? Mult prea mult. Cu excepţia faptului că, desigur, ei mănâncă tajini ieftine pe stradă, că bărbatul fermecător este un ucigaş în masă Sobornost, al cărui corp a fost fabricat din materii prime de către nanoboţi acum câteva ore, şi că unicul motiv pentru prezenţa lor aici este că fostul ei iubit, hoţul de trupuri, a început să ucidă Consilieri.

Mai este apoi şi Abu. *La el mă voi gândi mai târziu.* Cu toate acestea, a întrezărit prin carapacea Sumanguru ceva ce a pus-o pe gânduri. *A fost foarte speriat pe covor.*

— Lord Sumanguru, rosteşte ea fără grabă, a mai existat… ceva ce am zărit în mintea qarinului.

Sumanguru nu spune nimic.

— Un Nume Secret. Cred că Arcelia îl păstra pentru Alile. Poate să nu aibă nicio legătură cu moartea ei, dar în mod clar era ceva important.

În timp ce rosteşte cuvintele, Numele îi reverberează din nou în capul care pulsează, ca şi cum ar dori să iasă, silabe delicate ca nişte zurgălăi, pline de o inocenţă stranie.

— Povesteşte-mi despre Nume.

— Crezusem că ai fost informat despre istoria Sirrului.

Sumanguru îngustează ochii.

— Uneori este mai important să auzi cum este spusă o poveste decât povestea în sine.

Tawaddud îşi lasă bolul jos.

— Numele sunt cuvinte şi simboluri pe care noi le-am învăţat de la Auni, pentru a controla atharul şi a îmblânzi

codul-sălbatic. Comenzi străvechi pentru sistemele Sirrului-din-Cer şi ale deşertului. Peceţile sunt Nume speciale, unice şi de neînlocuit, protecţii împotriva codului-sălbatic: doar muhtasibii ştiu cum să le creeze.

— Iar Alile dorea să ni le dea pentru a putea continua noi înşine Misiunea, fără a mai avea nevoie de mutalibunii voştri, rosteşte Sumanguru. Oricine nu-i de acord în privinţa asta e un suspect.

— Vei găsi mulţi care nu sunt de acord. Peceţile sunt tot ce ne-a mai rămas de la străbunii noştri. Un simbol al Răcnetului Urgiei, spune Tawaddud. Să vi le dăm vouă în mod direct, să ne subminăm comerţul cu gogoli şi economia, să îngăduim maşinilor Sobornost să meargă în deşert în locul mutalibunilor şi mercenarilor noştri… mulţi au păreri foarte clare în privinţa asta.

Ochii alburii ai lui Sumanguru nu clipesc.

— Şi ce părere are Tawaddud din Casa Gomelez?

Tawaddud pleacă privirea.

— Că trebuie făcută dreptate.

— Interesantă noţiune.

Sumanguru îşi strânge şaua nasului între degete, apoi clipeşte şi coboară mâna.

— Este posibil ca ucigaşului Alilei să nu-i pese de Acorduri, ci să fi dorit Numele pe care l-ai văzut? Ştii ce face Numele acela?

Tawaddud clatină din cap.

— Unele Nume pot fi rostite doar în anumite locuri, în anumite momente. Cred că acesta este unul dintre ele.

Sumanguru o sfredeleşte cu privirea.

— Singurele două motive posibile pentru ca ucigaşul să fure qarinul – ori să ne împiedice pe noi să-l avem – sunt acest Nume şi posibilitatea ca pasărea să cunoască identitatea ucigaşului. Gândeşte-te cu atenţie: ai mai văzut şi altceva în mintea qarinului?

Tawaddud înghite un nod.

— Cred că protejezi pe cineva, Tawaddud din Casa Gomelez, rosteşte Sumanguru cu blândeţe. Dacă aşa stau lucrurile, fii atentă: indiferent despre cine ar fi vorba,

persoana aceea vrea să lupte împotriva Sobornostului. Iar în război te trezeşti adesea devenind un geamăn al inamicului, ceva la fel de rău ca şi lucrul de care te temi.

Se lasă pe spate şi priveşte în sus, spre Tigvă: linii fragile ocultate acum de norii pufoşi ai după-amiezii, cu Cioburile ca o draperie în depărtare.

— Câte cunoşti despre istoria Sobornostului?

— Nu am întâlnit decât hsien-kue.

— Hsien-kuele sunt un clan mic, obsedat de trecut. Cel mai mult le-ar plăcea să creeze alt Pământ, un Pământ simulat, pentru toţi care au existat vreodată. Le place să privească în urmă. Însă cei mai mulţi dintre noi privim înainte. Chiar şi atunci când asta implică un preţ.

— Ce vrei să spui? întreabă Tawaddud.

— După primul război, am înţeles că asta, se ciocăneşte el cu degetul în tâmplă, nu era suficient. Arhitectura cognitivă umană nu te poate duce până la capăt în Marea Misiune Comună. Sigur că da, există unele elemente fundamentale despre care chitraguptele spun că sunt universale. Recursiuni, gânduri în interiorul altor gânduri… Baza limbajului, autoreflecţia, poate conştiinţa… Dar multe dintre ele sunt module pe care evoluţia le-a conectat ineficient între ele. Un fel de Frankenstein.

— Un ce?

— Uit mereu că nu aveţi ficţiune. Nu contează. Ideea este că noi am început să experimentăm. Şi am sfârşit prin a avea Dragoni. Făpturi fără conştiinţă, fără module, doar un motor şi un optimizator care se automodifică şi evoluează. Nu i-am putut distruge niciodată, ci am putut doar să-i punem în interiorul unor maşini virtuale, să-i restricţionăm acolo. Care credeai că este rolul guberniilor? Ele sunt cuşti pentru monştri. Tot restul nu-i decât aparenţă.

— Eşti sigur că ar trebui să-mi spui toate astea?

Tawaddud se gândeşte la bărbatul tânăr în portocaliu, astronomul politic. Este convinsă că nimeni din Sirr n-a auzit niciodată nimic din toate acestea.

— Eşti sigură că n-ar trebui s-o fac?

Gura lui Sumanguru zvâcneşte.

— Şi apoi ce s-a-ntâmplat?

— Ne-am luptat cu ei. Un război care a durat mii de ani, în gubernia Timp Adânc. Ei nu aveau eudaimon, nu aveau glas interior. Inteligenţă fără scop. Iar noi pierdeam. Până când am început să tăiem şi părţi din noi. Limbajul corpului… Teoria minţii… Empatia… Pentru a ne lupta cu Dragonii, am creat gogoli care erau imagini oglindite ale ticăloşilor. Gogoli ca mine.

Tawaddud se uită la Sumanguru. Zâmbetul lui este rece.

— Da, pot simula perfect drăgălăşeniile sociale, dar trebuie să înţelegi că trăsăturile feţei îmi sunt mişcate doar de gogoli sclavi. Emoţiile îmi sunt externalizate. Plăcerile şi funcţiile mele utilitare private sunt… destul de diferite de ale voastre. Aşa că, atunci când îţi păstrezi secretele, Tawaddud Gomelez, gândeşte-te la două lucruri. Persoana pe care o protejezi merită să fie protejată sau a întrecut măsura?

Se apleacă mai mult şi izul de lubrifiant de maşină din răsuflarea lui este atât de intens, încât mâncarea tresare în stomacul lui Tawaddud şi în gură i se ridică fiere.

— Şi vrei cu adevărat să minţi pe cineva care ucide dragoni?

Ia bolul de tajini neterminat al lui Tawaddud şi înfulecă restul cu plăcere.

Ei aşteaptă în tăcere până apare umbra unui covor, care coboară lent în piaţetă, purtând-o pe Dunyazad şi o formă-gând Pocăit înaltă şi spinoasă. Sora lui Tawaddud poartă veşmintele oficiale ale Consiliului, culorile Gomelez, ţesături negre şi un lanţ de aur în păr.

Îi face o reverenţă lui Sumanguru, încleştându-şi mâinile, cu o expresie de oroare pe faţă.

— Lord Sumanguru, rosteşte ea, eşti grav rănit? Te vom duce imediat la casa Tatălui meu şi-ţi vom îngriji rănile.

Sumanguru strânge din umeri.

— Carnea se va vindeca, spune el. Dacă nu, va fi tăiată.

Duny face altă reverenţă şi se întoarce către Tawaddud.

— Draga mea soră, rosteşte ea şi o îmbrăţişează strâns, scurt, Aunii fie lăudaţi că eşti vie! apoi îi şuieră la ureche:

Tata vrea să te vadă. Poate c-ar fi fost mai bine dac-ai fi fugit iarăşi.

Duny se îndepărtează de ea şi le zâmbeşte radios.

— Vă rog, urmaţi-mă, avem *multe* de discutat.

15. HOŢUL ŞI SAUNA

Cu o zi înainte ca hoţul să plece spre Pământ, Mieli pregăteşte o masă oortiană. El este în dispoziţie bună, ţine prelegeri, tot numai zâmbete. La răstimpuri însă, Mieli vede cu coada ochiului ceva diferit pe faţa lui. Ceva sălbatic.

Vezi? şopteşte pellegrina. Ea a fost acolo pe toată durata pregătirilor ei, privindu-i. *Ai încredere şi totul se va rezolva în cele din urmă.*

Mieli o ignoră pe zeiţă şi continuă să aranjeze masa. Ouă de păianjen în plase mici pentru alimente. Fructe de arbori-pompă, descojite. Bulbi pentru băut. Începuse deja să încălzească sauna.

— Toate astea par cam extravagante, spune hoţul. N-ar trebui mai degrabă să ne pregătim pentru… nu ştiu… strecurarea pe planeta cea mai păzită din Sistem?

— *Aşa* ne pregătim, zice Mieli. Pământul este un loc întunecat, un loc al durerii. Trebuie să ne purificăm.

— Cu siguranţă eu pot să depăşesc *asta.* De fapt, mă voi purifica la interior.

Înghite parţial conţinutul unui bulb şi face o grimasă. Mieli i-l smulge din mână.

— Are gust de gudron, comentează hoţul.

— Nu gustul este important, deoarece ţelul este onorarea morţilor. Iar masa va fi abia după saună, aşa încât controlează-ţi instinctele.

Hoţul o priveşte.

— Nu ştiu nimic despre morţi, însă cumva abia aştept asta. Mă bucur că ne vedem în sfârşit faţă în faţă.

Mieli nu spune nimic. O vede pe pellegrină zâmbind şi închide ochii. Chipul zeiţei nu dispare.

— Să mergem la saună, zice ea.

Sauna se află într-un modul de stocare din *Perhonen.* În anii de când o slujeşte pe pellegrină, Mieli a folosit-o doar de câteva ori, fiindcă îi trezeşte prea mult dorul de casă. Dar dacă vrei cu adevărat să te purifici, nu poţi proceda

altfel şi nava o reasamblase pentru ocazie.

Este o încăpere din lemn sferică şi micuţă, cu o bulă mare de apă în centru, ţinută locului de o membrană semipermeabilă şi de fire *väki*, ca o picătură de ploaie într-o plasă de păianjen gigantică. Iei cu vătraiul pietre fierbinţi din coşurile mici încinse şi le arunci în bulă. Pietrele creează un val de aburi, se rotesc prin bulă şi o fac să danseze ca o făptură vie.

Perhonen conectase modulul cu zona rezidenţială principală a navei şi chepengul din lemn pare atrăgător. Hoţul îl priveşte suspicios.

— Deci, cum funcţionează? întreabă el.

— Dezbracă-te, spune Mieli.

El ezită.

— Cum?

— Fă-o şi gata.

El trage aer în piept, îşi fereşte ochii şi se chinuieşte să-şi scoată jacheta şi pantalonii.

— Nu capăt un prosop? o întreabă.

Însă Mieli şi-a lăsat deja toga să-i cadă şi se află în valul cald de *löyly*.

Hoţul intră şovăielnic. Ochii îi fulgeră peste corpul lui Mieli, apoi se instalează de cealaltă parte a bulei saunei, îşi vâră picioarele în mânerele din lemn şi se aşază. Chepengul care se deschide în spaţiu de cealaltă parte are geamul din sticlă şi chipul hoţului pare foarte tânăr în lumina stelelor şi a pietrelor *kiuas* strălucitoare.

— Aruncă nişte *löyly,* spune Mieli.

Grijuliu, hoţul ia vătraiul şi culege una dintre pietrele cele mai mici din coşul de plasă metalică de pe perete. Rocile *kiuas* sunt preţioase într-o regiune cu gheaţă de comete şi praf, dar asta e una bună, rotundă, neagră şi înceţoşată de căldură. Hoţul o aruncă în bulă. Dispare cu un fâsâit jalnic.

Mieli oftează, ridică propriul mănunchi de nuiele de arbori-pompă şi se loveşte uşor pe spinare; cicatricele aripilor o furnică în căldura blândă. Ventuzele frunzelor i se prind plăcut de piele.

— Ştiam că te dai în vânt după autoflagelare,

comentează hoţul, dar nu-mi dădusem seama că eşti atât de *literală.*

— Şşş, îl fulgeră Mieli cu privirea.

După aceea ia cu palmele goale o piatră mai mare şi o aruncă în bulă. De data aceasta valul de *löyly* o scaldă din cap până în picioare ca lumina dimineţii *koto* şi-i furnică iarăşi pielea. Hoţul scapă un ţipăt înăbuşit, încearcă să se ascundă de abur, îi întoarce spatele, dar asta agravează şi mai mult situaţia. Se grăbeşte către chepeng, însă acesta este ferm încuiat.

— Nu-mi spune, mormăie el, este o pedeapsă, aşa-i?

— Nu-i o pedeapsă, ci o iertare.

Mieli aruncă în bulă o piatră albastră. O aromă blândă de mentă umple sauna, însă căldura este încă şi mai intensă. Lemnul supurează picături chihlimbarii minuscule de răşină, ce se lipesc de pielea ei când se lasă pe spate. Pentru un timp surprinzător de lung, hoţul nu rosteşte nimic, ci doar răsuflă greoi.

— Aşadar, spune ea în cele din urmă, *Perhonen* mi-a zis că avem în sfârşit o ţintă şi un plan.

Hoţul se gârboveşte pe locul lui, cu coatele pe genunchi, şi priveşte piatra din apă până strălucirea ei păleşte.

— Să-ncepem cu ţinta, de acord? zice el. Tot nu ştiu exact ce este sau ce face, însă are o legătură cu Erupţia. Tigrul a numit-o bijuteria Kaminari.

Tace şi aruncă cu grijă o piatră mai mare în bulă. Apa şuieră. Lemnul geme: este tot ce-i desparte de Omul Întunecat. Pe neaşteptate, Mieli se simte în mod straniu ca acasă.

— Matjek Chen o are, urmează hoţul, Pellegrina o doreşte şi noi o vom obţine pentru ea. Despre asta-i vorba în esenţă.

— Şi Pământul? întreabă ea.

— Păi, ca să furi ceva de la Chen, trebuie *să devii* el însuşi. Atât doar că nu poţi să faci asta. Nu avem nicio sursă pentru codurile Fondator ale lui Chen, aşa cum a fost Cutia. Ultima dată am încercat să le fur direct de la el, ceea ce n-a mers prea bine. Aşa că trebuie să găsim altă cale, iar

calea aceea este Pământul. Vezi tu, undeva pe Pământ se află un gogol al lui Matjek Chen. Nu unul ca actualul conducător al Sobornostului, nu un zeu-rege, ci un copil. O poliţă de asigurare. Dar care are în el destul din Chen pentru ca noi să-i deducem Codul.

— De unde ştii tu asta? întreabă Mieli.

— Eu şi Pellegrina ta ne cunoaştem de mult. Am lucrat cândva pentru ea, aşa cum faci tu acum, pe vremea când era încă om. La început, a fost un fel de sponsor pentru Fondatori, mai ales pentru Chen. Aşa că, înainte de a se băga în patul lui, mi-a cerut să-i investighez trecutul, cu multă atenţie. Şi am găsit unele chestii interesante. Cât de multe ştii despre istoria uploadului?

Mieli nu spune nimic.

— În regulă, zice hoţul. Cred că-i un subiect cam delicat pentru voi, oortienii. Realitatea este că viaţa de apoi a devenit o afacere prosperă în anii 2060. Pentru o sumă foarte mare de bani, puteai să-ţi cumperi un rai – sau un infern, dacă aveai înclinaţia respectivă. Nu vorbesc despre uploadurile corporatiştilor – vieţile lor erau neplăcute, brutale şi foarte, foarte lungi –, ci despre cei care-şi puteau permite să cumpere un virt personalizat de înaltă fidelitate, care rula pe hardware ultraprotejat cu computerizare reversibilă, acţionat de energie geotermală, garantat să funcţioneze minimum câteva milenii şi construit într-un loc secret pentru securitate maximă. Chen a avut nişte părinţi pe care i-am putea numi exagerat de protectori. O vedetă de fii-eu şi un manager de fonduri speculative cuantice. Mai bogaţi decât ne-am putea imagina. După ce Chen a împlinit şapte ani, ei l-au uploadat într-un rai cu asigurare personalizată. Nu i-au spus niciodată despre asta şi majoritatea datelor din perioada respectivă s-au pierdut în Colaps, aşa că informaţia aceea utilă a rămas doar în capul meu. Problema este că n-am aflat niciodată unde era raiul acela. Există o probabilitate însemnată să fi supravieţuit Colapsului. Majoritatea lor au supravieţuit, şi familiile muhtasib din Sirr le excavează mereu. Din fericire, hsien-kuele sunt obsedate de istorie. Eu le voi păcăli pentru a

intra în virturile străbunilor lor, pe care le rulează în matricea Tigvă din jurul Pământului, şi voi vedea ce pot găsi. N-ar trebui să fie greu, pentru că toţi se tem de sumanguru.

— Nu toţi, spune Mieli.

— Mă rog, oricum hsien-kuele se tem. El se foieşte şi-şi freacă ceafa. Cum procedezi aici ca să te răcoreşti?

Mieli gesticulează spre celălalt chepeng.

— Vid, rosteşte ea. Sărutarea Omului Întunecat, aşa i se spune. Ar trebui s-o poţi suporta câteva secunde.

— Mulţumesc, cred c-o să renunţ, replică hoţul.

Mieli îl priveşte şi-i aruncă un zâmbet care spune că s-ar putea ca un plonjon în beznă să nu fie opţional. El continuă grăbit:

— Voi afla unde este ţinta, iar între timp tu va trebui să ocupi o poziţie de unde să recuperezi pachetul. Sirr angajează mereu mercenari extraplanetari, ceea ce ar trebui să fie o acoperire perfectă pentru tine. Este, de asemenea, modul cel mai bun prin care să obţii Peceţi. Pământul este un loc straniu şi nu te poţi deplasa fără protecţie din partea tehnologiei pe care o deţin familiile ce conduc Sirr – muhtasibii – fără să fii atacat de naniţi sălbatici. Aşa că vom avea nevoie de Peceţi. După ce obţin informaţia, facem joncţiunea şi-l scoatem pe micul Matjek din raiul lui. El ne va oferi o modalitate de a reconstrui Codurile marelui Matjek şi atunci vom fi aproape acolo. Cum îţi sună?

— Groaznic de convenabil, zice Mieli. Să dispari în reţelele Sobornost cu o deghizare perfectă. De ce m-aş aştepta să mai aud vreodată de tine?

— O subestimezi pe Joséphine – pellegrina, răspunde hoţul. Mai mult decât oricine, tu ar trebui să ştii că ea este foarte pricepută în a găsi stimulente pentru a face ceea ce zice. Nu voi scăpa aşa uşor de ea.

— Nu-mi spui totul.

Ia cu degetele o piatră incandescentă şi o ridică.

— Te-aş putea face să vorbeşti.

Hoţul deschide braţele.

— Ai putea.

Brusc, pare obosit.

— Însă n-o vei face. Nu eşti genul ăla de persoană.

Ciocăneşte în peretele din lemn al saunei.

— *Asta* eşti tu. Încă ai chestia asta la care te poţi întoarce. Nu renunţa la ea. Am avut neînţelegeri, dar eu îmi respect promisiunile. Cel puţin asta avem în comun. Am spus c-o voi face pentru tine şi o voi face. Tu m-ai scos dintr-o închisoare. Dă-mi voie să te scot pe tine de aici. Dă-mi voie să mă asigur că apuci să pleci spre casă.

Vorbeşte la fel ca Perhonen*, dar tot ce spune este fie o minciună, fie un vicleşug,* gândeşte ea. Căldura saunei o înmoaie. *Poate c-ar trebui să-i spun motivul pentru care fac asta.* Apoi îşi aminteşte cum a atins el bijuteria lui Sydän când s-au întâlnit pentru prima dată.

— Bine, încuviinţează ea încetişor. Vom proceda cum spui tu, dar dacă mă trădezi, *îmi dau cuvântul* că te voi găsi.

Aruncă ultima piatră *kiuas* mare în apă. Hoţul icneşte la şuieratul aburului, închide ochii şi fuge. Meştereşte ceva la zăvorul chepengului. Acesta se deschide, el se strecoară afară şi-l trânteşte în urma lui. Mieli îi întrezăreşte fugar corpul gol, slab şi cu pielea roşie ca racul fiert.

Mieli închide ochii. Ultima dată când a fost aici, era însoţită de Sydän. Poate că nu va trece mult până vor fi din nou împreună aici. *În curând. Chiar dacă va mai dura ceva.*

După aceea deschide uşa spre vid şi lasă aerul să ţâşnească afară. Aburul îngheaţă într-un nor scânteietor de cristale de gheaţă.

Mieli păşeşte afară, îşi desface aripile şi-l sărută pe Omul Întunecat.

Mă răcoresc în cabina principală. Pielea vascularizată mă furnică şi-mi aminteşte neplăcut cum am fost ars mai întâi de Vânător, apoi de router. În acelaşi timp însă senzaţia este însoţită de o oboseală plăcută, apăsătoare. Mieli mi-a interzis cu stricteţe să mănânc orice, aşa că înghit câteva ouă de păianjen şi beau după ele scârboasa votcă oortiană

cu gust de lemn-dulce.

— *N-ar trebui să te atingi deocamdată de nimic,* spune nava.

— Scuze, nu m-am putut abţine. O să mă pârăşti?

— *Dacă va fi nevoie, voi folosi toată muniţia de care pot face rost,* spune nava. *Ea a crezut?*

— Nu totul, dar destul ca să meargă înainte.

— *Ea nu trebuie să ştie.*

— O să am grijă de asta. Mieli a făcut mare parte din munca grea de până acum. A venit şi rândul meu.

Încerc fructul. Are o aromă bizară, dulceagă, de strugure, dar mai pronunţat.

— În tot cazul, sună ca şi cum te-ai pregătit destul de bine. Era în dispoziţie receptivă. Sauna n-a fost o idee rea.

Ea a dorit-o, spune nava. *Dar este bine că a ascultat. Cu cât se va termina mai repede, cu atât mai bine.*

— De acord, zic eu. Să sperăm că ea ne va mulţumi mai târziu. Ca să fiu sincer, este improbabil. O parte din mine detestă planul şi poate că acesta este motivul real pentru care nu l-am executat data trecută. Acum însă nu am altă opţiune.

— Întotdeauna există opţiuni, Jean, rosteşte Joséphine, iar tu te specializezi în alegerea celor greşite.

De data aceasta nu poartă corpul lui Mieli. Este doar un spectru în cabina iluminată de Pământ, exact aşa cum mi-o amintesc, frumoasă şi înaltă, o femeie care ar putea fi abia trecută de patruzeci de ani, dacă n-ar exista indiciile de fragilitate din oase şi gât. Inima îmi tresare.

— *Greşit* este un termen foarte decisiv, spun eu. Prefer termenul *neconvenţional.*

Îngustez ochii.

— Crezusem că te ascundeai.

— Doar până ai izbutit să reglementezi situaţia cu bietul Sumanguru, rosteşte ea şi-şi aprinde o ţigară. M-a amuzat să văd cât de sentimental eşti în privinţa lui Mieli. Te-am mai văzut procedând aşa. Te autoconvingi că ţii la ei, imediat înainte să-i foloseşti ca pe nişte simple unelte. De aceea noi doi suntem atât de compatibili. Cu mine nu

trebuie să te minţi singur.

— Crezusem că eşti furioasă pe mine.

— Sauna cu o oortiană ar trebui să fie de acum o pedeapsă suficientă, zice ea. Şi ai arătat ceva sclipiri din omul pe care-l ştiam. Continuă aşa şi te vei bucura nu numai de libertate. Adu-mi bijuteria şi Sistemul va fi la picioarele noastre.

— O să-ţi aduc bijuteria, dar nu şi papucii, îi răspund. N-o să mai fiu niciodată căţelul tău de salon.

Ea râde.

— Ai habar de câte ori am mai purtat noi conversaţia asta? Nimic nu se schimbă niciodată, Jean – nu pentru cei ca noi. Preţul pe care-l plăteşti pentru nemurire este să fii de-a pururi cel care eşti. De aceea avem nevoie de bijuterie. Ca să schimbăm regulile.

Îmi ridic bulbul spre ea.

— Dragă Joséphine, rostesc eu, ai fost dintotdeauna mai bună ca amantă decât ca filosof. Acum, scuză-mă, dar vreau să-mi termin cina. Iar apoi mă aşteaptă o călătorie lungă afară din corp.

Ea îşi etalează zâmbetul şerpesc.

— Dar nu vei merge singur, Jean, îmi spune. Te voi însoţi.

Mieli se simte aproape mulţumită după ce termină masa. Fredonează încetişor, doar pentru ea. Statuile reconstruite din pereţi dansează lent după melodia ei.

— Să nu crezi că aş fi ataşat de acest corp, spune hoţul, totuşi te-ar deranja să-mi spui ce vei face cu el cât timp voi fi plecat?

— O să-l ţin departe de vedere, răspunde Mieli.

Amândoi termină mâncarea în tăcere. Desertul este capodopera ei: fructe-de-nori aurii cu lapte de păianjen. Până şi hoţul tace o vreme.

— Ce vei face după ce se va termina totul? întreabă el pe neaşteptate.

Mieli îl priveşte.

— A sosit momentul plecării, zice ea.

Comută pe spimescop şi gândeşte pregătirea lansatorului

de gândwispuri al lui *Perhonen.* Vor injecta mintea hoţului în reţeaua de comunicaţii Sobornost, îl vor descărca în formă comprimată în tiparele cerebromaterie ale unui disc delicat, mai subţire decât pelicula unei bule de săpun, propulsat spre Pământ în faţa lui *Perhonen.*

— Bine, spune hoţul. Ne vedem pe Pământ. Aşteaptă semnalul meu.

— Kuutar şi Ilmatar o să vină cu tine, rosteşte încet Mieli.

— Două zeiţe? O să fie cam aglomeraţie. Deşi bănuiesc că sunt necesare pentru a face trebuşoara asta.

El închide ochii şi dispare. Gândwispul accelerează, împins de laserele navei, şi piere în beznă.

16. TAWADDUD ŞI CASSAR GOMELEZ

Aşa cum obişnuieşte în puţinele lui ore libere, Cassar Gomelez este în bucătărie.

Printre membrii mai bătrâni ai Consiliului se spune că, dacă n-ar fi urmat meseria familiei sale, Cassar ar fi devenit bucătar-şef în unul dintre cele mai faimoase restaurante ale Ciobului Verde. Aerul este încărcat cu aromele mirodeniilor, atharul este plin cu fragmente de reţete. Servitori djinni pregătesc ingrediente în vase şi containere mici, iar Cassar toacă fin legume, cu un cuţit uriaş în mână, cu spinarea lată aplecată peste masă. Mişcările îi sunt delicate şi iuţi.

Pentru o clipă el nu-şi dă seama de prezenţa celor două fiice ale sale. Apoi pune cuţitul jos, ridică ochii şi-şi şterge palmele de şorţ.

— Tată, spune Tawaddud şi face o reverenţă.

Continuă s-o doară tot corpul, dar cel puţin avusese timp să se schimbe în haine curate şi să se aranjeze. Petrecuse o jumătate de oră decizând ce să poarte, pentru ca în cele din urmă să aleagă un veşmânt verde-închis simplu, cu o eşarfă albă în diagonală; şi-a acoperit părul cu o plasă şi şi-a lăsat chipul nefardat.

Cassar o priveşte, impasibil. Apoi se întoarce, ia ingredientele de pe tocător şi le răstoarnă într-o oală uriaşă din care ies aburi.

— Văd că fiica mea nu-i rănită. Asta-i bine. Ce face oaspetele nostru? întreabă el fără să se întoarcă, studiind fiertura.

Indiferent care i-ar fi starea de spirit, în glasul lui există întotdeauna o uşoară notă de tristeţe.

— Lord Sumanguru se află în convalescenţă de pe urma rănilor căpătate, spune Dunyazad. Peceţile par să-i fie intacte, în ciuda expunerii la cod-sălbatic şi o armă barakah.

— Slavă Aunilor pentru micile bucurii! răspunde Cassar. N-ar fi fost bine să fi pierdut un împuternicit Sobornost într-o urmărire nebună deasupra oraşului.

— Soarez se plâng în privinţa avariilor suferite de navele lor rukh, iar lordul Salih face scandal pentru distrugerea qarinului şi cere… începe Duny.

— Îi putem linişti pe Soarez.

Cassar flutură mâna într-un gest de concediere.

— Acum avem chestiuni mai importante de discutat. Tawaddud.

Inima lui Tawaddud tresare.

— Tânărul lord Nuwas m-a… convins să-ţi îngădui să fii implicată în cazul acesta nefericit. Rămâne de văzut dacă a fost sau nu o decizie înţeleaptă. Bun! Dă-mi voie să spun că, deşi m-a bucurat să văd că preiei iniţiativa şi dovedeşti interes faţă de afacerile familiei noastre, n-ar fi trebuit să fi recurs la şantaj. Ar fi trebuit să vii întâi la mine. Aşa vom proceda pe viitor. Ai înţeles?

— Da.

Rămânând cu spatele la ea, Cassar inspectează containerele care se autoamestecă.

— Nu contează. Tânărul Abu pare să fie destul de vrăjit de tine, iar asta-i util. Ce ai descoperit în investigaţiile tale?

Tawaddud inspiră adânc. Se gândise ce va spune, repetându-şi din nou şi din nou cuvintele.

— Că lady Alile a fost ucisă printr-o posedare, că ucigaşul căuta un Nume Secret deţinut de ea şi că, indiferent care ar fi fost Numele acela, a fost îndeajuns pentru ca un membru al Consiliului să încerce să ne asasineze pe mine şi pe lord Sumanguru, rosteşte ea. Şi că nu putem avea încredere în Pocăitul Rumzan. Şi s-ar putea ca eu… să-l cunosc pe djinnul care a posedat-o pe Alile. El ne-ar putea conduce spre cel aflat în spatele acestei conspiraţii.

— Te-am întrebat ce ai descoperit despre *el,* despre Sumanguru.

Tawaddud îşi priveşte fix tatăl. Urechile lui uşor clăpăuge i-ar conferi un aspect comic sub boneta albă, dacă expresia feţei nu i-ar fi atât de sobră.

— Nu înţeleg. Crezusem că sarcina mea era de a…

— Foloseşte oportunitatea aceasta pentru a afla tot ce

putem utiliza împotriva Sobornostului. Aceea a fost sarcina pe care i-o dădusem iniţial lui Dunyazad.

— Dar… Ea n-a…

Dunyazad zâmbeşte dulce spre Tawaddud, cu o unghie pictată apăsată pe buze.

— Nu ţi-am spus, dragă surioară, că acesta nu-i un joc?

Cassar oftează.

— Investigaţia a fost irelevantă din capul locului. A fost clar de la bun început că masrurii plănuiseră totul. Am chemat un împuternicit Sobornost din motive complet diferite.

Gustă conţinutul oalei, folosindu-se de un polonic, şi face o grimasă.

— Mai departe… Pocăitul Rumzan a dispărut. Ştiam că avea simpatii faţă de masruri, chiar dacă nu face parte el însuşi din Sabia Răzbunării. Convingerea mea este că atacul împotriva voastră l-a avut ca ţintă pe lordul Sumanguru – este desigur regretabil că tu ai fost în pericol. Cu toate acestea, qarinul – şi secretul pe care crezi tu că l-ai descoperit – nu are nicio legătură cu asta. Bineînţeles, Numele acela poate fi valoros şi ar trebui să-l examinezi împreună cu Chaeremon după încheierea crizei actuale. Te întreb însă din nou: ce ai aflat despre Sumanguru?

Tawaddud îşi muşcă buza.

— Îi este… frică de înălţimi.

Gândurile ei gonesc.

— Iar în Sobornost există creaturi numite Dragoni care nu au bucle de sine. El are extensii pentru capturarea minţilor în virturi, pentru torturarea lor. Totuşi… nu par să-i facă plăcere, deşi afirmă contrariul…

Înghite în sec şi mintea parcă i se goleşte complet.

— Mai sunt câteva lucruri pe care pot încerca să mi le reamintesc…

— Asta-i tot? întreabă Cassar, cu mâinile încrucişate la spate. Clatină din cap. Sperasem la mai mult. Poţi să comunici toate astea astronomilor politici ai Consiliului. Nouă nu ne sunt de niciun folos. Fiica mea, cred că eu mi-am îndeplinit obligaţiile faţă de Abu Nuwas. De acum

înainte vei avea grijă de nevoile medicale ale oaspetelui nostru. După ce se va înzdrăveni, Duny va continua investigaţia – ea a pregătit deja suficiente piste pe care lordul Sumanguru să le urmeze şi care-l vor păstra ocupat multă vreme. Tu poţi reveni la activităţile tale printre Banu Sasan. Cel puţin ele dovedesc că ai o inimă bună. Iar lord Nuwas va fi pentru tine un soţ perfect.

Tawaddud îşi stăpâneşte lacrimile.

— Şi lady Alile? Nu-i vom mai căuta pe ucigaşii ei?

Cassar pleacă fruntea.

— Alile mi-a fost prietenă şi regret moartea ei mai mult decât o pot spune. La momentul cuvenit, îi vom pedepsi pe masruri pentru asta, dar până atunci ea ar fi dorit să continuăm, să ne facem datoria faţă de Sirr.

„A fost Axolotl”, ar dori ea să strige. „L-aş putea găsi. Ţi l-aş putea aduce.” Dar nu izbuteşte să pronunţe cuvintele.

Ochii lui Cassar licăresc: o priveşte pe furiş, după care întoarce capul.

— Văd că nu înţelegi misiunea noastră, responsabilitatea noastră. Când s-a prăbuşit Sirr-din-Cer, când oamenii noştri au fost aproape pierduţi, un Gomelez a fost cel care i-a călăuzit. Un Gomelez a fost cel care a vorbit cu Aunii şi a pus la punct pactul care ne îngăduie să existăm. Povara noastră azi este aceeaşi: să găsim o cale de supravieţuire. Răcnetul Urgiei a arătat că Aunii nu iubesc Sobornostul. Când au încercat ultima oară să ne ia minţile, deşertul însuşi s-a ridicat împotriva lor. Dar dacă şoaptele de la agenţii noştri infiltraţi printre mercenari sunt adevărate, atunci lucrurile s-au schimbat. Hsien-kuele sunt blânde, însă nu acelaşi lucru se poate spune despre toţi ceilalţi Fondatori. Unii sunt mult mai puternici şi este posibil ca nici chiar Aunii să nu le poată sta împotrivă. De aceea, deocamdată, noi trebuie să găsim o cale prin care să ne îndoim fără a ne rupe… dar fără să renunţăm la ceea ce ne conferă individualitate.

— Şi asta-nseamnă să-i lăsăm să-şi trimită maşinile în deşert ca să dezgroape suflete? aproape că strigă Tawaddud şi glasul i se frânge.

— Asta au cerut ei. Răspunsul nostru depinde de ce ne oferă la schimb. Însă trebuie *să-i cunoaştem* şi mă tem că tu nu eşti persoana potrivită pentru a-l cunoaşte pe acest Sumanguru.

Tawaddud coboară privirea şi-şi stăpâneşte lacrimile. Chipul îi este amorţit. Capul şi pieptul i se simt pustiite.

— Dacă aş putea explica… murmură ea.

— Asta a fost tot, spune Cassar Gomelez şi revine la gătitul său.

Tawaddud şi Duny merg pe un coridor cu pilaştri, înapoi spre zona rezidenţială. La jumătatea drumului, Tawaddud nu mai poate rezista. Epuizată de oboseală, se lasă să cadă pe o banchetă din piatră şi îngăduie luminii purpurii a înserării să-i scalde faţa. Ochii o usturǎ şi nu mai are suficientă forţă ca să apeleze la un Nume Secret pentru a-i restabili energia. Se simte prea vlăguită ca să se poată mânia aşa cum se cuvine. Buzele îi sunt complet amorţite.

— M-ai manipulat, şopteşte ea.

— Surioară, spune Dunyazad, *ai vrut* să joci. Nu te lamenta când pierzi. Am încercat să te ajut. Te-am rugat să nu te implici. Nu m-ai ascultat.

Expresia ei devine îngrijorată.

— Şi ai fost în pericol. Ai fi putut muri, urmărindu-i în felul acela pe Iuţi. Indiferent care ar fi fost ciondănelile noastre, *trebuie* să mă crezi când spun că n-aş fi dorit niciodată să te văd rănită. Le-am mulţumit cu adevărat din inimă Aunilor.

— Sunt convinsă în privinţa asta. Iar tu chiar ai o mulţime de lucruri pentru care să le fii recunoscătoare. Acum eşti fericită? Afurisita de Tawaddud a fost bătută la funduleţ şi totul este perfect în lume.

— Nu încă.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie încă să fim precaute cu oaspetele nostru, iar mie mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— După toate câte ai făcut, încă mai doreşti *ajutorul* meu? Eşti nebună?

Dunyazad priveşte soarele care apune.

— Vrei să-ţi faci datoria de Gomelez? întreabă ea încetişor. Cred c-ar trebui să dăm uitării micile noastre răzbunări – când Sirr va fi în siguranţă, n-avem decât să revenim la ele. Nu eşti de acord?

Tawaddud aprobă în tăcere, scrâşnind din dinţi.

— Fii atentă! Am luat deja legătura cu hsien-kuele, în numele Tatei. În mod bizar, ele n-au părut foarte îngrijorate de faptul că trimisul lor ar fi în pericol. Aşa cum ţi-am spus, aici există politici despre care noi nu avem habar. Sau timp… uneori descoperi că unele comunităţi Sobornost au intrat în Timp Adânc, că au sărit înainte o generaţie în decursul a numai câteva zile şi au uitat despre ce era vorba în negocierile anterioare. Zâmbeşte cunoscător. Desigur, uneori poate fi în avantajul lor să afirme asta.

Scoate din faldurile robei o cutiuţă pe care i-o întinde lui Tawaddud.

— Ar trebui să mergi şi să stai de vorbă cu Sumanguru, să te uiţi la rănile lui. Când îl tratezi, inserează-i asta sub piele, într-un loc unde să nu fie vizibilă. Preferabil aproape de creier. Studiile pe care le-am întreprins asupra sobortehnologiei după Răcnetul Urgiei n-au fost complet lipsite de roade. După ce ai făcut-o, nu mai trebuie să-ţi faci griji despre ce va urma.

Dunyazad deschide cutia. La interior se află un obiect minuscul, ca un ciob de sticlă, ţinut delicat între fălci metalice.

— Ce rol are?

— Cum am spus, nu mai trebuie să-ţi faci griji despre asta.

— De ce n-o faci chiar tu?

— Pentru că el are încredere în tine. Şi te-ai dovedit o doctoriţă capabilă, chiar dacă nu ai însuşiri de politiciană.

Duny atinge braţul lui Tawaddud.

— Ştiu că-i greu de crezut, dar în seara asta ai reuşit un progres important cu Tata. Cu timpul, el va ajunge să te vadă aşa cum te văd şi eu: ca pe o Gomelez. O membră a familiei noastre.

Tawaddud închide ochii.

— Vrei să faci doar asta pentru mine, te rog? întreabă Duny. Sau dacă nu pentru mine, atunci pentru Mama?

Încet, Tawaddud aprobă din cap. Duny o sărută pe frunte.

— Mulţumesc. După aceea, poţi să te duci să te culci.

Ridică apoi un inel djinn la ureche şi se încruntă.

— Sau poate că nu. Se pare că Abu Nuwas a sosit aici ca să te vadă.

— Am venit imediat ce am auzit, spune Abu când Tawaddud îl primeşte în camera de rendez-vous.

Ea îşi aplicase puţin machiaj, în grabă, dar îl spălase aproape imediat: faţa obosită îi strălucea pe sub stratul subţire de fard. Cu toate acestea, calmul încăperii şi un chip prietenos o fac să se simtă mai bine.

Se aşază amândoi pe perne. Tawaddud aprinde două lumânări pe masă. Ochiul de alamă al lui Abu scânteiază în lumina lor caldă.

— Cum ai aflat? întreabă ea.

— O urmărire de mare viteză peste Nălucă? zice Abu, clătinând din cap. Nu-i tocmai un secret. Mă bucur că eşti teafără.

Se întinde peste masă şi o prinde de mână.

— N-am ştiut că va fi ceva atât de periculos. Mă simt groaznic pentru că te-am pus într-o asemenea postură. Una este să caut încrederea tatălui tău şi alta să-ţi risc viaţa pentru a o obţine…

Clatină iarăşi din cap.

— Crede-mă, cunosc preţul viselor.

— Ei bine, se pare că implicarea mea în astfel de chestiuni periculoase s-a încheiat, replică Tawaddud şi-şi retrage mâna. Tata nici măcar nu crede că merit să fiu privită în ochi. Şi…

Încearcă să-şi stăvilească lacrimile, însă ele o podidesc oricum.

— Ce este? zice Abu. Mie-mi poţi spune. Ştiu că sunt un străin, dar sunt aici, dacă asta te poate ajuta.

El înţelege. Tawaddud îşi şterge lacrimile pe mânecă.

— Este stupid. Totul este stupid. Eu am găsit ceva, în qarinul Alilei, şi cred că ştiu cine a ucis-o, dar n-am nicio dovadă. Nu-i pot spune Tatei, fiindcă nu mă va crede niciodată.

Abu o atinge pe umăr.

— Dacă… dacă vrei, poţi să-mi spui mie. M-aş putea duce la tatăl tău, să vorbesc din nou cu el. Mă va asculta.

Vocea îi este blândă. Tawaddud îşi reaminteşte focul din cortul medical, flacăra atotmistuitoare dinlăuntrul ei. În lumina pâlpâitoare, o urmă a sa sclipeşte în ochiul lui omenesc. Un fior de gheaţă îi străbate şira spinării. Scutură din cap. *Ce prostie! Sunt pur şi simplu obosită.*

— Mulţumesc, dar nu, rosteşte ea cu glas tare. Ai făcut destule, iar odată ce tata a luat o decizie, doar mama l-ar mai fi putut face să se răzgândească.

Abu îşi fereşte ochii.

— Cum vrei… Deci… Cum rămâne cu noi?

— Nu ştiu, Abu. Sunt obosită.

— Sigur că da. Ar trebui să te las să te odihneşti. Se scoală. Am o propunere: haide să cinăm mâine în palatul meu. Ridică o mână. Fără niciun fel de obligaţii: tu mi-ai arătat lumea ta şi vreau să-ţi arăt şi eu lumea mea.

Tawaddud încuviinţează din cap.

— Mi-ar face plăcere.

— Grozav! Ştii, aseară n-am apucat să-mi termin povestea. Poate că-ţi va fi de folos. Îşi freacă ochiul din alamă. După ce mutalibunii au obţinut ce doriseră, m-au abandonat în deşert ca să mor şi să nu mai pot conduce pe nimeni la ceea ce găsiseră ei. Eram complet singur în deşertul codului-sălbatic, în Oraşele Iuţi. Acolo existau case ale căror ferestre erau ochi, automobile-dihănii, maşini ce păreau umane însă nu erau şi… lucruri încă şi mai rele. Eu însă am revenit pe jos acasă. Am supravieţuit. Am crezut de o sută de ori că voi muri, dar am continuat. Aveam o destinaţie şi ea m-a ţinut în viaţă, indiferent cât de teribil ar fi fost totul. Nici tu n-ar trebui să renunţi în privinţa tatălui tău. Poate că încă-i poţi arăta cine eşti. Te voi ajuta, dacă

vei fi de acord să-mi îngădui. Nu trebuie să umbli singură prin deşert.

Tawaddud se simte cuprinsă de căldură.

— Mulţumesc, spune ea.

La uşă, îl sărută. Buzele lui sunt reci, însă o strânge puternic în braţe.

Abu zâmbeşte când ea se desprinde în cele din urmă.

— Ne vedem mâine.

— Ce-a fost oare? întreabă Tawaddud.

— Ce vrei să spui?

— Ce te-a împins să continui?

Abu surâde.

— Răzbunarea, spune el. Ce altceva? Noapte bună, Tawaddud.

După ce Abu pleacă, Tawaddud ia cutia lui Duny.

Răzbunare.

Răcnetul Urgiei. Ea avea opt ani. Pe cer erau munţi. Nori din cristal, piramide din diamant, care acopereau toate crâmpeiele de albastru. Tunete îndepărtate. Zbierete, ţipete speriate purtate până sus pe Ciob. Fascicule albe ce coborau de pe boltă. Ea râsese încântată când le văzuse.

— Mamă! strigase. Uită-te, plouă cu lumină!

Mama ei privise îngrozită cerul Sobornost. După steaua nebuniei, ea nu mai fusese aceeaşi persoană, ci fusese predispusă la tăceri şi coşmaruri. Tawaddud crezuse că minunăţia de pe cer o va face să râdă iarăşi.

Dar mama nu râsese, ci fugise pe balcon şi sărise în gol.

Lumânările pâlpâie în vântul de afară. Ea închide fereastra, îşi ia trusa medicală şi se duce să-l vadă pe Sumanguru.

Apartamentele pentru oaspeţi se află în Turnul Şofranului, cel mai înalt dintre cele cinci turnuri orizontale din palatul Gomelez, din vârful căruia se vede o panoramă magnifică a Sirrului. Tawaddud alege o scară lungă şi spiralată de la odăile ei, care o poartă în jurul zonelor rezidenţiale principale ale palatului şi suie pe lângă învelişul

curbat al Ciobului. Aerul serii şi mişcarea îi limpezesc mintea. Hăt dedesubt, Sirrul este o mare de lumini aurii care-i reaminteşte de celălalt Sirr, pe care Abu i l-a arătat în athar. Descoperă că-i duce dorul. *Cel puţin din toate astea a ieşit şi ceva bun.*

Sumanguru deschide uşa. Poartă pantaloni albi şi o cămaşă simplă din garderoba pentru oaspeţi, care ies în evidenţă pe pielea lui întunecată; îl fac să arate ca un cablar, cu excepţia cicatricelor. O priveşte plin de curiozitate pe Tawaddud.

— Nu mă aşteptam să te văd atât de curând, rosteşte el. Ai să-mi spui ceva?

Tawaddud pleacă ochii.

— Lord Sumanguru, doream să mă asigur că nu există postefecte după arma barakah sau după expunerea Peceţilor tale, ca să nu mai amintesc de rănile suferite. Tatăl meu este îngrijorat de starea oaspetelui său.

— Eu nu sunt exagerat de îngrijorat de acest corp, totuşi nu pot refuza un gest de ospitalitate. Intră, te rog.

La cererea lui Tawaddud, Sumanguru se aşază şi-şi scoate cămaşa. Corpul îi este spân şi neted, cu muşchii imposibil de perfecţi. Pieptul îi este acoperit de nenumărate răni micuţe, însă majoritatea par să se vindece deja, mai iute decât la orice uman standard. În athar, Peceţile lui sunt încă intacte. Privind mai îndeaproape, ea poate distinge sub pielea lui o reţea de noduri, maşinării complexe pe care atharul nu ştie cum să le reprezinte.

— N-am ştiut că te pricepi la medicină, spune Sumanguru.

— Mă pricep la multe, replică ea şi-i atinge gâtul gros; în partea stângă a spatelui are o tăietură profundă, pe care ar trebui s-o poată folosi. Ai aici un fragment de ac pe care ar trebui să-l extrag, ca să evităm infecţia cauzată de codul-sălbatic. S-ar putea să usture niţel.

— Durerea este irelevantă. Dă-i drumul.

Tawaddud ia un scalpel din trusa medicală. *Un ucigaş de Dragoni. Asta eşti în realitate, Sumanguru din Ramificaţia Turcoaz?* Apasă pe carnea lui fermă, pregătindu-se să facă

incizia. El se încordează sub atingere.

De ce te temeai să zbori?

Tawaddud lasă scalpelul. Nu, Duny. Nu voi juca jocul tău. Nu în felul ăsta.

— Dacă trebuie să o faci, fă-o, spune Sumanguru. Dacă va trebui să mor, mai bine să mă omoare o fată drăguţă.

Tawaddud se retrage un pas.

— Lord Sumanguru, eu…

Sumanguru se răsuceşte. Ţine în mână cutiuţa pe care i-a dat-o Duny, deschisă. Nestemata minusculă scânteiază înăuntru.

— Frumos, rosteşte el. Tehnologie zoku. De unde o ai?

O întoarce, cu o expresie de curiozitate în ochi.

Tawaddud are doar o idee foarte vagă despre zoku – o civilizaţie îndepărtată, cu obiceiuri străvechi, care a purtat cândva un soi de război cu Sobornostul. Ce legătură ar fi putut avea Duny cu ei?

Se mai retrage un pas şi înalţă încet scalpelul, cu inima bubuind. *De ce nu pot face nimic ca lumea?*

Sumanguru se scoală în picioare.

— Linişteşte-te, spune el. Nu-ţi voi face niciun rău. Mai devreme am încercat doar să te sperii. M-am speriat şi eu. Ştiu că ştii cine a omorât-o pe Alile.

— Cine eşti tu? şuieră Tawaddud.

Sumanguru zâmbeşte.

— Întrebarea mai bună este cine eşti *tu* de fapt, Tawaddud Gomelez. Şi cred că nu eşti o persoană care ar face rău unui oaspete din casa tatălui tău. El te-a trimis?

— Nu.

Tawaddud îşi simte faţa amorţită. Îşi umezeşte buzele, însă nu le poate percepe. Gândurile năvălesc iute spre ea, ca şerpi-himeră în deşert, muşcând. *Dunyazad. Rumzan i-a raportat probabil că noi am găsit qarinul. Şi ea ştia de unde poate face rost de o armă barakah.*

Scalpelul zăngăne pe podea. Sumanguru expiră lent.

— Aşa mai merge, rosteşte el.

Se privesc unul pe celălalt în tăcere pentru o vreme.

Sumanguru se aşază şi-şi reazemă coatele pe genunchi.

— Sora ta a fost, nu-i aşa? întreabă el încet.

O senzaţie de greaţă creşte treptat în stomacul lui Tawaddud.

— Nu eu ar fi trebuit să-ţi fiu călăuză, ci ea. De aceea Iuţii nu m-au atins.

— Crezi că tatăl tău ştie?

Tawaddud clatină din cap.

— El este Cassar Gomelez. După moartea mamei mele, nu i-a mai păsat de nimic altceva decât de Sirr. A lucrat jumătate din viaţă la Acorduri. Şi nu i-ar fi făcut niciodată rău lui lady Alile.

— Pare logic, zice Sumanguru. Pământul a fost de ceva timp un... măr al discordiei între noi şi zoku. Noi i-am respins în Războiul Protocolului şi am venit aici. Ar fi fost în mod clar în interesul lor să ne restricţioneze pe cât posibil accesul la gogolii de aici. De aceea este posibil să se fi folosit de sora ta pentru a scăpa de Alile.

— Şi atacul din volieră?

— Bănuiesc că o îngrijora posibilitatea ca un anchetator Sobornost să se apropie prea mult de ea. Acela este şi motivul pentru care a dorit ca tu să instalezi o poliţă de asigurare.

Aruncă cutiuţa spre Tawaddud.

— Fără îndoială, se va fi autodistrus deja. Păcat: aş fi putut încerca să aflu de la care zoku provenea.

Tawaddud închide ochii, strâns.

— Nu mă pot duce la Tata fără dovezi.

— Mai există cineva din Consiliu în care să ai încredere?

Abu. Însă Duny a dorit să fac cunoştinţă cu el. Ăsta-i ultimul lucru pe care ea mi-l va lua vreodată.

Clatină din cap.

Sumanguru zâmbeşte.

— În cazul acesta, bănuiesc că eu rămân singura opţiune.

— Cu tot respectul, lord Sumanguru, nu am încredere în tine.

— Şi nici n-ar trebui să ai. Dar asta nu înseamnă că nu ne-am putea ajuta reciproc. Dacă îl găsim pe djinnul care a

ucis-o pe Alile, poate că reuşim să asociem crima cu sora ta.

Zaybak a-ncercat să mă prevină. El ar fi înţeles. Sau cel puţin Zaybakul care a fost Tawaddud ar fi înţeles.

O certitudine îngheţată pune stăpânire pe Tawaddud. Îşi aminteşte poveşti vechi, despre pacturi cu diavolul, despre personaje întunecate care le ofereau inocenţilor orice ar fi dorit, în schimbul sufletului lor. Dintotdeauna ea le considerase doar nişte moduri isteţe prin care hoţii de trupuri îşi relaxau victimele.

Există însă şi alte poveşti, în care sora pe care n-o iubeşte nimeni salvează situaţia până la urmă.

— Se numeşte Axolotl, spune ea.

— Cel din poveştile pentru copii. Înţeleg. Aşadar, cum îl prindem? Cred că am ceva care l-ar ţine întemniţat, dar mai întâi trebuie să-l găsim.

Ridică un obiect mic, care seamănă cu un glonţ.

Tawaddud îşi atinge tâmplele. Împletirea lasă întotdeauna o urmă.

— L-am găsit deja, răspunde ea. O parte din el este în mine. Trebuie doar să găsim o cale prin care să vorbim cu partea aceea. Există un loc numit Palatul Poveştilor. Cineva de acolo ne va ajuta. Dar va trebui să mergem în seara asta.

— Cum plănuieşti să ne furişăm de aici?

Tawaddud surâde amar.

— Asta-i partea cea mai simplă, lord Sumanguru. Eu sunt *foarte* pricepută să mă furişez de sub ochii tatei. Dar s-ar putea să nu-ţi placă.

— Ce vrei să spui?

— Înţeleg că nu eşti prea încântat de înălţimi.

17. MIELI ŞI PĂMÂNTUL

Sydän dorea să meargă pe Pământ. La momentul acela, Mieli nu putea înţelege motivul.

Ele abia se întâlniseră, pe când construiau o Lucrare Măreaţă. Cei care ajungeau la majorat în Koto Hiljainen ieşeau în beznă şi modelau gheaţa cu *väki*, construiau habitate noi sau pur şi simplu Lucrări Măreţe de plăcerea de a o face, doar pentru a arăta că se putea clădi ceva valoros din materiile prime de care minţilor diamantine nu le mai păsa, degete mijlocii uriaşe din gheaţă ridicate spre zeii ipocriţi ai Sistemului Interior.

Bunica o trimisese pe Sydän să lucreze cu ea, Sydän cu ochi strălucitori din koto Kirkkaat Kutojat. Programare extremă, spunea ea, o tradiţie străveche (ceea ce însemna că obişnuiau s-o facă ţărânarii): două minţi ce lucrau laolaltă – una modelând şi una privind, monitorizând, corectând. La început, lui Mieli i s-a părut o insultă. Apoi însă a descoperit că cealaltă fată era mult mai pricepută decât ea în urmărirea străbunilor aberanţi ce evadau pe căile îngheţate ca fononi sau configuraţii de electricitate spectrală, dând peste cap tiparele de creştere, lăsând în urmă ţurţuri de forma unor idoli ai fertilităţii.

La început ele au modelat gheaţa doar pentru a se obişnui cu ea, au ţesut unele din agregările mai mici de bulgări din gheaţă în castele de jucărie şi forme monstruoase. După aceea i-au lăsat chiar pe străbuni să anime unul dintre ele, pe care-l numiseră minotaur, iar când micuţa Varpu a venit să le viziteze, au lăsat-o să fie urmărită de monstrul zimţat şi cu mişcări lente printr-un labirint realizat de ele, iar fetiţa ţipase de încântare. În cele din urmă însă, începuse să apară Marea Idee a ceea ce doreau ele *cu adevărat* să facă.

I-au spus Lanţul. O sută de sfere din gheaţă, laborios lucrate, împodobite cu desene strălucitoare, care-ţi atrăgeau privirea şi te ameţeau când pluteai printre ele. Toate legate laolaltă prin fibre cuantice jupiteriene

încasabile şi dansând lent în puţul gravitaţional al masei de mărimea Lunii, căreia ei îi spuneau Pohja. Structura terţiară pe care o modelaseră după cea a unei proteine găsea minime locale pentru funcţia Lagrange a Lanţului, astfel încât se autoplia în forme complexe, creaturi din mituri, flori şi fractali.

Era o muncă înceată. Bezna exista mereu imediat dincolo de epiderma epidermelor lor secundare şi pereţii din gheaţă ai grădiniţei pe care o construise Mieli. Ea o ilumina cu o soletă şi o umplea cu plante ce prosperau în imponderabilitate şi care-i reaminteau de grădina Bunicii. Sydän spunea că era o slăbiciune şi trăia în epiderma ei secundară, un ecosistem minuscul, cu alge şi nano respiratorii ce curgeau prin tuburi în jurul corpului ei, cu faţa strălucind de independenţă pătimaşă când traversa Lanţul aflat în creştere. Era necesară multă aşteptare: aşteptau Lanţul să se plieze, aşteptau *väki* din gheaţă să crească şi să termine sarcinile pe care i le cântau.

Iar în timp ce aşteptau, vorbeau între ele.

— Nu vreau să fiu o fantomă în gheaţă ca străbunii, a spus Sydän. Există locuri mai bune. Pe când eram mică, în koto-ul nostru a sosit un ambasador jupiterian. Nu era decât o sămânţă, care trebuia plantată. Noi i-am adus hrană şi el ne-a oferit vise drept cadouri. Visele acelea arătau locuri în care eşti cu adevărat nemuritor sau în care trăieşti mai multe vieţi în acelaşi timp. Nu-mi pasă de spusele bătrânilor. Nu-mi pasă de cunoaşterea a cincizeci de nume pentru gheaţă. Eu vreau să trăiesc. Vreau să văd Sistemul Interior. Vreau să văd oraşele de pe cerul lui Venus. Vreau să văd Pământul.

În koto-ul lui Mieli, copiii spuneau poveşti despre Pământ. Locul arderii, locul durerii, unde *tuonetarii* leagă morţii damnaţi cu funii din vipere şi-i biciuiesc cu lanţuri din fier, unde bei ape întunecate şi uiţi cine eşti. Unde a crescut Copacul cel Mare şi a fost tăiat. Unde cei din koto-ul ei trăiau până îi lua Ilmatar.

Mieli prefera poveştile despre Seppo, megaconstructorul care a cântat o navă stelară din gheaţă şi a navigat spre

altă galaxie pentru a-şi găsi iubirea, pe Fiica Păianjenului, sau despre Lemmi, hoţul care a furat una dintre cele douăsprezece vieţi ale lui Kuutar, a mâncat-o, a plesnit şi a devenit primul dintre Sorii cei Mici. Poveştile despre Pământ îi provocau întotdeauna coşmaruri, vise agitate în care se târa pe malurile unui râu negru, cu corpul turtit de mâna grea a gravitaţiei, cu chipul zgâriindu-se de prundişul aspru, convinsă că *tuonetarii* erau imediat înapoia ei, dar fără puterea de a fugi sau zbura.

— De ce doreşti să mergi tocmai *acolo?* a întrebat ea.

Sydän a râs.

— Pun prinsoare că tu crezi toate poveştile, aşa-i? Bătrânii le-au născocit. Îmi dau seama că *tu* le iei în serios. La urma urmelor, trebuie să fii mai bună decât toţi, în toate, pentru că tu nu eşti din Oort. Pentru că tu eşti copila-tribut, care ne-a fost dată spre creştere. Întotdeauna convertiţii sunt credincioşii cei mai fervenţi.

— Nu am voie să vorbesc despre asta, a zis Mieli.

— Un străbun mi-a dat o carte, una dintre cele cu adevărat vechi, de pe Pământ, a spus Sydän. A fost odată un copil crescut de maimuţe pre-sapiente. El le-a devenit rege. Întotdeauna m-am gândit că aşa trebuie să te simţi tu, cu toate astea. Mai inteligentă, mai bună, mai puternică… Mai frumoasă.

— Eu nu vreau să fiu regină.

— Nu trebuie să fii nimic din ce nu vrei să fii, a zis Sydän. Şi nu trebuie nici să crezi tot ce-ţi spun ei.

— Dar de ce Pământul? Ce se află acolo?

— Nu ştiu. Tu nu vrei să afli? Ce poate fi atât de teribil, încât să-l ascundă în poveşti de coşmaruri?

— Asta-i erezie, a spus Mieli.

— Nu, a zis Sydän. Erezie este să stai aici cu mine, la o secundă-lumină de toate celelalte suflete vii, să mă devorezi din priviri şi să nu faci nimic în privinţa asta.

A sărutat-o apoi pe Mieli, moliciune caldă şi neaşteptată sub epiderma secundară, rece şi lunecoasă, s-a îndepărtat şi a râs înaintea expresiei ei uimite.

— Haide, regina maimuţelor, i-a zis. Lanţul nu se va lega

singur!

În cele din urmă, Mieli a urmat-o pe Sydän, dar ele n-au ajuns niciodată pe Pământ.

Ea se întreabă ce ar fi crezut acum Sydän despre ea, în timp ce priveşte Pământul din carlinga pilotului. Globul albastru este acoperit cu o plasă de păianjen formată din umbre, cuţite negre ascuţite pe fundal alb şi azuriu. Liniile negre sunt proiectate de Tigvă, un cadru de arce argintii care se întinde în jurul planetei şi creează pe orbite geostaţionare o formă ovală cu diametrul de peste o sută de mii de kilometri.

În structura argintie există goluri, astfel încât seamănă cu două mâini scheletice, ce se închid lent în jurul unui glob ocular. Acolo unde se unesc două sau mai multe arce există bucle hexagonale, care strălucesc de lumină şi activitate, fluxuri de gândwisp, raioane şi oblaste, câteva nave mercenare.

De la unul din poli, sârma subţire a Drumului de Argint se întinde spre Lună, unde maşini Sobornost ronţăie crusta satelitului, transportând materia care să fie transformată într-o cuşcă pentru Pământ.

Sfântă Kuutar, gândeşte Mieli. *Fă-mă să nu mai văd asta.*

Sobornostul o construia încet de aproape douăzeci de ani. De ce ar fi făcut-o, dacă nu pentru a se păzi de ceva rău dinăuntru? Băncile de date ale navei nu au nicio informaţie despre scopul Tigvei; speculaţia uzuală din Sistemul Interior este că hsien-kuele au creat-o ca grilă de senzori, pentru a spori fidelitatea virturilor lor străbune.

— Nu ar trebui să fii aici, îi spune străvechea zeiţă a Oortului. Locul acesta este interzis.

— *Nu-s decât un bolovan,* zice ea, refuzând să se roage, refuzând să-i ceară metacortexului să dezactiveze regiunile din creierul ei care clocotesc de teroare religioasă. *Nu-s decât apă, pietre şi ruine.*

Ea se gândeşte la călătorie, la saună, la mâncarea oortiană, la toate eforturile ei de a se pregăti pentru asta. Va trebui să fie Mieli, o mercenară oortiană eretică, venită

să-şi caute norocul în deşertul codului-sălbatic, în solda familiilor muhtasibe din Sirr. În loc de aşa ceva, se simte ca un copil care tocmai s-a trezit dintr-un coşmar şi descoperă că este real.

— *În ultima oră,* spune nava, *nemurirea mi-a fost oferită de opt mii de ori. Detest să negociez cu vasilevii. Am reuşit să obţin totuşi o orbită şi o staţie de andocare la unul dintre nodurile mercenarilor. Aceştia se autointitulează Compania Ursuleţilor care Fac Picnic pe Marginea Drumului, dacă poţi să crezi aşa ceva… Eşti bine?*

— N-am crezut că va fi atât de greu, spune Mieli. N-am mai fost de mulţi ani în Oort. Am luptat în Războiul Protocolului. Am văzut găuri negre devorând sateliţi. Am văzut o Singularitate pe Venus. Slujesc o zeiţă care conduce o gubernie. Şi totuşi, simt că n-ar trebui să fiu aici, ca şi cum *tuonetarii* mă vor înhăţa dacă vom merge acolo. Inspiră adânc. De ce simt toate astea?

— *Pentru că tu eşti tot Mieli,* zice nava, *fiica lui Karhu al koto-ului Hiljainen, iubita lui Sydän, care cunoaşte cântecele Oortului. Iar dacă vom face asta bine, aşa vei fi mereu.*

Mieli zâmbeşte.

— Ai dreptate, spune ea. Şi cel puţin o să ajung să-i spun lui Sydän că eu am ajuns aici prima.

Perhonen pluteşte în lungul uneia dintre nervurile Tigvei. Este o bandă nesfârşită de feţe Sobornost, înconjurate de strălucirea prafului constructor, precum cel mai mare curcubeu din lume. Compartimentul de andocare mercenar este gura deschisă a unui vast chip hsien-ku. Mieli retrage aripile navei şi pluteşte înăuntru.

În spimescop apare imaginea agentului de contact al Companiei Ursuleţilor care Fac Picnic pe Marginea Drumului. Este o creatură rotofeie, care seamănă cu un urs, un ursomorf cu extensii Sobornost vizibile. Ţepi de diamant îi ies din spinare şi cap ca nişte ţurţuri. Dar ochii îi sunt foarte umani şi albaştri, cu o privire de suspiciune.

— Ce vrei? întreabă el.

— Tu ce crezi? replică Mieli. Vreau să merg în deşertul

codului-sălbatic, ca să-i vânez pe morţi.

18. HOŢUL ŞI TIGVA

O întâlnesc pe Hsien-Ku Generaţia 432, Ramificaţia Ecuaţiilor de Ordinul al V-lea Renaşterea Timpurie, într-o cafenea vieneză din anii 1990. Respectându-mi natura şi rolul, nu mă ating de prăjitura cu cremă Pădurea Neagră, deşi arată delicios. Mă mulţumesc să păstrez expresia încruntată şi profesională a sumangurului.

Pe de altă parte, ea îşi mănâncă propriul *gâteau* cu poftă: o femeie scundă şi banală într-o rochie de epocă, cu o umbră de surâs pe chipul rotund, care emite sunete apreciative în timp ce savurează ciocolata. O aştept să termine. Îşi şterge buzele cu un şerveţel.

— Cafea? întreabă după aceea.

— Aş prefera să rămân concentrat asupra problemei curente, îi răspund.

— Perfect. Lord Sumanguru, cu toată sinceritatea, am ezitat să vorbesc cu tine, deoarece vizita aceasta este cumva neregulamentară. Noi nu am primit niciun fel de actualizări ale Planului care ar necesita o trecere în revistă a operaţiunii noastre.

Iau o linguriţă cu mâinile mele mari şi negre şi o îndoi puţin. Hsien-kua schiţează o grimasă.

— Planul nu poate să ţină seama de toţi inamicii Marii Misiuni Comune.

Metalul moale se răsuceşte, modelat, fără îndoială, de maşina fizică a simulării străbunului.

Ridic linguriţa.

— Este un virt bun. Ajunge până la nivel cuantic, aşa-i?

În ochii hsien-kuei apare brusc panica.

— Noi simplificăm lucrurile oriunde este posibil, răspunde ea grăbit. Nu există elemente cuantice inutile. Toate minţile sunt strict clasice. De câte ori este necesar să efectuăm corecţii cuantice, o facem doar în experimentele din secolele al douăzecilea şi al douăzeci şi unulea, iar atunci ne asigurăm că rulăm clasic toate aspectele cuantice, în maşini virtuale din sandbox. Te asigur, lord Sumanguru, că

aici nu există nicio contaminare.

— M-ai înţeles greşit. Aşez pe masă linguriţa răsucită. Eu şi fraţii mei vă felicităm. Am găsit întruparea ca fiind… utilă pentru interogarea inamicilor Misiunii.

O expresie vagă de teamă îi licăreşte în ochi. Este lesne de înţeles de ce am ales deghizarea aceasta data trecută. Principala mea îngrijorare era că chenii îi anunţaseră pe ceilalţi că acest cod Fondator specific era compromis… dar asta ar fi afectat iluzia infailibilităţii Fondatorilor, menţinută cu multă grijă.

— Cu certitudine însă, rosteşte ea, nu te aştepţi să găseşti aşa ceva aici.

— Există temerea că operaţiunea voastră s-a apropiat prea mult de carne, că mare parte din ea este asociată materiei.

— N-a fost opţiunea noastră, spune hsien-kua. Felul cum am interpretat noi Misiunea este la fel de valid precum al celorlalţi Fondatori… şi necesită din partea noastră recuperarea sufletelor pierdute ale Pământului

— Atunci de ce n-aţi făcut-o deja?

— Cu ani în urmă a *existat* o tentativă mai energică de scanare şi uploadare a biosferei Pământului, dar s-a soldat prin eşec.

— Absurd! De ce ar fi ridicat probleme un asemenea mediu planetar? Mai ales, ţinând seama de genul de resurse pe care Planul le-a amplasat aici.

— Din cauza codului-sălbatic, spune hsien-kua stânjenită. După Colaps, acolo s-a întâmplat ceva. Un fel de mini-Singularitate. Nu la scara Erupţiei, ci mai degrabă o fuzionare a noosferei cu biosfera nativă, care a dat naştere la ceea ce băştinaşii numesc cod-sălbatic, un cod complex care se automodifică. El este răspândit în materia Pământului şi foarte greu de eliminat. Deşi imagerii noştri sunt capabili de reconstruiri parţiale, majoritatea minţilor-cheie se află în raiurile upload.

— La care voi aveţi acces prin intermediul *comerţului,* nu-i aşa?

— În linii mari, da, întrucât facem comerţ cu băştinaşii.

Este un proces lent, dar noi suntem arheologi. S-a dovedit mai eficient decât tentativele noastre anterioare.

— Abordarea soft, spun eu. Copyclanul tău face cinste reputaţiei sale.

— Vom găsi o cale de contracarare a efectelor codului-sălbatic. Dacă Planul intenţiona să ne asigure mai multe resurse…

— … aţi fi găsit altă modalitate de a le irosi. Deja conversaţia noastră mi-a oferit destule pentru a prezenta problema Primilor. Cu toate acestea, poate că există ceva ce ai putea face pentru a ne ajuta pe amândoi. Înţeleg că deţineţi… arhive detaliate ale trecutului nostru glorios.

— Aşa cum dictează felul cum interpretăm noi Misiunea, obiectivul nostru este de a da viaţă tuturor celor care au trăit pe Pământ înainte de ridicarea fedorovismului. Necesită un studiu detaliat al materiei şi arhivelor istorice, ca arheologie mintală.

— Nu-mi pasă cum interpretaţi voi Misiunea. Eu vreau acces la virturile străbunilor. Acces complet.

— Sunt convinsă că înţelegi că trebuie să urmez Planul pentru a-ţi obţine aşa ceva. Altfel unde am ajunge?

— Rigoarea cu care respecţi legea este admirabilă, dar nu şi înţeleaptă.

Îi arunc un surâs sumanguru, un rânjet de tigru.

— Ce vrei să spui?

— Aplecarea asupra erudiţiei vă poate distrage de la evenimente importante. Pellegrine şi vasilevi. Există tensiuni serioase. Îndeajuns de serioase pentru ca noi să le observăm.

Ea îşi aşază propria linguriţă pe farfurie cu un clinchet nervos. Îşi caută probabil prin Bibliotecă momente de mai multă încredere în sine.

— Au existat, de asemenea, unele… nereguli cu Experimentul pe care-l investighez.

— Asta a fost cu secole în urmă în cadrul nostru temporal, protestează ea.

— Crimele săvârşite împotriva Misiunii nu se prescriu niciodată.

— Înţeleg, aprobă ea. Poate că s-ar putea aranja o perioadă limitată de acces.

— Perfect.

Gust prăjitura cu cremă.

— Este excelentă, dar mă silesc să fac o grimasă. Ar fi păcat să arunc la Dragoni o asemenea creaţie minunată.

Virtul străbun al Tigvei, unde hsien-kuele Sobornostului fac istoria, este un puzzle gigantic, fragmente din trecut lipite laolaltă cu simulări. Hsien-kuele observă şi măsoară, caută memoriile gogolilor cumpăraţi de la negustorii de suflete din Sirr sau furaţi din Oubliette şi rulează ansamble de simulări pentru a găsi istorii care se potrivesc cu observaţiile. Valorile medii ale posibilelor succesiuni de evenimente sunt reprezentate, selectate şi modificate până se conformează cu ceea ce cred hsien-kuele că ar trebui să fie istoria.

Interfaţa este copleşitoare la început. Sunt un spectru imaterial într-o lume cvadridimensională. Deţin viziunea unui zeu şi un simţ nou care-mi permit să mă deplasez înainte şi înapoi prin timp. Detest aspectul ei acorporal – eu am nevoie *să ating* obiecte –, dar aici nu există întrupări, ci doar indiferenţa privirii proceselor care se derulează în creierele gogolilor. Hsien-kuele trişează cât pot: în ciuda acuzaţiilor mele, nu totul este simulat până la nivel molecular sau chiar celular pentru a îngădui echivalenţă fizică reală.

Ce cred gogolii de aici despre existenţa lor? Lumi întregi sunt create, şterse şi rescrise, doar pentru a se potrivi unei informaţii istorice nou-descoperite. Doar cei care au existat cu adevărat au dreptul să trăiască. Ceilalţi nu sunt decât schiţe, şterse atunci când nu mai sunt necesare. Bieţi bastarzi.

Pentru a evita atenţia, merg până la un colţ obscur din Britania secolului al VII-lea – un câmp mocirlos sub perdele de ploaie –, înainte de a o lăsa pe Joséphine să iasă. Ea sparge maşina fizicii cu uşurinţa exersată a unui Fondator şi-şi creează un chip din picăturile de ploaie.

— Ei bine, Jean, acum ştii planul, spune ea după aceea. Ţi l-aş fi spus până la urmă, dar unei părticele din mine îi place când mă scoţi din sărite. Întrebarea este: ai curaj să-l execuţi de data asta?

— Nu mi-ai spus niciodată care este *motivul* planului. De ce doreşte Chen atât de mult să aibă un gogol străvechi al său?

Ea zâmbeşte.

— Nu dorim toţi să fim iarăşi copii?

— Mie îmi place să fiu adult. Spune-mi.

Femeia-ploaie râde.

— Vei mai avea nevoie de câteva secole înainte să fii adult.

Îmi spune apoi ce a văzut în virtul lui Matjek Chen, pe o plajă.

— Aşadar, inocenţă, rostesc eu când Joséphine termină.

— Asta trebuie să furi, dar nu în felul cum procedezi de obicei, replică ea.

Înghit în sec. O parte din mine raţionează deja: este vorba despre Matjek Chen, măreţul lord monstru al Sistemului, şi nu există nimic ce să pot face pe care el să nu-l fi făcut deja de o mie de ori.

Şi eu vreau să fiu liber.

— Vorbim sau furăm? întreb eu.

Ea mă sărută pe obraz cu buze umede, apoi dispare în ploaie ca pisica de Cheshire, pleacă să facă rău hsien-kuelor, să preia controlul sistemelor Tigvei.

Îmi privesc reflexia în băltoaca de la picioare. Ea mă priveşte la rândul ei şi ochii îi sunt acuzatori. *Abis. Monştri. Genul ăsta de chestii.*

Sunt însă mai priceput ca hoţ decât ca filosof şi oricum e prea târziu pentru aşa ceva. Trebuie să-l găsesc pe Matjek Chen şi trebuie să încep de undeva. Iar unicul lucru pe care mi-l amintesc este înghiţitorul de flăcări din Paris.

Chen venise pe malurile Senei ca să-l privească pe înghiţitorul de flăcări, iar Jean le Flambeur venise ca să-l

privească pe el.

Este seară, în văzduh se simte fiorul pătrunzător al toamnei şi Notre-Dame se ridică de cealaltă parte a fluviului ca un gigantic păianjen din piatră, pitică totuşi pe lângă turlele argintii ale lui Cité Nouvelle din cer. Înghiţitorul de flăcări este un brazilian bătrân, cu pieptul gol, ai cărui muşchi par mănunchiuri de frânghii. Lumina flăcărilor unei duzini de torţe ce se învârtesc pe o roată de metal joacă pe pielea lui maro-închis. El ia o torţă, lasă mult capul pe spate şi-şi strecoară încet torţa printre buze. O pală uriaşă de văpaie aidoma răbufnirii unui furnal izbucneşte afară, iar obrajii şi gâtlejul înghiţitorului de flăcări strălucesc ca un felinar.

Chen priveşte, fascinat, cum bătrânul linge aerul cu limbi licăritoare de roşu şi portocaliu. Ochi intenşi, păr prematur grizonant, răvăşit de vânt. Tatăl fedorovismului ca tânăr bărbat.

Tânărul Jean se află în partea opusă a mulţimii de spectatori şi-l priveşte. El se află aici din partea lui Joséphine Pellegrini. Intru în capul lui. Este un gogol pustiu, o simplă părticică a mulţimii, dar memoriile revin pe măsură ce-i urmăresc mişcările.

Când înghiţitorul de flăcări termină spectacolul, mă duc la el.

— Îţi place circul, monsieur Chen? îl întreb.

El mă priveşte pătrunzător.

— Îi prefer pe înghiţitorii de flăcări clovnilor, îmi răspunde.

Fac o plecăciune scurtă.

— Îmi place să mă consider mai degrabă un scamator. Dar poate că te pot face să râzi.

El surâde rece.

— Mă îndoiesc.

— Reprezint pe cineva care a devenit interesat de… activităţile tale. O persoană bogată. Are o propunere pentru tine.

— N-a fost amuzant, spune el şi se întoarce să plece.

— Ştiu că tu ai fost înapoia evenimentelor din Porţile

Iridescente ale Raiului, zic eu. Nici acelea n-au fost amuzante.

Îmi aruncă o privire atât de rece, încât chiar şi peste secole îmi simt măruntaiele transformându-se în gheaţă. Flutur grăbit din mână.

— Nu te teme, nu intenţionez să te dau pe mâna poliţiei. Aşa ceva ar fi o impoliteţe profesională. Ascultă-mă. Permite-mi cel puţin să-ţi ofer ceva de băut.

— Nu beau, spune el.

— Atunci te poţi uita la mine cum beau. Ştiu locul cel mai potrivit.

Îl duc într-un bar numit Caveau de lângă Palais Royal, la câţiva paşi de o străduţă îngustă cu ferestre pustii. Coborâm cele câteva trepte ale scării în barul de la demisol şi eu comand un mojito barmanului cu ţeasta rasă din San Francisco. Chen mă priveşte. Căutătura lui este intensă şi observ cu destul respect cum încearcă să pătrundă prin păienjenişul de agenţi pe care l-am ţesut în jurul lui.

— Persoana care m-a angajat este curioasă de ce faci asta? spun eu.

El zâmbeşte şters.

— Pur şi simplu nu-mi place cum este lumea. Este prea greu de crezut?

— Înţeleg că nu ţi-a plăcut nici Raiul.

Fedoroviştii recuperau minţi din tabere software black box şi coordonau atacuri de drone faberate, pilotate de la distanţă de activişti din toată lumea. Păcat că minţile eliberate au preluat infrastructura Shenzenului şi au distrus-o. Viruşi de computer vii, înnebuniţi de durere, capabili să pătrundă în orice sistem de control automat şi să se autocopieze.

— Raiul n-a fost decât un început, spune el.

— Fedorov a intuit că toate astea se vor întâmpla. Următoarea revoluţie va fi împotriva morţii. Mie nu-mi place moartea. Crezusem că cel puţin în privinţa asta ne vom înţelege, monsieur le Flambeur.

Arcuiesc sprâncenele. În mod clar, este mai bine informat

decât crezusem. Întrucât are de partea lui nenumăraţi sclavi eliberaţi, beneficiază desigur de unele avantaje.

— Am destule probleme cu evitarea poliţiei, ca să nu mai zic de a morţii. Nu mă interesează ideologia. Ceea ce fac nu-i decât un joc.

— Pentru mine nu-i un joc.

Dar ce este? Ce anume l-a schimbat? Ce l-a făcut ceea ce este? Perlele Marthei Wayne. Unchiul Ben. Indiferent ce ar fi, nu voi afla răspunsul aici.

Mi-ar plăcea să pot vedea în interiorul echipamentului lui, în şapca primitivă de upload pe care o poartă şi care-i sincronizează versiunile în cloud. Însă datele acelea sunt pierdute pentru totdeauna în Colaps. *Haide, tinere Jean, eşti capabil de mai multe.*

— Persoana care m-a angajat înţelege asta şi de aceea se oferă să te ajute. Echipamente… Bani… Îţi stă la dispoziţie pentru orice ai avea nevoie.

— Şi care este preţul?

Zâmbesc.

— Nemurirea, bineînţeles.

Îmi las sinele din trecut şi pe chen să bea şi să contemple lumea care va veni. Din păcate, drumul ăsta nu merge nicăieri. Trebuie să existe altceva ce găsisem înainte, ceva care mă convinsese că pe Pământ exista un gogol pierdut al lui Matjek Chen. Materializez în virt un gogol nescris şi-i cer barmanului un cocktail „Screwdriver”. Întruparea şi alcoolul se simt minunat, dar nu oferă răspunsuri.

O atingere pe mânecă. O mască de lemn mă priveşte, pictată în culori spălăcite, un monstru care rânjeşte. Este însă mai puţin ameninţătoare când vezi că persoana care o poartă este o fetiţă într-o rochie murdară, acoperită cu pete de funingine, desculţă.

Clipesc repede din ochi.

— Ce…

Ea ridică un deget spre gura din lemn.

— Şşş, spune fetiţa.

Comut din gogolul temporar în vederea 4D. Ea este tot

acolo, o prezenţă inexplicabilă. În patru dimensiuni apare sub forma unui lanţ infinit de imagini oglindă, un şarpe. Îmi face semn s-o urmez.

— Te voi ajuta, îmi zice, dacă o să-mi spui o poveste.

— Cine eşti?

— O soră. O mamă. O zeiţă. O prinţesă. O regină. Spune-mi o poveste şi te voi duce la ceea ce cauţi.

— Ce fel de poveste?

— O poveste adevărată.

Pe Marte mi-am lăsat o pistă de memorie care este declanşată de prezenţa mea. Poate că asta-i ceva similar. În cazul acesta, este mai bine să mă conformez.

Ochii ei de chihlimbar strălucesc plini de curiozitate îndărătul măştii.

— Este o poveste destul de lungă, zic eu, dar cred că avem timp.

Comand alt cocktail şi încep.

— Ca întotdeauna, înainte ca eu şi războmintea să tragem unul în altul, eu încerc să discutăm niţel.

— Mulţumesc, spune ea când se termină.

Glasul îi este abia un murmur, vânt suflând prin horn. Apoi lumea se schimbă şi rămân singur cu trei fantome.

Un bărbat cu piele întunecată, barbă ferchezuită şi costum stă înapoia unui birou şi priveşte un cuplu de tineri. Un bărbat tânăr şi chipeş, cu păr blond şi des, în blugi şi tricou, o femeie asiatică micuţă, care nu poate sta locului. Ea atinge întruna antebraţul tânărului.

Bărbatul dinapoia biroului le zâmbeşte. Don Luis Perenna, Corporaţia Jannah, reprezentant de vânzări, director. Un antreprenor care a venit cu alt model de afaceri pentru hiperbogaţi. Bănuiesc că şi eu făceam la fel, până am cunoscut-o pe Joséphine.

El îi priveşte înţelegător.

— Şi eu am copii, le spune. Un băiat şi o fată. Ei sunt deja în program. Nu vă pot spune cât de liniştit mă simt în fiecare seară. Vechiul coşmar al oricărui părinte. Se spune că după ce ai un copil, toate nopţile sunt pline de temeri.

Noi vrem să vă ajutăm să înfruntaţi frica aceea, să smulgeţi colţii morţii.

— Tot nu sunt foarte convins, spune bărbatul, Bojan Chen, tatăl lui Matjek Chen. Sunt multe aspecte filosofice…

— Înţeleg, bineînţeles, încuviinţează Perenna. Există filozofie – înţelepciune iubitoare – şi există *iubire.* În Jannah pe noi ne interesează mai mult aceasta din urmă.

— Am discutat deja despre asta, rosteşte ferm femeia.

Strânsoarea degetelor ei pe antebraţul lui Bojan se înteţeşte. Senzorii din cameră sunt destul de buni pentru a putea vedea cum i se depliază în minte procesele luării deciziei. Perenna i-a prins în gheare.

— Bine, spune tânărul. Să vedem…

Ecranele prezintă structuri ce seamănă cu buncăre subterane.

— Energia este atât geotermică, cât şi de fuziune. Există o caracteristică unică de backup. Locul este secret.

La naiba! Va trebui să recitesc cu mai multă atenţie arhivele Jannah.

— Putem garanta securitate absolută. Va supravieţui chiar şi impactului unui asteroid. Tactul ceasului intern va fi lent în mod prestabilit, cu sincronizări periodice…

Am avut dreptate. Undeva pe Pământ *există* îngropat un gogol secret al lui Matjek Chen. Aceasta va fi cheia operaţiunii. Aceasta şi hoţii de trupuri. Îi scriu lui Mieli un mesaj codificat şi-l expediez prin reţeaua gândwispuri Sobornost.

Virtul încremeneşte.

— Ce descoperire interesantă, spune Hsien-Ku Ecuaţii de Ordinul al V-lea. Extraordinar! O adevărată realizare ştiinţifică din partea copyclanului tău.

— Ce vrei? rostesc în mârâitul lui Sumanguru.

— Mă asiguram doar că ai găsit ceea ce căutai. Nu mi-am putut imagina aşa ceva. Cum ai dat peste ea? Un fragment nou din vieţile Chenilor.

— Nu te-aş sfătui să intervii, îi spun.

Căţeaua m-a manipulat.

Ea încuviinţează politicos.

— Bineînţeles că nu. Ţi-aş cere totuşi o favoare.

Am înţeles: va fi un joc al favorurilor. Problema cu planificarea centrală este că sfârşeşti de fiecare dată pierzând sincronizarea cu ea şi există moduri alternative de a face lucrurile. Ar fi trebuit să fi ştiut. Hsien-kuele se află suficient de departe de gubernia Timpului Adânc, pentru ca să joace rapid şi flexibil cu Planul.

— Există o mică problemă ce necesită atenţie în tărâmul cărnii Sirr, iar ajutorul tău ar fi foarte apreciat…

19. TAWADDUD ÎN PALATUL POVEŞTILOR

Cobor ca un păianjen pe Ciobul Gomelez din Sirr, urmat de codul-sălbatic al deşertului. Deşertul seamănă cu un oraş în timpul nopţii, plin de linii şi configuraţii vag strălucitoare în care ochiul se pierde. Aşa că rămân cu privirea concentrată pe Tawaddud Gomelez, care coboară la câţiva metri deasupra mea, cu corpul suplu acoperit complet de veşminte negre Pecetluite, găsind cu iscusinţă prize pentru mâini şi picioare. Bănuiesc că înveţi câte ceva când creşti într-un oraş vertical.

Îmi place panorama şi ăsta-i cam singurul lucru bun în privinţa acestei părţi din misiune. Cât despre înălţimi, nu poate fi mult mai rău decât atât. Pe partea dinspre deşert, Ciobul este o suprafaţă netedă şi perfect verticală; doar ocazionalele crăpături din cerebromateria veche şi moartă oferă prize. Abia mă agăţ de ea cu ghimpii micuţi din palme şi tălpile desculţe, îmbrăţişând-o ca un amant, străduindu-mă să ignor sutele de metri de hău de sub noi.

Pe hârtie, planul nu suna deloc rău: evitarea gărzilor Pocăite ale lui Cassar Gomelez, prin coborârea pe exteriorul Zidului, acolo unde djinnilor nu le place să meargă, purtând echipament mutalibun care să ne protejeze de vântul codului-sălbatic. În realitate este mult mai greu. În ciuda ţesăturii groase, în câmpul meu vizual au apărut deja scântei micuţe ce arată cod-sălbatic care se străduieşte să mi se infiltreze în creier.

— Ar fi trebuit să fi furat un nenorocit de covor zburător, mormăi eu pentru a patra oară.

Însă Tawaddud nici n-a vrut să audă de aşa ceva, pentru că ne-ar fi dat de gol imediat.

Scosese însă o fiertură de la femeia-păianjen din Banu Sasan, pe care mă silise s-o beau – un fluid amar, verzui şi lipicios, care introdusese naniţi necunoscuţi şi funcţionali în corpul meu compilat de Sobornost. Nu înţeleg *cu adevărat* tehnologia Sirr, dacă îi poţi spune aşa: crearea de forme geometrice şi cuvinte care determină stări mentale ce

activează în athar – denumirea lor pentru spimescop – comenzi străvechi şi ascunse care realizează prin inginerie inversă interfaţa creier-computer a vechii nanotehnologii. Mai există apoi Numele Secrete, ce par să pătrundă încă şi mai profund şi care au o legătură cu codul-sălbatic.

— *Ce dracu' faci, Jean?*

Glasul lui *Perhonen,* care-mi răsună în minte, aproape că mă face să scap priza. Pentru o clipă mă legăn deasupra abisului ţinându-mă doar într-o mână. Coarda care mă leagă de Tawaddud se întinde la maximum. Ea priveşte în jos, dar îi semnalez că totul este în regulă.

— Mai încet, fir-ar a naibii, îi spun navei. Unde-ai fost?

— *A durat ceva până când pellegrina mi-a obţinut acces la sistemele de comunicaţii ale Tigvei.*

— Bun, deci ea a fost ocupată. Dar Mieli?

— *Şi-a consolidat ferm identitatea de mercenară.*

— Perfect. Nu suntem singurii porniţi după jannah, dar cel puţin deocamdată planul a funcţionat. Simt că cineva o să angajeze în curând *o mulţime* de mercenari. Dacă ea se va putea alătura grupului potrivit, vom fi în stare să acţionăm.

— *Şi… chestia cealaltă?*

— De aceea joc rolul unui păianjen acum.

— *Jean, ştii că nu-mi place asta. Iar acum îi faci sărmanei fete promisiuni pe care nu le poţi respecta.*

— Eu îmi respect întotdeauna promisiunile, o ştii prea bine…

— *Nu te duce acolo.*

— Nu-i momentul cel mai potrivit să ne pierdem curajul. Am avut o înţelegere, mai ţii minte?

— *Atât timp cât îţi respecţi partea din învoială. Apropo, pellegrina spune că şi în Tigvă se înregistrează multe activităţi neobişnuite. Hsien-kuele se pregătesc să întreprindă ceva, iar aşa ceva este greu de făcut în mod discret. S-ar putea să fiu nevoită să…*

Brusc, glasul navei dispare. Înjur în barbă. Însă acum am ajuns prea departe ca să mai dăm înapoi. Îi semnalez din nou lui Tawaddud. Până jos mai sunt două sute de metri.

Corpul îmi este asaltat de dureri şi crampe, de parcă aş avea gripă. Când l-am materializat din sistemele Tigvei, n-am putut să includ niciuna dintre extensiile serioase din corpul Sobornost primit de la pellegrină, care continuă să fie în stază la bordul lui *Perhonen.* Iar codul-sălbatic îmi afectează serios măruntaiele. Sper că pot supravieţui atât cât va fi necesar să termin treaba.

Apoi va trebui ca ruta mea de evadare să funcţioneze.

Tawaddud smuceşte de coardă. Sub noi se află ceva ce seamănă cu o galerie de observare, neluminată.

Instrumentul meu cuantic sfârâie şi moare, schimbându-şi forma în timp ce tai prin sticla ei Pecetluită. Înjur şi-l arunc cu un ţipăt scurt. Dispare în bezna de dedesubt, răsucindu-se şi sfârâind ca un artificiu în timp ce cade.

— Încearcă asta, zice Tawaddud şi-mi înmânează o sculă de modă veche: un diamant ataşat de un compas din metal.

Diamantele nu au nicio valoare în Sirr: copiii ies şi le adună din locurile unde s-au prăbuşit navele Sobornost în timpul Răcnetului Urgiei. Simt o oarecare plăcere să folosesc ceva ce o mie de gogoli au utilizat probabil ca instrument ascuţit pentru pătrunderea prin efracţie. După câteva clipe de muncă, înlătur cu grijă un disc de sticlă şi ne strecurăm înăuntru.

Este un palat aflat în construcţie, pustiu şi tăcut. Tawaddud porneşte înainte, până ajunge la o platformă care se extinde deasupra altui hău care coboară în fundul Ciobului: o groapă căscată şi ticsită de sârme djinne.

— Cum o s-ajungem jos? întreb eu.

Tawaddud mă priveşte cu seriozitate.

— Ai încredere în mine, lord Sumanguru?

Ochii ei sunt negri şi frumoşi în noapte. A trecut prin multe. Ca şi mine, a evadat dintr-o închisoare şi a sfârşit în alta. Urmăreşte ceva care-i va scăpa mereu. Vrea să facă ceea ce se cuvine.

Nava are dreptate. O voi abandona.

— *Fă ce faci tu cel mai bine.*

Aşa că încuviinţez încet din cap şi zâmbesc.

— Atunci dă-mi mâna.

Îmi strânge degetele cu o forţă neaşteptată. După aceea păşeşte în abis, trăgându-mă cu ea.

Urlu şi încerc să mă prind de ceva, dar este prea târziu. Cădem accelerat prin întuneric. O aud pe Tawaddud râzând. Brusc, în jurul nostru apare o pâlpâire chihlimbarie şi căderea devine o coborâre lină.

— Plasa îngerilor, icnesc eu.

Tawaddud pluteşte lângă mine şi flutură din braţe.

— Da! râde ea. Numai Ciobul Ugarte mai are una complet funcţională. Acolo trăiesc cei mai bogaţi negustori de gogoli. Aici însă trebuie să ştii unde să te uiţi.

Închid ochii pe când cădem, purtaţi de străvechii îngeri păzitori ai Sirrului-din-Cer, şi-i ţin închişi până ajungem jos.

După coborâre, ei iau ultimul tren până la baza Ciobului Uzeda.

Tawaddud stă vizavi de Sumanguru şi se ţine de un mâner de deasupra capului. Luminile oraşului sclipesc în ochelarii lui athar, reflexii ce dansează în ritmul roţilor pe şine. Şi-a ales unii rotunzi, albaştri, asortaţi la culorile echipamentului mutalibun.

— Mă dor ochii de la spimescopul ăsta stricat al tău, zice el, dar cred că suntem urmăriţi.

Tawaddud se uită pe lângă el şi blestemă în şoaptă. Trei djinni sunt pe urmele lor, şerpi coloraţi alcătuiţi din poligoane, care se învolburează printre pasagerii din vagon, mişcându-se mai iute decât o poate face un om, deplasându-se pe sârmele djinn de deasupra trenului. Lipsiţi de forme-gând, ei vor vedea relativ puţin în lumea fizică, aşa că este necesară o deghizare în athar.

Tawaddud alege un cuplu din tren, o femeie zveltă care gesticulează animat spre partenerul ei, vorbind despre un nou şip djinn pentru servitorul lor. În şoaptă, ea rosteşte Numele Secret al lui Al-Musawwir, Croitorul Formelor, duplicând în athar propria ei formă şi pe a lui Sumanguru, suprapunându-le peste cuplu. Apoi aşteaptă şi, desigur, când cuplul coboară la următoarea staţie, doi djinni îi

urmează, lăsându-l pe al treilea să zăbovească în vagon. După câteva clipe dispare şi el.

— Super, zice Sumanguru.

Ciobul Uzeda, singurul fragment din Sirr care n-a fost complet populat, este acoperit de schele şi folii de plastic, un semn al proiectelor de construcţie aflate în desfăşurare pentru a repara pagubele cauzate cu doi ani în urmă de o infecţie majoră de cod-sălbatic. Tawaddud îşi reaminteşte structurile uriaşe ce se materializaseră brusc, un cod-sălbatic adus din deşert de un tren cu suflete contaminat, un copac de safir care suia pe ciob. Creştea atât de repede, încât îl puteai practic vedea, înconjurat de o volbură de djinni sălbatici în athar.

Pe măsură ce se apropie de scheletul întunecat de la orizont, inima ei bate mai iute. *Duny. Duny. Fac ceea ce trebuie. Tata trebuie să afle adevărul.* Se gândeşte la nopţile lungi de vinovăţie, la senzaţia că ceva era greşit. *Poate că a fost ea de la bun început. Dorea să mă simt neînsemnată, ca să nu-i stau în cale.*

Strânge în palmă glonţul-minte Sobornost pe care-l ţine în buzunar. *Va emula partea din creierul tău în care va intra fragmentul,* i-a spus Sumanguru. *Este ca un şip djinn, atât doar că el nu poate ieşi.* Un lucru foarte micuţ, metal rece, de mărimea vârfului degetului ei.

Încearcă să se gândească la glasul calm al lui Kafur, la felul cum a luat-o el din Cetatea Morţilor. *El mă va ajuta. Totul va fi bine.* Kafur a învăţat-o că totul se vindecă.

Aici există diferenţe mari de nivel, coborâri bruşte sub şinele de tren supraterane şi puţuri care se cască pe verticală, suind spre Ciob. Coboară apoi ochii către Marea Gară de Nord, de unde a pornit infecţia. Sălile şi arcadele lungi şi scunde încă poartă semnele bătăliei pe care muhtasibii şi Pocăiţii au purtat-o pentru a restricţiona infecţia, nervuri de metal şi sticlă brăzdate de cicatrice.

Chiar dacă durează o vreme până vor dispărea cicatricele.

Ei coboară la ultima staţie, înghesuindu-se pe lângă

cablari şi muncitori care revin din schimburi de noapte de la situri. Tawaddud coboară pe o scară în spirală spre nivelurile inferioare. Nu se vede niciun semn de Pocăiţi, iar atharul de aici este atât de rarefiat şi defect, încât djinnilor le-ar fi greu oricum să-i urmărească. Probabil că Duny clocoteşte pe undeva de furie.

În arcade există semne strălucitoare ce apar când ei intră în rămăşiţele Gării de Nord. Este greu să se facă auziţi din cauza zăngănitului trenurilor de deasupra. Peste tot se simte iz de ozon şi aerul pare dens. Brusc, în faţa lor se deschide ca pupila unui ochi gigantic un tunel vechi pentru trenurile cu suflete.

Înăuntru terenul este neregulat şi Tawaddud aproape că se taie în şina din diamant. În depărtare se aud huruituri şi mormăituri. Printre Banu Sasan umblă vorba că aici codul-sălbatic n-a fost complet înfrânt, că progeniturile sale continuă să trăiască în ruine.

— Când ai menţionat „palate”, zice Sumanguru, nu mă gândisem tocmai la aşa ceva.

— Şşş, zice Tawaddud.

Înaintea lor străluceşte un semn pe perete, un cerc simplu cu două puncte în dreptul ochilor. Un chip. Tawaddud rosteşte Numele pe care l-a învăţat de la Kafur, cu mult timp în urmă, şi o uşă se deschide, dezvăluind un coridor lung, vag iluminat în roşu, care răsună de muzică şi şoapte îndepărtate.

Tawaddud îi întinde lui Sumanguru o mască albă şi-şi pune ea însăşi alta pe faţă.

— Bun-venit în Palatul Poveştilor.

Palatul se schimbase, aşa cum face mereu. Este un labirint de pasaje slab luminate, care se deschid pe neaşteptate în săli, când ocoleşti un colţ.

O sală are pereţi albi uriaşi pe care dansează umbre, chiar dacă nu se vede nicio sursă aparentă de lumină, pete de cerneală cu păr ţepos şi membre lungi, care fug când Tawaddud încearcă să le atingă. Altă sală gigantică este brăzdată din toate părţile de sârme de cupru şi zumzăie de

electricitate statică, astfel încât Tawaddud se simte apăsată ca înaintea unei furtuni cu tunete şi fulgere, iar tot părul de pe cap i se zbârleşte şi pârâie. O galerie are pereţii din catifea neagră şi pe plafon ard mii de lumânări răsturnate, care urmează gesturile unui bărbat îmbrăcat în costum negru, mănuşi albe şi tutu de balerină, un dans lent de lumină şi flăcări. Atharul abundă în djinni care ţes iluzii.

O femeie delicată cu păr negru, tuns băieţeşte, cu o mască roşie, nu albă, se apropie de ei şi face o plecăciune scurtă.

— Se pare că n-ai mai fost niciodată în Palat, se adresează ea lui Sumanguru. Cu ce te putem servi? Care-i preferinţa ta? Corpuri pentru djinni, poveşti pentru carne.

Îl priveşte pe gogolul Sobornost din creştet până în tălpi, ţinând o mână în şold şi atingându-şi buzele cu un deget al celeilalte mâini.

— Lordului Umeri-largi s-ar putea să-i placă cinemaul sau poveştile cu detectivi. Cât despre tine…

Clipeşte scurt.

— Tawaddud?

— Emina, surâde Tawaddud dinapoia măştii, am venit să-l văd pe Kafur.

Emina o apucă de mână şi o trage printr-o perdea din catifea, într-o odăiţă cu pereţi goi.

— Da’ ştiu că ai ceva tupeu să vii aici, căţea afurisită! şuieră ea.

— Emina, eu…

— Când Pocăiţii au venit după tine, noi a trebuit să fugim şi să ne ascundem. Eu m-am dus în Cetatea Morţilor. Am fost ghul pentru o vreme. Ştii ce-nseamnă asta? Bineînţeles că nu ştii, domnişorică Tawaddud care a venit să se joace de-a sclava întrupată, până când distracţia s-a terminat şi a sosit momentul să se întoarcă la tăticul ei.

Ridică braţele cu un gest de dezgust.

— Şi el cine-i? O jucărie nouă? Miroase a Sobornost. Avem masruri aici, ştii bine. Totuşi, de ce ţi-ar păsa ţie, când acum locuieşti în palatul tău?

— N-a fost chiar aşa. Ascultă-mă, te rog.

Emina inspiră adânc, cu un suspin.

— Ba chiar aşa a fost. Fată prostuţă. Pleacă acum. Valea!

Îşi şterge ochii şi arată spre coridor.

— Emina, te rog. Am nevoie de ajutorul lui Kafur. Îl caut pe Axolotl. Am sobori, pot plăti…

Emina o priveşte pieziş.

— Aşa deci. Axolotl. În sfârşit! Te-ai săturat de lorzii mutalibuni cu bărbăţiile vlăguite, aşa-i?

Încrucişează braţele peste piept.

— Ia spune, ce-i ăsta: alt joc de prefăcătorie sau ceva mai mult?

Lacrimi podidesc ochii lui Tawaddud.

— Este ceva mai mult, şopteşte ea.

Îşi şterge ochii cu mâneca.

Emina o priveşte o clipă. După aceea, o îmbrăţişează.

— Gata, Tawa, gata, e-n regulă. Arăţi groaznic. Nu-nrăutăţi şi mai mult situaţia. Mătuşa Emina va aranja totul. Te va duce la Kafur şi, dacă prostul ăla nu te va ajuta, va răspunde înaintea mea.

O bate uşor pe Tawaddud pe spinare.

— Axolotl a fost pe aici, dar nu recent. Se spune că s-ar fi alăturat masrurilor, că atacă trenuri cu suflete, că luptă împotriva Sobornostului.

Îl priveşte încruntată pe Sumanguru.

— Ar trebui să fii atentă cu cine te-nsoţeşti.

— Emina, eu… îmi pare rău de tot pentru ce s-a-ntâmplat. N-am vrut să pricinuiesc necazuri nimănui. Locul ăsta a fost bun pentru mine. Te rog, spune-le lui Zuweyla şi Marjana, şi Ghanim, şi tuturor că…

Ochii Eminei fulgeră.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Aveai nevoie de o bătăiţă la fund, asta-i tot. Toţi dorim povestea prinţului djinn, iar dacă tu l-ai găsit pe al tău, cu atât mai bine. Haide acum să mergem şi să-l căutăm pe Kafur.

Se încruntă.

— S-a cam schimbat de când l-ai văzut ultima dată.

Kafur îi primeşte într-un spaţiu cavernos, stând aşezat

turceşte pe podea, sub arcada unei căi ferate – probabil că aici se află undeva sub Gară. Kafur poartă o robă familiară, cu mâneci lungi şi glugă, dar este mai gârbovit şi deformat decât şi-l reamintea Tawaddud. Chipul îi este ascuns îndărătul unei măşti roşii. Este flancat de două forme-gând djinn, una cu piele cu solzi de şarpe scânteietori, argintii, cealaltă – o sculptură zveltă din gheaţă.

Am lipsit mult timp, îşi spune Tawaddud.

— Apropie-te, rosteşte Kafur.

Glasul i s-a schimbat, este mai ascuţit, în tremolo, amestecat cu sunetul clopotelor, câtuşi de puţin omenesc.

— N-am crezut că te voi mai revedea vreodată. Ce buclă a sinelui frumoasă! Apropie-te.

Înaintea lui Kafur sunt perne dispuse în semicerc. Tawaddud îngenunchează pe una dintre ele.

— Maestre, spune ea, am venit să cer o favoare.

— O favoare? Tawaddud, care acum trăieşte în lumea palatelor, a înalţilor lorzi muhtasibi şi a puternicului Sobornost, se întoarce în lumea poveştilor şi secretelor, iar primul lucru pe care i-l cere lui Kafur este o favoare? Nu ai un sărut pentru mine, în amintirea vremurilor de odinioară?

Kafur îşi dă gluga pe spate şi-şi îndepărtează masca.

— Codul-sălbatic n-a fost blând cu mine. Nimeni nu scapă de Nimicitoarea Plăcerilor.

Chipul lui este o ciudăţenie puhavă ca o aglomerare de ciuperci, purpurie şi albastră, cu fisuri ce i se cască în obraji, din care supurează fluide albicioase. Creaturi minuscule se mişcă şi ciripesc în găvanele goale ale ochilor: insecte himeră cu carapace iridescente, care ies şi intră iuţi prin crevase şi se târăsc peste ruina feţei lui Kafur. El atinge cu o mânecă brodată rana neagră unde îi fuseseră cândva buzele. Tawaddud simte că i se întoarce stomacul pe dos.

— Aşadar, ce spui? Dacă vrei, poţi să-nchizi ochii.

Sumanguru se scoală şi ridică un pumn.

— Poate că-ţi voi da *eu* un sărut, mârâie el.

Tawaddud îşi pune o mână pe braţul lui.

— Este palatul lui, rosteşte ea calm. Îi voi plăti preţul

cerut.

— Nu pot s-accept asta.

— Aş fi crezut că nu-ţi pasă prea mult de cele ce face carnea cu carnea.

— Asta-i altceva, zice Sumanguru, privindu-l fix pe Kafur.

— Ştiu ce fac, spune Tawaddud şi rosteşte Numele Secret al lui Al-Jabbar cel Irezistibil.

Este posibil să te împleteşti cu forţa, mai ales cu un djinn. Este unul dintre lucrurile interzise, însă ea este prea furioasă pentru a se gândi la consecinţe. Leagă bucla sinelui djinnului femeie-şarpe în propria buclă de sine, utilizând Numele. Apoi îl sărută pe Kafur, ca femeie djinn, cu limba transformată în fogleţi, foc şi venin, aspirând aerul din plămânii lui până îl lasă horcăind şi icnind.

Când se retrage şi-şi şterge propriile buze cu dosul palmei, forma-gând djinn emite un răcnet furios şi se evaporă în văzduh. Împletirea forţată aduce o durere de cap îngrozitoare, dar ea încleştează dinţii.

— Trebuie neapărat să-ţi mai antrenezi rezistenţa, îi spune lui Kafur, dacă vrei să faci schimb de sărutări în loc de poveşti.

Kafur o priveşte pentru o clipă, apoi izbucneşte în râs, un sunet ascuţit, ca de greier.

— Un sărut pentru care merită să mori, de acord!

Îşi pune masca înapoi pe chip.

— Şi acum, draga mea Tawaddud, ce vrei tu de la bătrânul Kafur?

Tawaddud înghite un nod.

— M-ai învăţat că împletirea lasă întotdeauna o urmă. Vreau să contactez un djinn, pe Zaybak, cunoscut, de asemenea, ca Axolotl, în a cărui criptă m-ai găsit. Vreau să-l găsesc în mintea mea. Dacă te-am slujit bine, te rog, ajută-mă să fac asta.

— M-ai slujit într-adevăr bine.

Mâinile lui Kafur se mişcă sinuos şi iute înăuntrul mânecilor lui lungi.

— În acelaşi timp însă i-ai adus pe Pocăiţi în casa mea.

Ceea ce-mi ceri nu-i puţin lucru. Vrei să refac ce a fost desfăcut. Vrei să arunc un năvod în athar pentru a-l prinde pe tatăl hoţilor de trupuri şi să ţi-l aduc ca pe un gogol din deşert într-un şip. Tu ce-mi vei da în schimb?

— Tatăl meu va…

— Ah! Tatăl tău. Un bărbat bogat, un bărbat puternic, cu mulţi gogoli, multe palate, mulţi prieteni. Însă aici, pentru noi, moneda uzuală a Sirrului-din-zi nu are valoare. O ştii prea bine: monedele noastre sunt Numele şi poveştile. Îi poţi oferi lui Kafur vreuna dintre ele, Tawaddud din Casa Gomelez, care a învăţat de la el tot ce ştie? Îmi poţi spune un Nume pe care să nu-l cunosc? Sau îmi poţi spune o poveste pe care să n-o mai fi auzit până acum, aşa cum cer întotdeauna Aunii?

Ea se gândeşte la Numele pe care i l-a spus qarinul şi Numele acela i se ridică pe buze. Apoi însă Sumanguru rosteşte:

— Ce zici despre o poveste din stele?

— Interesant, zice Kafur. Ar fi cu adevărat o bijuterie rară.

Sumanguru îşi scoate ochelarii athar.

— Aceasta este o poveste pe care am auzit-o de la o navă spaţială, dar jur că-i adevărată, spune el. Odată ca niciodată au fost două fete pe nume Mieli şi Sydän, care au plecat spre un oraş zburător de pe Venus, ca să poată trăi de-a pururi.

20. POVESTEA LUI MIELI ŞI SYDÄN

Mieli îşi lipeşte faţa de carcasa invizibilă a oraşului zburător şi-şi priveşte iubita care dansează pe cer.

Zeişorii venusieni sunt forme dezbrăcate, cu piei cretoase pe fundalul norilor de acid sulfuric, iar Sydän este minusculă lângă ei cu aripile împrumutate. Mieli se uită cum zeişorii tabără asupra ei şi o urmăresc, o silesc într-un picaj spiralat şi ştie că ea râde, sălbatic şi sonor, distrându-se de minune.

— Haide, Mieli! strigă ea. Fac pariu că nu mă poţi prinde!

Ar dura numai o clipită ca să fie alături de ea, să-i îngăduie oraşului să-i dea o epidermă secundară şi suficientă putere pentru ca aripile ei să supravieţuiască vântului venusian, totuşi Mieli o lasă pe Sydän să se bucure singură de toate. În plus, ea continuă să se simtă *îngreunată,* legată de pământ, în ciuda fogleţilor utilitari din Amtor City, care-i susţin corpul precum o mână spectrală şi blândă. Deocamdată nu vrea să zboare. Sau cel puţin aşa-şi spune.

O apucă vertijul când priveşte peisajul aspru de bazalt de dedesubt, cu straniile lui fisuri, făgaşe şi vulcani în formă de căpuşe, gândindu-se la vânturile ce urlă afară cu viteze de cinci sute de kilometri pe oră, la căldura pârjolitoare de sub plafonul de nori mânioşi, care fac ca întreaga planetă să semene cu o vastă oală sub presiune. Lui Mieli nu-i sunt străine ambienturile letale, deoarece şi-a petrecut majoritatea vieţii în costume de vid, însă Omul Întunecat al spaţiului cosmic nu este furios pe tine, ci doar indiferent. Venus este personal, iar Mieli nu este pregătită să întâlnească planeta… nu încă.

— *Termină cu strâmbăturile,* rosteşte *Perhonen* în mintea ei. *Ieşi. Zboară. Joacă-te. Am parcurs cale lungă până aici. Să ne bucurăm.*

În glasul navei se simte iritare.

— Linişte, zice Mieli. Vreau să privesc zorii.

În Amtor City, zorii durează o eternitate; ochiul soarelui

portocaliu şi roşu pictează norii groşi, lăptoşi, în culori pe care ea nu le-a văzut niciodată în Oort, pe tărâmul gheţii şi zăpezii murdare. Oraşul călăreşte vânturile fierbinţi de la terminator, întrecându-se în cursă cu lumina zilei: o bulă de piatră cuantică şi diamant, care are la interior un oraş cu turnuri de basm – peste tot turle înalte de tensegritate şi fuioare răsucite din vată de zahăr. O civilizaţie care dansează pe respiraţia lui Venus, la cincizeci de kilometri deasupra suprafeţei.

Bulele de observaţie din perimetrul oraşului asigură o vedere perfectă şi Mieli este mulţumită să stea acolo şi să privească, bucurându-se de una singură. Solitudinea este o senzaţie ciudată după călătorie, după atâta timp petrecut laolaltă în carcasa subţire a navei-păianjen, la ore-lumină de centura Kuiper, făcând surf luni de zile pe varietatea topologică a Magistralei.

Dar poate că nu-i suficient să privească zorii. Poate că ar trebui să plece…

— Hei, fată din Oort! Nu vrei o piersică?

Glasul o face să tresară. Este un băiat, pe bancheta de alături, de vreo şaisprezece ani, cu piele neagră ce pare arămie în lumina zorilor venusieni. Poartă haine din cărţile de poveşti: blugi şi tricou, largi pe corpul lui slăbănog. Părul îi este rar şi sur, dar ochii îi sunt tineri şi albaştri, sfredelitori. Stă cu genunchii ridicaţi, cu mâinile încrucişate la ceafă, lăsat pe spate. Alături are un rucsac.

— De unde ştii că vin din Oort? întreabă Mieli.

— Ah, păi, îţi dai seama după cum arăţi.

Tânărul îşi freacă bărbia.

— Ca şi cum planeta ar fi prea mare pentru tine. Vrei o piersică?

Scotoceşte în rucsac, scoate un glob auriu şi i-l aruncă. Ea aproape că nu izbuteşte să-l prindă, neobişnuită cu arcele parabolice rapide din gravitaţie. Se îmbujorează la faţă.

— Nu-i prea mare, zice Mieli, dar nu-s obişnuită cu gravitaţia asta.

Porneşte spre banchetă, perfect conştientă de legănatul

ei; simte întruna că-i gata să cadă dintr-o clipă în alta prin podea şi păşeşte cu grijă, ca şi cum aceasta ar fi făcută din sticlă subţire. Băiatul împinge rucsacul într-o parte şi ea se aşază lângă el, recunoscătoare.

— Atunci de ce nu eşti acolo, afară, zburând în văzduh? Aşa ţi-ar fi mai uşor.

Mieli muşcă din piersică. Este dulce şi moale, uşor amăruie, ca aerul venusian.

— Tu de ce nu zbori? replică ea.

— Păi, zice băiatul, în primul rând pentru că tu eşti aici. Fata cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată, complet singură în oraşul zeilor. Îşi muşcă uşor buza. Sau poate pentru că nu-mi place zborul.

Mieli stă pe banchetă lângă băiat şi termină de mâncat piersica, în tăcere. Ţine sâmburele fructului în gură. Suprafaţa lui este aspră şi-şi imaginează că aşa s-ar simţi şi *venera firma* de dedesubt, dacă ar putea s-o atingă cu limba. Bazalt neregulat, aer lipicios, aproape lichid şi acid amar.

— Acolo, afară, este… femeia mea, spune ea.

Se simte bine să vorbească cu cineva care nu-i nici Sydän, nici *Perhonen.*

— Noi două am sosit aici ieri. Totul mi se pare foarte ciudat. Ei îi place. Mie nu.

— Nici măcar nu mă gândisem că oortienii vin atât de departe, până în Sistemul Interior. Sigur că da, nu mă plâng…

Pentru o clipă, ea doreşte să-şi spună povestea cuiva. *Ne-am întâlnit pe când construiam chestii uriaşe şi ne-am îndrăgostit. Am luptat într-un război, triburi împotriva triburilor. Toţi ne-au crezut moarte. De aceea Sydän a hotărât să pretindem că suntem moarte.*

Însă privirea din ochii băiatului este prea intensă.

— Este o poveste lungă, spune Mieli cu glas tare. De unde ai ştiut că nu eram una dintre *ei?*

Arată către formele cu aripi albe din nori, acum aproape invizibile în depărtare.

— Din cauza piersicii, răspunde băiatul. Ei nu mănâncă.

Oricum, nu aşa cum ai făcut tu.

Surâde larg.

— Este aproape simbolic. Paris i-a dăruit fructul celei mai frumoase zeiţe.

— *Complimentează bine,* spune *Perhonen. Aproape chiar mai bine decât Sydän.*

— Ai fost de acord că nu sunt o zeiţă, îi atrage Mieli atenţia.

— Eşti acceptabilă. Până o găsesc pe cea adevărată.

— N-a sunat ca un compliment.

— Scuze, spune băiatul. Am vorbit literal. Mă aflu aici pentru seism. Pentru prăbuşirea oraşului. Pentru apariţia zeilor Sobornostului.

— *Despre ce vorbeşte?* îi şopteşte Mieli lui *Perhonen.*

— *Habar n-am,* răspunde nava.

Băiatul îi zăreşte confuzia.

— Ştii ce este un seism Bekenstein? întreabă el.

— Nu. Dar poate că ar trebui să aflu.

— Este ceva ce se întâmplă cu toate Oraşele-vânt. De aceea vin toţi aici. Pelerini şi postumani, monştri şi zeişori, din Centură şi Oubliette, ba chiar şi zoku, de la Jupiter şi Saturn. Ei sosesc aici pentru a fi luaţi de Sobornost, pentru a se dărui Marii Misiuni Comune. Oraşul se prăbuşeşte. Maşinile Sobornost îl iau şi-l colapsează la scară Planck. Apare o singularitate. Densitatea informaţiei depăşeşte cu mult scara Bekenstein. Obţii o gaură neagră atât de mică, încât nu-i stabilă, aşa că explodează, dedesubtul crustei. Este un spectacol de lumini fantastic. Şi se va petrece aici, în curând.

În ochii băiatului apare o privire melancolică.

— Zeiţa va veni după cutremur, pentru a-şi strânge copiii, pentru a absorbi radiaţiile Hawking. Eu mă aflu aici ca s-o întâlnesc. Şi ca să-i dau o piersică de nemurire.

Mieli se ridică. Continuă să-şi simtă corpul atât de greu, încât pare învelit în plumb, dar nu-i pasă.

— Ea nu mi-a spus asta, rosteşte apoi încet.

— *Ea nu mi-a spus asta!* urlă spre *Perhonen. Nici tu nu mi-ai spus!*

— *N-am vrut să intervin,* protestează nava. *Am crezut că-ţi va spune ea.*

— Mulţumesc, rosteşte Mieli încet către băiat. Sper să-ţi găseşti zeiţa.

— O s-o găsesc cu siguranţă, încuviinţează el.

Însă Mieli deja aleargă, spre marginea oraşului, spre nori şi spre căderea de cincizeci de kilometri.

Deschide braţele, desface aripile şi sare.

Sydän transformă totul într-o urmărire, aşa cum obişnuiau ele să facă în Lanţul din Oort. Întotdeauna se sfârşeşte la fel şi Mieli nu mai este furioasă până când Sydän îi îngăduie s-o prindă.

Ele fac dragoste pentru prima dată pe Venus într-o bulă cuantică deasupra Craterului Cleopatra, pe versanţii lui Maxwell Montes, şi termină istovite, scăldându-se în lumina de culoarea mierii a norilor, încolăcite una în jurul celeilalte. Mieli urmăreşte cu vârfurile degetelor liniile argintii ale cicatricelor unde fuseseră aripile lui Sydän. Cealaltă se înfioară de plăcere, apoi se foieşte uşor în braţele ei.

— Uite, spune Sydän arătând în sus, de aici se poate vedea o gubernie.

Aşa este: un luceafăr de seară strălucitor. Un ochi diamantin pe boltă, una dintre locuinţele zeilor Sobornost: o sferă artificială de dimensiunea vechiului Pământ, construită din carbon extras din soare, care poartă gânduri mai mari decât suma omenirii.

— Nu te emoţionează? urmează Sydän. Cât de departe am venit noi?

Mieli simte doar un fior. Îi atinge obrazul.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-e frică de locul ăsta, răspunde Mieli. Nu trebuia să fi venit aici. Făurarii solari ne-au povestit despre polisurile jupiteriene şi despre planeta roşie unde ei beau vin şi ascultă muzică veche de pe Pământ. De ce am venit noi aici?

Sydän se întoarce cu spatele şi-şi strânge genunchii la piept. Îşi ia lănţişorul cu nestemate – făurit după prima lor

Lucrare Măreaţă – şi începe să-l înfăşoare în jurul antebraţului stâng.

— Ştii bine de ce, îi răspunde.

— De ce vrei să fii o zeiţă?

Sydän o priveşte şi buzele ei sunt o linie aspră în beznă, dar nu rosteşte nimic.

— Vrei să te prăbuşeşti odată cu oraşul, zice Mieli. Un pelerin mi-a spus-o. Să fii un gând în mintea oraşului când va muri.

— Este un vis, da? zice Sydän. Este visul meu. Kirkkaat Kutojat se cred atât de buni… Haideţi să construim cu toţii punţi de gheaţă către stele, să fim liberi. Perfect! Grozav! Dar noi *murim.* Noi murim şi devenim fantome. Străbunii nu sunt totuna cu noi, nu tocmai, ci doar umbre şi amintiri şi oase din gheaţă. Eu nu vreau asta. Niciodată.

O atinge pe Mieli imediat deasupra inimii cu mâna ei înlănţuită.

— Am putea s-o facem împreună.

Mieli clatină încet din cap.

— Ai avut dreptate, spune ea. Toată viaţa mi-au spus că sunt specială. Copila-tribut, animăluţul favorit al Bunicii. Dar nimic din toate astea nu-i la fel de special pe cât este sinele care-i cu tine. Eu vreau să fiu asta, doar asta, pentru o vreme. Teama să n-o pierd este cea care o face specială. Dacă ar fi fost pentru vecie, n-ar fi contat atât de mult.

Sydän priveşte către Amtor City: o bulă chihlimbarie îndepărtată în cer, ca un glob cu zăpadă.

— Voi rămâne cu tine, rosteşte ea după un timp, îţi promit. La naiba! Încă sunt fraieră în privinţa asta.

Îşi şterge ochii.

— Deci… Ne vom mulţumi atunci cu atracţiile turistice. Ce părere ai despre privirea unei minţi transumane care are un orgasm Hawking? De la mare distanţă.

Mieli surâde. O scaldă un val cald de uşurare.

— Pun prinsoare că le spui asta tuturor fetelor, zice ea.

— Continui să cred că de pe orbită ar fi cel mai bine să priveşti asta, mormăie *Perhonen. Preferabil, de pe o orbită*

marţiană.

— Şşş. Va începe dintr-o clipă în alta, spune Mieli, simţind fiori de surescitare.

Fulgi de date plutesc de-a curmezişul câmpului ei vizual, suprapuşi peste peisajul ameninţător al lui Lakshmi Planum. Întreaga suprafaţă de bazalt clocoteşte de mişcare: fiarele von Neumann zboară în toate direcţiile, urcând în fugă stâncile abrupte de la baza lui Maxwell Montes. În pâcla de culoarea sângelui a unei dimineţi venusiene, seamănă cu furnici negre ce se mişcă în roiuri cuprinse de panică.

— *Ia priveşte!*

Nava îi transmite lui Mieli un flux vizual de pe orbită: Amtor City este ochiul unui maelstrom, o spirală alb-albastră care respectă perfect raportul de aur.

— *Mieli, acolo jos sunt munţi gânditori. Fluxul de date te ameţeşte chiar şi de la înălţimea asta. Dacă voi înnebuni sau voi transcende spontan în următoarele cinci minute, o să dau vina pe tine.*

— Gura! Noi ne simţim minunat.

Mieli strânge puternic mâna lui Sydän: cerebromateria costumului ei reacţionează instantaneu şi se topeşte, astfel că ea îi ţine degetele calde.

Amândouă poartă costume grele din piatră vie, iar un fascicul laser de pe orbită le alimentează cu energie bula cuantică protectoare, care în clipa de faţă pretextează că este un element hiperdens din capătul foarte îndepărtat al tabelului periodic al elementelor. Ospitalitatea Sobornostului se extinde chiar şi asupra celor care încă nu şi-au predat minţile.

— *Dacă întreabă cineva, eu o să-mi vâr capul în nisip şi-o să mă rog ca peste patru minute să mai am un om drept căpitan,* şopteşte *Perhonen* şi dispare. Absenţa ei este un şoc mic şi dur pentru Mieli, dar nu are timp să-şi facă griji în privinţa aceea, deoarece lumea explodează.

O mână gigantică prinde un pumn de rocă şi bazalt de mărimea unui satelit din mijlocul platoului Lakshmi şi-l *strânge.* Un fulger de lumină, abia filtrat de bula cuantică, apoi se zăreşte un crater rotitor, un vârtej tot mai mare de

piatră şi praf, absorbit de un punct incandescent, care este singularitatea nou-născută.

Amtor City plonjează drept în ea, o stea căzătoare.

O pâlnie de praf se ridică la cer, eclipsând puţina lumină solară cu nuanţe sângerii. Munţii Maxwell se cutremură ca nişte animale muribunde. Mieli simte vibraţiile în oase, icneşte încet şi Sydän o strânge mai tare de mână. *Băiatul cu păr sur avea dreptate. Acesta este tărâmul giganţilor.*

Vârtejul creşte şi începe să strălucească pe măsură ce roca şi praful devin plasmă albă, fierbinte. Din locul de unde privesc ele, pare ca şi cum un burghiu strălucitor pătrunde prin învelişul lui Venus, dezvelind sub crustă straturi mişcătoare, complexe, de computroniu. Bula cuantică se luptă să ţină pasul cu bombardamentul care are loc pe tot spectrul electromagnetic şi comută pe tomografie cu neutrini. Bazaltul şi lava devin transparente ca sticla, astfel că demenţa spirală devine vizibilă în jurul epicentrului Bekenstein, unde zeii-gânduri au străpuns ţesătura continuumului spaţio-temporal.

Mieli este vag conştientă de faptul că aceasta este mai degrabă o caricatură decât o reprezentare fidelă a evenimentelor reale, dar nu-i pasă, ci priveşte cum forme elaborate se materializează în jurul găurii negre nou-născute şi-şi doreşte pentru o secundă să fi avut simţurile accelerate ale gogolilor Sobornost.

Micul zeu este acum înconjurat de o cochilie multifaţetată şi complexă. Pământul de sub tălpile lor nu se mai cutremură, ci mai degrabă zumzăie şi dinţii lui Mieli clănţănesc, în ciuda încercării bulei cuantice de a amortiza rezonanţele.

— Dintr-o clipă în alta, şopteşte Sydän.

Mieli o sărută apăsat, contopind temporar costumele lor din cerebromaterie în unul singur.

— Mulţumesc, rosteşte ea.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai arătat asta.

— Cu plăcere, zice Sydän. Şi… iartă-mă. Am nevoie de ea pentru vecie.

Strânge mâna lui Mieli atât de puternic, încât aproape că o doare. După aceea îi dă drumul, face un pas înainte, în exteriorul bulei cuantice, şi începe să alerge. Mieli încearcă s-o prindă de braţ. În degete îi rămâne doar lănţişorul cu nestemate.

Pentru o clipă, Sydän se întoarce să privească îndărăt. Se clatină în vântul informaţional şi chipul i se învolburează în albul omniprezent ca frişca turnată în cafea.

Mieli urlă, însă sunetul este prea neînsemnat pe lângă glasul atotcuprinzător al oraşului muribund.

Seismul soseşte. De câteva minute, gaura neagră oscilase în pragul instabilităţii, menţinută cu dificultate de maşinăriile răscolitoare de tip Higgs din jur, cu modurile superthread captive în orizontul ei de evenimente, calculând furios vreme de o eternitate artificială. Explodează, zbierând toate gândurile pe care le-a gândit în propriul infern privat, şi masa unui munte este convertită instantaneu în radiaţii Hawking.

Bula cuantică geme, devine opacă şi se disipează, dar costumul cuantic al lui Mieli rezistă sub impactul undei de şoc a exploziei. Bazalt i se dezintegrează sub tălpi. Focul alb o pisează între barosul presiunii şi nicovala de rocă.

Ultimul lucru pe care-l vede înainte de beznă este fluxul vizual al lui *Perhonen* de pe orbită: o crevasă învăpăiată care se deschide în faţa lui Lakshmi ca un rânjet batjocoritor.

— *Acesta a fost, de departe, lucrul cel mai prostesc pe care te-am văzut vreodată făcându-l,* spune *Perhonen.*

Mieli pluteşte într-un ocean de euforie blândă; în faţa ochilor îi dansează forme albastre liniştitoare. Însă dedesubtul răcorii se ascunde durere fierbinte, care-i pulsează abia simţit în oase.

— *Nu-ncerca să te mişti. Eşti într-un hal fără de hal. Fracturi deschise, un plămân perforat, hemoragii interne. Am purjat nanomedele costumului, fiindcă au suferit mutaţii. Probabil că în clipa asta transformă un bolovan într-un ficat.*

— Unde-i Sydän? întreabă ea.

— *Nu-i departe.*

— Arată-mi.

— *Chiar n-ar trebui să…*

— Arată-mi!

Este târâtă înapoi la roca dură şi rece a realităţii. Durerea o inundă şi se simte ameţită, dar cel puţin poate să vadă. Zace pe spate, cu membrele răşchirate, pe un edificiu de bazalt neregulat. Este aproape complet întuneric: praful rotitor de pe cer blochează strălucirea plafonului de nori. Formele întunecate ale fiarelor von Neumann se târăsc lent, grijuliu, prin peisaj. Lakshmi Planitia nu mai există; în locul ei se află un crater imposibil de neted, dintr-un material divin pe care Mieli nu-l poate numi.

Se ridică încet în capul oaselor şi-l vede pe băiatul cu păr sur, care o priveşte.

El nu poartă costum cuantic sau altă formă de protecţie vizibilă, ci stă pe bazaltul fierbinte, lăsat uşor pe spate.

— Ţi-ai găsit zeiţa? întreabă ea, aproape râzând înaintea absurdităţii imaginii.

— Da, spune băiatul, dar se pare că tu ai pierdut-o pe a ta.

Mieli închide ochii.

— Şi de ce ţi-ar păsa ţie?

— N-am fost complet cinstit cu tine. Nu sunt un pelerin. Ai putea spune că fac parte din… management. Şi mă interesează toţi cei care trec pe aici, indiferent dacă decid sau nu să ni se alăture.

— Mi-a dat drumul la mână, rosteşte Mieli. N-a vrut ca eu să vin. N-o pot urma.

— Nici n-am crezut că o vei face. În ciuda reputaţiei noastre, noi respectăm asta. Sau, oricum, unii dintre noi o respectă.

Se apropie de Mieli, îi întinde o mână şi o ajută să se ridice. Ea reuşeşte să se scoale, beneficiind şi de susţinerea costumului.

— Uită-te la tine. Nu-i acceptabil. Vezi, asta se-ntâmplă când porţi carne şi vii aici.

Brusc, costumul este inundat cu o senzaţie de răcoare, nanomede proaspete, Sobornost. Durerile se transformă în furnicături generalizate prin tot corpul.

— Ca să fiu cinstit, nici prietena ta n-a fost complet sinceră cu tine, spune băiatul. Discuta de multă vreme cu una dintre surorile mele despre venirea aici.

— Şi ce pot eu face?

— Nu renunţa, zice băiatul. Am învăţat asta cu mult timp în urmă. Dacă realitatea nu-i ceea ce doreşti tu să fie, schimb-o. N-ar trebui să accepţi nimic orbeşte, nici moartea, nici nemurirea. Dacă nu vrei să te alături ei, te poţi duce la sora mea şi s-o ceri înapoi. Te avertizez însă că te va costa.

Mieli inspiră adânc. Ceva îi hârâie în plămâni. Observă că ţine în mână lănţişorul lui Sydän, ca pe o bucăţică din Oort, făcută din nestemate şi cântece.

— Mă voi duce, rosteşte ea. Spune-mi doar unde o pot găsi. Şi totuşi, de ce faci tu asta?

— Din dragoste, spune el.

— Dragoste pentru cine?

— Pentru nimeni, răspunde băiatul. Vreau doar să ştiu cum e să o simţi.

După trei zile Mieli găseşte templul pe câmpia metalică, în umbra vulcanului.

Membrele o ard de oboseală. De acum muşchii şi oasele i s-au vindecat aproape complet şi armura din piatră cuantică este de ajutor, însă foamea şi setea îi rod măruntaiele şi trebuie să se străduiască realmente pentru a face orice pas.

Templul este un labirint din piatră, un vălmăşag aparent de blocuri de construcţie paralelipipedice negre şi cioburi abandonate de un copil gigantic. Când ea intră, totul explodează într-o galerie complicată în care poduri de piatră şi poteci duc în toate direcţiile. *Perhonen* îi şopteşte că întregul loc este proiecţia unui obiect mai mare, multidimensional, o umbră solidificată în piatră. În roca neagră, ea vede marcaje de flori argintii, aşa cum i-a spus

băiatul cu păr sur, şi le urmează.

După multe cotituri şi zigzaguri, Mieli găseşte singularitatea din centru.

Este un obiect micuţ, o steluţă care pluteşte într-o incintă cilindrică. Radiaţiile ei Hawking sunt atât de puternice, încât îi inundă costumul cuantic. Când se apropie, învelişurile exterioare ale costumului se evaporă.

— *Ar trebui să te întorci!* îi strigă *Perhonen* în minte.

Mieli mai face un pas şi rămâne în pielea goală. Radiaţiile ce transportă gândurile zeiţei o devorează. Carnea se preschimbă în rugăciune. Ea ridică mâinile. Degetele îi iau foc. Durerea este atât de intensă, încât nu are cuvinte ca s-o definească. Iar apoi nu mai rămân defel cuvinte sau gânduri, ci doar roşu arzător…

…care devine murmurul discret al unei fântâni clipocitoare. Este întuneric. Cerul de deasupra este o mantie din catifea presărată de punctuleţe minuscule. Cu excepţia sunetelor dinspre fântână, în jur este tăcere adâncă. Aerul se simte umed şi proaspăt.

O femeie stă aşezată pe treptele ce suie la fântână. Poartă o rochie albă şi diamante în jurul gâtului. Părul îi este o volbură castaniu-aurie de bucle. Chipul nu-i este nici tânăr, nici bătrân. Citeşte o carte. Când Mieli se apropie, ea ridică privirea.

— Vrei puţin vin? o întreabă.

Mieli ezită, apoi clatină din cap. Zeiţa nu-i deloc aşa cum şi-a închipuit ea că ar fi zeiţele: nu este o făptură translucidă de lumină sau o coloană Titanică de foc, ci o femeie. Îi poate vedea porii pielii, îi poate simţi parfumul.

Se întinde după prezenţa confortabilă a lui *Perhonen,* însă nu găseşte nimic, doar o senzaţie rece pe spinare, o absenţă în minte.

— Cum doreşti. Pentru că veni vorba, ospitalitatea mea nu se extinde la maşinăriile micuţe, aşa cum e nava ta, spune zeiţa. Însă tu – vino, te rog, şi ia loc.

— Prefer să stau în picioare, spune Mieli.

— Ah, curajul! Îmi place asta. Ce doreşti, copilă? Eu

îmbrăţişez toate sufletele care vin la mine, dar nu toate recurg la asemenea măsuri pentru a mă vedea.

— O vreau înapoi.

Zeiţa o studiază în tăcere, cu un zâmbet vag pe buze.

— Bineînţeles, zice ea. Nu ţi-a fost deloc uşor: prea multe pierderi într-o viaţă prea scurtă. Să creşti ca o străină pe tărâmul gheţii tăcute şi a aripilor de vid.

Suspină.

— Ce ai dori să fac? Nu sunt un duh zoku, care ţi-ar putea studia voinţa şi ar face tot ce-i mai bun pentru tine. Sau să-ţi diminuez durerea pierderii sau poate să te duc la Biblioteca mea de gogoli, unde să-ţi iei rămas-bun aşa cum se cuvine. Sau să creez un raion şi să rulez un virt al celui mai bun viitor posibil pe care voi două l-aţi fi putut avea împreună. Eu nu sunt însă nimic din toate astea. Ceea ce vrei de la mine este al meu. Eu sunt Joséphine Pellegrini. Sunt un avatar al guberniei mele şi nu fac cadouri gratuite. De aceea întrebarea este: Ce-mi vei da tu, fetiţo? Ce vei oferi tu ca s-o capeţi înapoi pe Sydän a ta?

— Totul, spune Mieli. Totul, mai puţin moartea.

21. TAWADDUD ŞI AXOLOTL

Sumanguru încheie povestea. Îl priveşte pe Kafur în tăcere. Ochii îi ard prin fantele oculare ale măştii.

— Ei bine? rosteşte Tawaddud. Ai mai auzit povestea asta?

— Accept plata, zice Kafur, deşi aş dori tare mult să aud sfârşitul. Poate că lordul Cicatrizat l-a păstrat pentru mai târziu?

— Poveştile adevărate nu se sfârşesc întotdeauna, spune Sumanguru.

— Adevărate cuvinte, recunoaşte Kafur, ridicându-se. Tawaddud, draga mea copilă, rugămintea ta nu-i uşor de satisfăcut. Zaybak Axolotl a plecat în deşert şi se află departe de atingerea atharului. Pentru împletire, ai nevoie de athar, care să poarte gândurile şi să contopească minţile. Însă bătrânul Kafur este iscusit, Kafur este înţelept şi ştie cum să călărească pe vântul codului-sălbatic.

Chicoteşte încet.

— Ce vrei să spui? întreabă Tawaddud.

— Există multe lucruri pe care nu i le-am arătat micuţei Tawaddud. Dacă doreşti ca glasul să-ţi ajungă în deşert, trebuie să laşi deşertul să vină la tine.

Imagini ale Alilei fulgeră în ochii lui Tawaddud.

— Asta ai făcut tu?

— Este adevărat, Kafur a băut prea mult din vinul tare al poveştilor. Însă poveştile sosesc din deşert şi acolo trebuie să mergi tu pentru a găsi un sfârşit la povestea ta.

— Despre ce vorbeşte? şopteşte Sumanguru.

— Dacă vreau să ajung la Axolotl, trebuie să mă expun codului-sălbatic, zice Tawaddud.

Gogolul Sobornost o atinge pe umăr.

— Este nebun. Să plecăm de-aici. Vom găsi altă cale.

— Am în şipuri djinni ai deşertului care mănâncă cod-sălbatic, rosteşte Tawaddud încet şi-şi atinge trusa medicală. I-am folosit când i-am tratat pe Banu Sasan. Am putea reuşi, dacă o facem iute. Iar Peceţile din corpul meu

sunt puternice, create de tatăl meu. Am putea reuşi.

Sumanguru face ochii mari.

— Dar…

— Este decizia mea, spune Tawaddud şi înaintează un pas. O voi face, se adresează ea lui Kafur.

Maestrul Palatului Poveştilor se apleacă scurt.

— Bătrânul Kafur este bucuros, spune el, că sub masca fiicei lui Gomelez ai rămas Tawaddud a lui.

Adânc în măruntaiele Palatului se află o încăpere plină cu sarcofage. Ele sunt Pecetluite, împodobite cu spirale aurii şi înflorituri ce strălucesc puternic pe piatra întunecată.

Kafur ridică cu greu capacul unuia dintre ele. O interfaţă athar fulgeră şi se materializează deasupra sa. Interiorul are forma unui corp omenesc şi este plin cu apă, iar alături se găseşte un echipament respiratoriu cu un tub negru ca un cordon ombilical.

— Ca să asculţi, ai nevoie de tăcere, spune Kafur.

Tawaddud lasă trusa jos şi scoate trei şipuri.

— Mai întâi acesta, apoi acesta, apoi acesta, îi explică femeia lui Sumanguru.

Îi cere să repete Numele pe care trebuie să le rostească.

— Este o nebunie, zice el. Nu-i nevoie să faci asta. Este magie neagră. Te las doar cinci minute, apoi te scot. Te pot duce la Staţie, te putem curăţi…

Tawaddud îi arată capcana-mintală Sobornost.

— Lord Sumanguru, voi aveţi magia voastră, iar eu o am pe a mea.

Îşi descheie roba şi salopeta mutalibun şi le lasă să cadă pe jos. Frigul care radiază dinspre sarcofag îi înfioară pielea dezgolită şi ea se înfioară.

Kafur ia un şip de sticlă transparentă, plin cu nisip.

— Dă-i drumul, zice Tawaddud.

Kafur deschide şipul şi-i toarnă conţinutul peste ea. Nisipul curge pe pielea ei ca o mângâiere. Când o atinge, începe să strălucească. Parcă simte mâinile de ceaţă din grădina ei, cu mult timp în urmă.

Tawaddud se întinde în sarcofag şi-şi apasă pe faţă

masca respiratorie. Într-o clipă, apa capătă temperatura corpului. Apoi capacul se trânteşte, închizându-se, şi ea rămâne singură cu deşertul.

La început se simte grea şi simultan lipsită de greutate, plutind în tăcere. După o vreme încep glasurile: o mie de şoapte, în graiuri pe care nu le înţelege, uscate şi moi ca frunzele fremătând. *La asta se referea Abu? Vocile deşertului?*

Apoi sosesc luminile. Este ca şi cum ar privi celălalt Sirr pe care i l-a arătat Abu, atât doar că ea vede întreaga lume. Tawaddud pluteşte în centrul unei galaxii, o vastă pânză de păianjen de lumini, punctuleţe strălucitoare unite între ele prin fire ce descriu bucle şi spirale şi se împletesc.

Zaybak, şopteşte ea, *vino la mine.*

Glasul i se alătură corului de murmure din jur şi cuvintele îi sunt repetate, un ecou al unui ecou al unui ecou în plasa strălucitoare.

Ceva răspunde şi inima ei tresare. Tentacule de lumină şerpuiesc şi se curbează în jur. Tawaddud ridică ochii şi vede plutind deasupra o creatură strălucitoare, ca într-un ocean, un kraken de lumină care o priveşte cu ochi curioşi, de copil. Unul dintre tentaculele sale o atinge, în treacăt, şi ea simte un dor teribil. Apoi dispare, gonind în discontinuităţile reţelei ca un fuior de fum.

— *Zaybak, unde eşti?* strigă ea din nou.

De data asta răspunde altceva. Un banc de creaturi alungite, ca nişte şerpi, care se mişcă precum şfichiuri de bice, fără ochi, însă cu dinţi teribil de ascuţiţi. I se împletesc printre picioare, reci, alunecoşi şi strânşi. *Djinni sălbatici, care simt miros de corp.* Tawaddud strigă un Nume Secret, dar acesta nu are putere aici; creaturile se împrăştie de lângă ea, totuşi continuă să dea târcoale, aşteptând.

— *Zaybak!*

Acum sunt şi mai mulţi djinni, făpturi ce seamănă cu lanţuri, toruri şi bucle stranii, care se autoînghit, se îndesesc în jurul ei, flămânzi de întrupare, apropiindu-se cu fiecare ocol. Ea încearcă să-şi simtă corpul, încearcă să dea

de capacul sarcofagului, ca să-i poată striga pe Kafur şi Sumanguru, să poată ieşi. Dar nu are glas, nu are trup.

Un vânt soseşte, risipind creaturile din deşert, suflând prin ea, în ea şi în jurul ei, o atingere, o sărutare şi o voce toate la un loc şi, brusc, Tawaddud îşi reaminteşte aburii ridicându-se din criptele Cetăţii Morţilor, după ploaie.

— *Axolotl.*

— Tawaddud.

— Mi-ai lipsit.

— Mi-ai lipsit să fiu tu.

O pauză.

— De ce te afli aici?

— *Alile. Arată-mi de ce.*

— Regret. Ruşine.

— *Arată-mi.*

— O călătorie prin deşert, în căutarea scopului. Grădini de basm în care trăiesc Aunii. Extaz şi pustietate.

Întoarcere în oraş. Masruri, aşa sunt numiţi djinnii insurgenţi care vorbesc despre protejarea deşertului. Cuvintele lor sună a adevăr. Ei spun că sunt săbiile Aunilor, a căror misiune este de a scăpa deşertul de maşinile Sobornost. Ei promit mântuire. Bătălii. Curaj. Înţeles.

Vine un muhtasib. El susţine că lucrurile se schimbă. Sirrul va da nume maşinilor Sobornost, pentru ca Aunii să nu le distrugă. Nu va mai exista deşert. Nu vor mai exista poveşti. El spune că noi putem opri asta. El ni-i va da pe trădătorii Sirrului, dacă noi îi vom da poveştile noastre.

— *De aceea a murit aşadar Alile.*

— Ea n-a murit! Dacă ştii secretul, deşertul nu ucide. Şopteşte-le secretul Prinţului florilor şi-i iei cu tine în deşert. Ei devin o poveste, ca noi, ca Aunii, care va trăi veşnic în codul-sălbatic. Ea este aici, Tawaddud. Sirr însuşi poate fi aici. Fără Sobornost. Tu poţi să fii aici. Vino cu mine. Lasă-mă să-ţi spun din nou secretul. Este minunat şi strălucitor. Noi putem fi împreună pentru veşnicie.

— *Pentru veşnicie. Un bărbat negru a spus o poveste. Două femei pe Venus: una din ele n-a dorit veşnicia.*

— Noi nu trebuie să fim povestea aceea. Noi suntem Zaybak şi Tawaddud.

O pauză.

— *Eu sunt Tawaddud. Eu sunt acum altă poveste. Nu asta mi-ai spus chiar tu? Tu eşti prea bătrân şi puternic. Ai avut dreptate. Eu vreau să fiu Tawaddud.*

— Îmi pare rău. Este atât de uşor să fim ce-am fost.

— *Ştiu. E-n regulă. Spune-mi însă: ce a cerut muhtasibul la schimb?*

— Un Nume. Un Nume Secret pe care-l ştia Alile.

— *Tu i l-ai dat?*

— Nu. Ruşine. Trădare. A fost un şiretlic. Alile mi-a spus. Muhtasibul lucra pentru Sobornost. Ea îl cunoştea. Am fugit cu ea în deşert, ca să păstrăm secretul în siguranţă.

— *De ce ar fi vrut Sobornostul să-i facă rău Alilei? Ea urma să le dea ce-şi doreau.*

— Ea cunoştea secretul Jannahului Tunului. Ei îl doreau mai mult decât doreau sufletele.

— *Cine a fost? Cine a fost muhtasibul care te-a trădat?*

— Un şarpe de foc.

— *Abu Nuwas.*

Numele muşcă adânc. Aproape că o smulge din împletire, însă vastitatea moale din jurul ei care este Axolotl o trage înapoi.

— *Trebuie să le spunem.*

— Într-adevăr *eşti* mai puternică acum. Ar trebui să vii cu mine. Ce-ţi pasă de secrete, de Sobornost şi Sirr? Ce ţi-au dăruit ei vreodată?

— *Dă-mi drumul.*

— Vino cu mine!

— *Nu pot. Nu mă sili.*

— Vino!

— *Nu,* spune Tawaddud, apoi deschide ochii şi închide capcana-mintală Sobornost în jurul lui Axolotl.

Capacul sarcofagului se ridică. Ea iese din apă ca un prunc nou-născut, tuşind. O dor ochii. Pielea o furnică şi o simte uscată şi încinsă. Îşi atinge faţa şi simte muchii dure

sub piele. Lasă să-i scape un suspin slab.

Mâini calde o ating pe umeri. Un glas şopteşte Nume Secrete. Vederea cod-sălbatic încă n-a părăsit-o şi, brusc, pielea îi pâlpâie de djinni micuţi, triunghiuri flămânde ce înghit cod-sălbatic. Atingerea lor este ca apă răcoroasă, turnată peste tot corpul. După aceea ei îi acoperă capul şi frigul o face să icnească. Durează însă numai o clipă. Ea se întoarce să-şi vadă medicul…

…şi vede un şarpe învăpăiat.

Abu Nuwas surâde trist. Stă în incinta sarcofagelor, ţine o armă barakah şi este flancat de forme-gând djinni masive, nori de fum negru spinos. Sumanguru se zbate în strânsoarea lor. Alături se află Rumzan Pocăitul, cu mâini subţiratice încrucişate înaintea unei feţe lipsite de faţă.

— Mulţumesc, rosteşte el şi ridică dispozitivul Sobornost care pluteşte în sarcofag. O capcană-mintală? N-am crezut că vei merge aşa departe, Tawaddud, dar eforturile tale sunt foarte apreciate. Îl căutam de mult timp pe individul ăsta.

— Ticălosule! şuieră Tawaddud. Unde-i Kafur? Se ridică în picioare şi strânge din dinţi din cauza frigului. Ăsta-i Palatul lui. Nu te va lăsa să scapi cu asta.

O tuse horcăită. Kafur aşază o robă în jurul umerilor lui Tawaddud. Ea tresare sub atingerea sa.

— Îmi pare foarte rău, micuţo. Bătrânului Kafur i s-a oferit un preţ mai bun. Iar lordul Nuwas a fost dintotdeauna un client foarte bun.

— Haideţi acum, zice Abu. Noaptea abia a început. Şi ţi-am promis o cină în palatul meu, nu-i aşa?

22. POVESTEA PELLEGRINEI ŞI A CHENULUI

Îl găseşte pe stăpânul Universului pe plajă, aruncând pietre în apă. Poartă chipul unui copil. Aceasta este o amintire veche. Oare el i-a ales-o? Acesta nu-i locul unde s-au cunoscut ei. Şi este foarte diferit de virturile lui obişnuite, spaţii abstracte de limbaj şi puritate.

— Este foarte frumos, spune ea.

Băiatul ridică privirea, cu ochii mari, fără să se teamă, dar fără vreun semn de recunoaştere.

Care este jocul lui Matjek? Ea a avut nevoie de foarte mult timp să se pregătească. Să-şi cerceteze Biblioteca, să găsească o amintire despre cine fusese ea când s-au întâlnit prima dată: o femeie de o sută de ani cu haine albe, dar care nu arăta mai bătrână de patruzeci de ani, cu numai o urmă de fragilitate în pas, cu pălărie şi ochelari de soare ce-i ascundeau ţesuturile cicatricelor, cu inele din aur pe degete arămii.

— N-ar trebui să stau de vorbă cu străinii, spune băiatul.

Ea îngenunchează pe nisip lângă el.

— Sper că nu sunt o străină pentru tine, Matjek, îi spune.

Băiatul o priveşte şi fruntea i se încreţeşte de concentrare.

— De unde-mi cunoşti numele? o întreabă.

— Sunt foarte bătrână, răspunde ea. Ştiu multe nume.

Care este jocul lui Matjek aici? Vântul o trage de pălărie şi nisipul este cald sub tălpile desculţe. Planctonul se aprinde în urmele paşilor ei, ca stelele.

— Ce faci, Matjek? şopteşte ea.

Brusc, vârsta revine în ochii lui.

— Încerc să găsesc ceva, îi răspunde. Ceva ce am pierdut cu mult timp în urmă.

— Este o boală, nu-i aşa? întreabă ea. Încercarea de a te agăţa de lucruri pierdute.

El o priveşte cu umor crud în ochi.

— Da. Da, aşa-i.

Scurmă nisipul cu un băţ.

— Ştiu de ce te găseşti aici. Ei vă omoară, nu-i aşa?

— Da, zice ea. Anton şi Hsien n-au avut niciodată încredere în mine. Dar putem discuta despre asta şi mai târziu. Este un virt foarte frumos.

Se gândeşte că-i mai bine să-l complimenteze când este într-o dispoziţie aşa posacă.

Băiatul Matjek se ridică şi azvârle o piatră în apă. Piatra ricoşează de câteva ori pe valuri, după care dispare.

— Nu-i *îndeajuns,* rosteşte el cu furie în glas, vechea furie a lui Matjek faţă de tot ce nu-i în regulă cu lumea. Nu te pot ajuta. Nu pot să intervin acum. Suntem prea slabi pentru a risca un război civil la scară largă. Zoku privesc şi aşteaptă. Ştiu că ei par slabi, dar nu uita ce a făcut Kaminari. Noi trebuie să menţinem iluzia că suntem mai puternici decât ei. N-o să risc un război civil doar pentru a salva câţiva dintre voi.

— Dar ce faci aici? Te înfofoleşti în memorii? Nu-i stilul tău.

El râde.

— Inocenţii moştenesc Împărăţia Cerurilor. Ai fi crezut că inocenţa este cheia bijuteriei Kaminari? Şi când te gândeşti că am considerat mereu că religia creştină este ridicolă. Crede-mă, dacă voi găsi aici ceea ce caut, totul se va schimba. Până atunci, îţi cer să supravieţuieşti. Oricum la asta te pricepi cel mai bine, nu-i aşa?

— M-ai lăsa să mor? Aşa mă răsplăteşti pentru toţi anii ăştia? Ai fi de acord să devin o fantomă, doar pentru că este *convenabil?*

Virtul se dizolvă în jurul lor. Matjek îşi asumă aspectul Prim, glasul unui miliard de gogoli, Metasinele, păstrătorul Planului, Tatăl Dragonilor.

— Pentru a realiza Planul, aş sacrifica toţi gogolii Sobornost şi toate minţile conştiente din Sistem. Dar tu n-ai înţeles niciodată asta, nu-i aşa?

Vocea lui este straniu de blândă. În alte virturi, alte pellegrine şi cheni poartă aceeaşi conversaţie. Cât de simplu ar fi dacă ea ar putea să-i partajeze realmente mintea, să vadă ce se întâmplă în capul lui! Dar în direcţia

aceea se află Dragoni.

Ca atare, ea râde.

— Se pare că ai devenit sclavul propriilor tale ficţiuni convenabile. Minunat! De fapt, ai fost mereu un visător. De ce nu ne visezi o lume nouă, o lume fără Dragoni, entropie şi zoku? Anunţă-mă când va sosi.

În virturile de dedesubt, din poziţia lor zeiască de pe firmament, ei privesc celelalte rezultate. Violenţă. Iubire. Dar în principal, furie.

— Să nu mai vii niciodată la mine. Ştiu ce ai încercat să faci cu Experimentul şi cu hoţul. Eşti pe cont propriu. Sunt sigur că te vei descurca minunat.

Ea se retrage, retezând legătura dintre templul ei şi gubernia lui.

— N-ai vrut niciodată să te maturizezi, îi spune ea.

23. TAWADDUD ŞI HOŢUL

Abu şi Rumzan îi duc la o galerie de observare aproape de vârful Ciobului Ugarte. Pereţii şi podelele palatului său sunt albe şi gol-goluţe. Fără ochelari athar, Tawaddud nu vede decât pâlpâiri ale lucrurilor invizibile: mandale dense şi forme geometrice care decorează toate suprafeţele. Prin fereastra mare se zăreşte panorama nocturnă a Sirrului, dominată de flacără aurie a Staţiei. Ea o priveşte fix, până i se pare că se va prăbuşi, purtând şi restul lumii ei.

— Tatăl meu ştie că suntem aici, rosteşte ea. Eşti terminat.

— Dragă Tawaddud, spune Abu Nuwas, poate că eşti în stare să-ţi minţi clienţii djinni, însă eu văd perfect prin tine. Îşi atinge uşor ochiul din alamă. Literalmente!

Mişcă arma din mână, aţintind-o spre Sumanguru.

— Poate că vei fi interesată să afli că el nu este Sumanguru de Ramificaţia Turcoaz. Înapoia feţei lui urâte este ascuns altcineva: un hoţ şi un mincinos, pe nume Jean le Flambeur.

Tawaddud se uită la Sumanguru. Celălalt chip pe care ea îl întrezărise anterior este acum complet vizibil îndărătul cicatricelor, ochi intenşi, un surâs sardonic. Arcuieşte sprâncenele şi strânge din umeri.

— Îmi recunosc vinovăţia.

— Ce vom face cu tine? Bănuiesc că nu contează. La urma urmelor, în preajma codului-sălbatic din deşert se petrec mereu accidente. Şi avem timp să discutăm despre asta. Vă rog, luaţi loc. Mai aşteptăm pe cineva, care trebuie să ni se alăture.

Face un gest şi apar scaune fogleţi, forme curbe şi transparente, ce plutesc în aer. El se afundă într-unul, picior peste picior. Tawaddud se aşază încetişor, cu faţa la negustorul de gogoli.

— De ce? întreabă ea.

— Ţi-am spus: răzbunare. Din cauză că urăsc locul ăsta. Din cauza celor ce mi-au făcut Alile şi prietenii ei. Da, ea m-

a cumpărat de la împletitor. M-a folosit să-l găsesc pe Jannahul Tunului, după care m-a abandonat în deşert să mor. I-am spus Numele care-l deschidea şi ea l-a luat.

Abu strânge capcana-mintală din mână, încleştând-o în pumn.

— Ei bine, am supravieţuit. M-am întors. M-am dus mai întâi la un templu de upload, dar hsien-kuele nu puteau inversa ceea ce-mi fusese făcut, să spele deşertul, decât după ce aveau să recâştige Pământul. Am găsit alte căi prin care să le slujesc. Au fost stăpâni mai buni decât Alile şi mult mai generoşi. Însă nu-i vorba doar despre mine, Tawaddud. Ai văzut tu însăţi totul. Sirr este un putregai: creează monştri ce supravieţuiesc şi se hrănesc cu suflete. Noi trăim în ţărână, pe când alţii din Sistem construiesc castele din diamant şi trăiesc veşnic. Iubiţii tăi Banu Sasan nu merită mai mult?

Nu-i aşa, gândeşte Tawaddud, amintindu-şi cuvintele lui Axolotl, însă rămâne tăcută.

— Acordurile nu înseamnă nimic. Au fost convenabile pentru Sobornost, atât şi nimic mai mult. Au fost arse de Auni, dar acum sunt gata: care crezi că-i rolul Tigvei? Când prietenul tău de aici – aruncă în sus glonţul-minte şi-l prinde – îmi va spune ce vreau să ştiu, nu va mai fi nevoie ca hsien-kuele s-o ia încetişor. Pământul va fi uploadat şi eu îmi voi căpăta răsplata. Voi fi din nou întreg. Zâmbeşte trist. Regret că nu pot spune că-mi pare rău.

Spune-le minciuni pe care vor să le audă.

— N-o să mai recapeţi nimic, spune Tawaddud. Niciodată n-o să poţi recăpăta ce ţi-a luat ea. Dar poţi găsi un substituent. Crede-mă, o ştiu. Fără Axolotl, eram pustiită pe dinăuntru, eram pierdută. Apoi însă te-am întâlnit pe tine.

Abu o priveşte, ochiul uman îi scânteiază, gura îi este o linie strălucitoare. Apoi începe să râdă.

— Pentru o clipă, te-am crezut. Ai atins într-adevăr ceva despre care crezusem că nu mai exista în mine, mărturiseşte el, apoi clatină din cap. Însă tu n-ai făcut altceva decât să mă foloseşti pentru a-ţi manipula tatăl. Hoţul de trupuri ţi-a spus bine. Eşti realmente târfa lui

Axolotl. De ce crezi că m-ai interesat atât de mult de la bun început? Pentru că aşa îţi spun toţi. Când a fugit de mine, tu ai fost calea evidentă pentru a ajunge la el, slăbiciunea lui. Aşa că renunţă la expresia asta de tristeţe. Amândoi am căpătat ce am dorit. Ajunge însă! Cred că a sosit şi celălalt oaspete al meu.

O uşă se deschide şi intră o hsien-ku în uniformă neagră. Ea încuviinţează scurt din cap spre Sumanguru.

— Lord Sumanguru… sau ar trebui să spun Jean le Flambeur? Îmi cer scuze pentru mica întârziere. Ramificaţia mea se mândreşte pentru punctualitate.

Mă uit cum Abu Nuwas îi întinde capcana-mintală hsien-kuei. Tawaddud este palidă ca moartea şi tremură. *Biata fată. Mă voi recompensa cumva pentru asta. Promit.*

Atât doar că partea cea mai rea abia va urma.

— Îţi datorăm mulţumiri, le Flambeur, în primul rând pentru că ne-ai alertat asupra existenţei unui gogol Chen primordial, spune hsien-kua. Va fi o monedă de schimb excelentă pentru a nu ne sta în cârcă în timp ce vom acţiona împotriva surorii noastre, despre care cred că-i actuala ta patroană, nu? Poate că ar fi o oportunitate ca să ne oferi talentele tale.

Rulez mintal opţiunile. Un glas sugerează că poate nu-i o idee prea grozavă să-mi modific loialitatea faţă de Joséphine în clipa asta. Trebuie să mă gândesc însă la Mieli şi la datoria pe care o am faţă de ea… şi mă îndoiesc că hsien-kuele ar putea face ceva în privinţa zăvoarelor din mintea mea.

— O să reflectez, spun eu.

Tawaddud holbează ochii la mine.

— Abia acum îndrăznim să acţionăm deschis: obţinerea gogolului este mult mai importantă decât relaţia noastră cu Sirrul. Ne vom întoarce după ce vom termina cu sora noastră, cu ajutorul fraţilor vasilevi. Iar atunci nu va mai fi nevoie să dansăm după poftele negustorilor de gogoli. Vom face Pământul să trăiască din nou.

— Omorându-l din nou, spun eu.

— Cuvinte rostite de carne. Poate că tocmai asta o atrage pe sora noastră. Care-i răspunsul tău? Ne vei sluji? Dacă răspunsul este negativ, ţi-ai depăşit durata de viaţă utilă.

— Cum crezi c-o să mă prindeţi? surâd eu, gândindu-mă la ruta de evadare prestabilită.

— Ah, dar asta nu-i treaba noastră. Noi suntem cărturare. Întâmplător însă, fratele nostru Inginerul a creat un gogol specific pentru a te prinde. Ar fi trebuit să fi pornit deja spre noi. Mi se pare că se numeşte Vânătorul. Sashei i-a plăcut întotdeauna melodrama.

Rahat!

Abu Nuwas gesticulează cu arma.

— N-am putea trece la treabă, te rog? Mercenarii mei sunt pregătiţi.

Djinnul Rumzan pâlpâie febril alături de el.

— Sigur că da, încuviinţează hsien-kua.

Ridică glonţul-minte între degete delicate. Nu-i un spectacol, aşa cum am oferit eu în volieră; în plus, eu recursesem doar la o cacealma pentru a o îndemna pe Tawaddud să se împletească cu pasărea. Acum este realitate.

— Ce faci cu el? şopteşte Tawaddud.

— Chirurgie mentală, rostesc eu printre dinţii încleştaţi. Îl vor tortura. Încearcă să-i obţină Numele din minte. Nu-i aşa?

— Regretabil, dar inevitabil, spune hsien-kua cu o expresie tristă pe faţa ei lătăreaţă. Aşa cum sunt majoritatea lucrurilor.

Pot doar să-mi imaginez tumultul dinăuntru. Mii de iteraţii ale fragmentului de Axolotl, care sunt create, torturate şi distruse – o senzaţie mult prea familiară pentru mine.

Tawaddud începe să ţipe. Leşină pe pardoseală, zvâcnind, smulgându-şi părul din cap. *Bineînţeles. Ea simte totul prin împletire.* Abu Nuwas îi aruncă o privire, apoi fereşte ochii.

— Pentru nişte cărturare, sunteţi nişte ticăloase şi jumătate, îi spun hsien-kuei.

— Ţi-l dau! strigă Tawaddud. Opreşte-te! Ţi-l dau!

Lumea îi este alcătuită din agonie. Partea Axolotl din mintea ei pâlpâie şi moare, pâlpâie şi moare, ca un ac încins vârât în creierul ei din nou şi din nou şi din nou.

— Ţi-l dau! se aude zbierând.

Durerea încetează. *Îmi pare rău, îmi pare atât de rău,* şopteşte Axolotl hăt departe.

Ea îşi şterge stropii de scuipat şi mucozităţile de pe faţă, apoi inspiră adânc. După aceea strigă Numele lui Al-Jabbar Irezistibilul şi devine Rumzan Pocăitul.

Îmi acopăr urechile când Tawaddud strigă Numele. De acum am o idee destul de precisă despre cum funcţionează. Este un fel de compresie fractală extremă, o buclă autoreferenţială în interiorul unei poveşti, care sileşte creierul-ţintă s-o itereze complet, iniţializând în interiorul ei o minte nouă. Nu ştiu cum este posibil. Simpla codificare a unor imagini în asemenea hărţi dinamice necesită o putere de calcul enormă, iar ceva similar aplicat unei minţi omeneşti pare cu certitudine desprins din tărâmul transumanului.

Indiferent cum ar funcţiona, o face rapid. Rumzan – sau Tawaddud – izbeşte fulgerător cu patru degete formă-gând prin beregata hsien-kuei într-o jerbă stacojie. Abu Nuwas este îndeajuns de rapid ca să tragă cu arma barakah înainte ca făptura să se întoarcă spre el. Explodează în pulbere albă, inertă. Tawaddud mai răcneşte o dată şi rămâne nemişcată. Glonţul-minte se rostogoleşte pe podea. Mă arunc pe jos şi-l înhaţ.

Dar hsien-kuele sunt greu de ucis, iar moartea acesteia este ca tăierea unei unghii. Când moare, corpul gogolului scuipă Numele smuls din mintea lui Axolotl. El pâlpâie în athar şi răsună în aer. Ochii lui Abu Nuwas sticlesc când îl soarbe.

Mâna cu arma îi tremură, iar eu ridic trupul nemişcat al lui Tawaddud şi o iau la fugă. Scântei îmi zboară în ochi când solicit corpul Sobornost la limitele sale. Cu Tawaddud

pe umăr, izbesc cât pot de tare în fereastra galeriei cu instrumentul diamantin primit de la ea. Durerea mi se propagă prin braţ, dar sticla se sparge ca gheaţa. Ţinând-o pe Tawaddud, sar prin fragmente, în neantul dinapoia lor.

Anti-Numele îmi reverberează în urechi, pe când cădem spre noaptea albastră şi aurie a Sirrului, aflată mult dedesubt. Frumuseţea ei îmi taie răsuflarea.

Dar păleşte prin comparaţie cu strălucirea chihlimbarie caldă a străvechii plase a îngerilor, care ne prinde în cele din urmă într-o îmbrăţişare moale.

Tawaddud îşi simte capul de parcă ar fi un şip de djinn spart. Zace întinsă pe o suprafaţă rece, dură. O doare absolut tot corpul.

Deschide ochii şi vede gura neagră a unei arme barakah. Sumanguru – Jean le Flambeur – o îndreaptă spre faţa ei. Îi surâde cu tristeţe.

— Să ştii că n-am nimic personal cu tine, îi spune. Cred că ştii ce-nseamnă să doreşti să fii bun. Din păcate, nu deţin întotdeauna luxul de a-mi urma dorinţa aceasta până la capăt.

— Ce faci? Unde suntem acum?

— O să te rog să vorbeşti cu foarte multă grijă. Dacă aud începutul unui Nume, voi fi nevoit să trag. Şmecheria aia cu Numele şi cu Rumzan a fost excelentă. Ca sfat pentru viitor, este o idee foarte bună să ataci Fondatori întrupaţi. Îi derutează de fiecare dată. Ne aflăm într-un templu vechi pentru upload de lângă Staţie; peste câteva clipe, voi avea nevoie de nişte lăţime de bandă de Tigvă.

Tawaddud înghite în sec. Îşi simte gâtul foarte uscat.

— Cine eşti tu? Ce doreşti? De ce faci asta?

— Vreau să ştii că-mi pare foarte rău. Nu meriţi nimic din toate astea.

— De ce… de ce-ţi ceri scuze? Lasă-mă pur şi simplu să plec.

— Vezi tu, asta a fost greşeala mea. Am venit pe Pământ ca să găsesc două lucruri. Unul dintre ele era Jannahul Tunului, dar ar fi fost prea greu să-l descopăr. Eu sunt hoţ,

nu arheolog. De aceea m-am asigurat că hsien-kuele ştiau că acolo exista ceva ce-şi doreau cu disperare; avea să fie mai uşor să-l fur de la ele, după ce-l găseau. Ele au crezut că am scăpat ceva, că am expediat un mesaj neglijent. Un surâs îi flutură pe buze. N-am crezut că vor folosi un agent local, ca Nuwas, totuşi trebuie să recunosc că nu înţelegeam cu adevărat Sirrul. A fost o bonificaţie că ele m-au trimis realmente aici, să merg după Axolotl.

Tawaddud se simte pustiită şi vlăguită. Închide ochii. În cap mai există un ecou slab al lui Axolotl, undeva foarte îndepărtat.

— Am avut încredere în tine, şopteşte ea.

— Ţi-am spus, zice le Flambeur, că n-ar trebui să ai. Gata acum. Nu mai vorbi. Am niţică treabă cu prietenul tău, după care am plecat.

Răsuceşte glonţul-minte între degete cu iscusinţa unui scamator.

— Ce dracu’ vrei? şopteşte Axolotl.

— Vreau secretul pe care-l ai de la Auni. De fapt, de aceea am venit aici. Algoritmul pentru transformarea minţilor în poveşti. Acelaşi pe care l-ai folosit tu pentru a-i crea pe toţi ceilalţi hoţi de trupuri. Dar ai grijă! Dacă mai încerci un singur şiretlic, doamna Tawaddud va deveni zgomot în codul-sălbatic. Ori s-ar putea să decid să folosesc tactici hsien-kue, fiindcă şi eu pot face chirurgie mintală. Alegerea îţi aparţine.

— Lasă-l să tragă, vorbeşte Axolotl în mintea lui Tawaddud. Lasă-l să tragă. Încă putem fi împreună.

— E prea târziu, spune Tawaddud. A fost întotdeauna prea târziu.

Când se termină, mă plec în faţa amândurora. Apoi mă cuplez la sistemele de comunicaţii ale Tigvei din templul pentru upload. Raza de scanare coboară din domul templului ca o cascadă de foc alb, purificator. Părăsesc Sirrul într-o rafală de neutrini modulaţi. Într-o clipită sunt în vechiul meu corp, în cabina principală. Îmi întind membrele; mă simt straniu după zilele petrecute în trupul masiv al lui

Sumanguru.

— *Eşti un ticălos şi jumătate, Jean*, spune nava.

— Ştiu, însă uneori asta-i necesar.

Îi transmit algoritmul – o imagine bizară pe care Axolotl mi-a întipărit-o în minte, codificată în ceea ce bănuiesc că este un pavaj Penrose recursiv.

— Dă-i-l pellegrinei şi spune-i să-l testeze pe câţiva gogoli din sistemele Tigvei. Eu l-am văzut acţionând, totuşi, să fim absolut siguri. Şi cred că va necesita *foarte multă* putere de calcul.

— *Am înţeles, să trăiţi! Altceva?*

— Am veşti bune şi veşti rele. Vestea bună este că totul e pregătit, atât timp cât Mieli intră în jannahul acela. A ajuns în flota lui Abu Nuwas?

— *Da.*

— Bine.

Îmi strâng şaua nasului între degete.

— Aş bea ceva.

— *De ce am impresia că nu-mi va plăcea vestea rea?*

— Mda, aşa-i. Inspir adânc. Soseşte Vânătorul.

Tawaddud stă mult timp singură în templul pentru upload, cu glonţul-minte. Când o găsesc Pocăiţii, ea ţine arma barakah lipită de frunte. Ei i-o iau. Când adoarme în celula ei, Tawaddud nu-şi mai poate aminti dacă intenţiona să apese trăgaciul.

24. MIELI ŞI TRENUL CU SUFLETE

Din cer, Mieli priveşte înaintarea trenului cu suflete. Este un vierme din argint care scânteiază sub soare. Curentul de aer vertical o înalţă puţin şi, dacă n-ar exista flecăreala constantă a ursomorfei Stanka, aproape că s-ar simţi fericită.

— … şi dup-aia ne-au atacat cu nişte *tancuri* reanimate, dacă poţi să crezi aşa ceva, drone vechi pe care le dezgropaseră din cine ştie ce bază militară, şi Tara le-a detonat într-o succesiune care a scris pe cer MUIE, sărmanii amărâţi…

Deşi poate să înţeleagă motivul pentru care grupware-ul Companiei Ursuleţilor care Fac Picnic pe Marginea Drumului i-a grupat laolaltă ca echipă de luptă, Mieli îşi doreşte uneori ca rezultatul să fi fost altul.

Trenul este aerodinamic şi dotat cu tehnologie exclusiv analogă, produs de făurari din Sirr, pentru a oferi codului-sălbatic cât mai puţine posibilităţi de infectare. Codul-sălbatic atacă oricum, dar nanotehnologia străveche are nevoie de mai mult timp pentru a pătrunde în maşinării simple decât în cerebromaterie sau în sisteme complexe. Mieli însăşi este acoperită în armură Pecetluită: cuvinte ce-i curg pe piele şi pe faţă. Ele fac ca aripile să-i semene cu paginile unei cărţi.

— Asculţi, oortiano? întreabă Stanka. Am zis că sper s-avem parte de ceva acţiune azi.

Mercenara ursomorfă este o imagine teribilă cu extensiile ei spinoase vizibile, călare pe acoperişul trenului. Are dreptate. Se apropie de regiunea Urgiei, unde acum douăzeci de ani s-au prăbuşit multe nave Sobornost. Aici au existat câteva atacuri ale djinnilor anti-Sobornost şi Mieli nu ştie exact la ce să se aştepte. A trecut deja prin câteva încăierări, care au fost deocamdată rapide şi confuze. Spre deosebire de Sirr, djinnii sălbatici din deşert pot fi vaşti şi puternici, ca nişte furtuni vii.

Deşertul codului-sălbatic o derutează. Privit din înălţime,

pe lungimi de undă vizibile, seamănă într-adevăr cu un deşert: munţi, văi şi, ici-colo, câte un pâlc de clădiri abandonate. Dar în spimescop, sau în ceea ce oamenii din Sirr numesc athar, parcă ai privi suprafaţa Soarelui. Formaţiuni aerovore ca nişte protuberanţe, naniţi minusculi ce se mişcă după tipare complexe. Materie asamblată în configuraţii mari, nenaturale, de către forţe invizibile. Mieli văzuse un petic de deşert acoperit de chipuri mici zâmbitoare, asamblate cu grijă din fire de nisip individuale, care se propaga prin peisaj ca o inundaţie.

— Uneori este ca în interiorul viselor puilor mei, i-a spus Stanka când au vorbit despre asta. Până la urmă te obişnuieşti.

Neamul ei fusese lovit cumplit de Războiul Protocolului; Stanka îşi lăsase puii adormiţi în habitatul din asteroidul lor. În timp ce hibernau, ea încerca să le asigure o viaţă mai bună, ca mercenară.

Deşertul îngreunează multe lucruri, inclusiv comunicaţiile. Mieli abia poate păstra contactul cu *Perhonen* prin conexiunea neutrino. Nava este amarată în tabăra Ursuleţilor din Tigvă şi încearcă să ia legătura cu hoţul şi să avanseze prin sistemele Sobornost complexe cu ajutorul pellegrinei pe care hoţul se pare că a izbutit s-o introducă în structura hsien-ku din cer.

Mieli nu ştie pentru cine lucrează ei – una dintre familiile muhtasibe din Sirr –, dar nu contează atât timp cât li se asigură Peceţi. Sufletele, stocate în şipuri produse în Sirr şi transportate cu trenurile, îi aparţin de asemenea. Extrase din jannahurile ascunse de sub deşert şi din hardware-ul din Oraşele Sălbatice, ele sunt fie vândute Sobornostului, fie puse la muncă, ca sclavi djinni, în oraş, pentru a-şi câştiga libertatea.

Ea se roagă în fiecare seară lui Kuutar şi Ilmatar, cerându-le iertare pentru că participă la ceva atât de murdar. Într-o seară a întrebat-o pe Stanka cum putea să reziste.

— E simplu, a zis ursoaica. Mă gândesc la pui.

Când se apropie de o vale dintre două nave Sobornost gigantice – oblaste care seamănă acum mai degrabă cu nişte munţi, acoperite de copaci ciudaţi, contorsionaţi, şi tufişuri –, Mieli coboară în survol.

— Ar trebui să încetinim, îi spune lui Stanka. Aici există foarte multe oportunităţi pentru ambuscade.

— Nu fi proastă. Mă-ndoiesc că vom zări măcar o himeră, după bătaia pe care le-am tras-o ultima dată…

În deşert scrie ceva, cu litere uriaşe. Când le priveşte, Mieli simte o furnicătură înapoia frunţii. O alarmă i se declanşează în cap. *Hoţi de trupuri.* Îşi instruieşte metacortexul să anuleze mesajul din nisip şi să se pregătească pentru luptă.

— Ce crezi că-i asta? îi transmite lui Stanka.

Ursomorfa cere ajutor de la cercetare-recunoaştere şi lansează doi Iuţi din raniţa ei. Tzzrk şi Rabkh ţâşnesc înainte. Companiile de mercenari folosesc creaturile cu viaţă accelerată drept cercetaşi şi călăuze native. Folosirea timpului-rapid uşurează comunicarea lui Stanka cu ei.

— … regina şerpoaică… îi murmură Stanka la ureche.

Glasul îi sună ciudat. Apoi ursomorfa se ridică pe labele din spate şi trage cu tunul ei greu spre linia ferată din faţă.

Bubuitul armelor se amestecă cu gemetele metalului contorsionat. Un gheizer de nisip şi sfărâmături erupe înaintea trenului. Momentul de inerţie al uriaşului vehicul argintiu îl poartă prin ploaia de pietre şi praf şi, pentru o clipă, Mieli crede că va reuşi s-o străbată. Apoi se răsuceşte, lent, împins în sus de şinele rupte ca un bici din argint care s-a frânt. Vagoanele se rostogolesc unele peste altele, ricoşează din versanţii văii, ridică praf. Sfârşesc prin a se opri în dezordine, aidoma jucăriilor unui copil azvârlite cât colo. Ursoaica zbiară cuvinte ininteligibile în urechile lui Mieli.

Mieli îşi activează sistemele de luptă şi coboară în picaj, în aceeaşi clipă în care o furtună djinn de praf şi safir scânteietor curge în jos pe flancul vechii nave oblast. *Sunt plătită ca să protejez încărcătura. Să sperăm că întăririle vor ajunge la timp.*

Ea trage software de atac spre furtună, fără niciun efect. Îşi activează fără chef tunul multifuncţional – cu o infecţie de cod-sălbatic, va izbuti să lanseze doar câteva proiectile – şi trage încărcături de plasmă quark-gluon în calea vijeliei. Praf, nisip şi naniţi fuzionează într-o ploaie de sticlă ascuţită.

O mulţime de animale himeră dinlăuntrul furtunii roieşte peste tren, creaturi zvelte ca nişte feline, cu carapace de safir strălucitor şi gheare foarte ascuţite. Mieli îi trimite pe Iuţi să ceară întăriri de la Ursuleţi şi aterizează, brutal. Lansează o rafală de particule cuantice care retează ca o seceră primul roi de feline din safir. După aceea arma i se încinge. O aruncă şi trece la lupta corp la corp cu o lamă cuantică. Îşi rulează la maximum microventilatoarele din aripi, pentru a dispersa viforul de fogleţi care clocoteşte în jurul ei.

Apoi Stanka vine spre ea dintre ruinele trenului.

Lovitura unei labe cu gheare din diamant o azvârle pe Mieli în lături ca pe o păpuşă din cârpe şi-i zdrenţuieşte o aripă. După care ursomorfa sare asupra ei, o ţintuieşte la pământ şi colţii amplificaţi îi caută beregata. Muşchii ei amplificaţi cuantic urlă, când îşi strânge picioarele sub corpul masiv al ursoaicei şi izbeşte cu toată forţa. În ochii ursomorfei se citeşte o expresie de surprindere, când este propulsată prin aer.

Mieli se rostogoleşte, prinde tunul multifuncţional, apasă trăgaciul şi murmură o rugăciune. Arma îi mai oferă o singură salvă. Un fascicul laser cu raze X retează jumătate din trunchiul ursoaicei, iar restul plouă în bucăţele peste ea.

Apoi navele rukh şi Ursuleţii sunt acolo şi alungă furtuna.

Tabăra mercenarilor este un pâlc de clădiri-bule temporare, Pecetluite de muhtasibi, între zona Urgiei şi Zid, la câţiva kilometri de Sirr. În seara bătăliei trenului, Mieli este dusă la comandant. Odyne este o femeie scheletic de slabă din Centură, care trăieşte într-un exoschelet ca o meduză, ce pare mult mai voluminos din cauza straturilor groase de material Pecetluit din jur. În interiorul căştii ca un glob, faţa ei îi aminteşte lui Mieli de peştii din lacul sferic al

Bunicii din Oort.

Odyne este împreună cu un bărbat pântecos de vârstă mijlocie, în veşminte Sirr bogate, şi se ridică pentru a o întâmpina pe Mieli când intră. Înapoia lor stă de pază un mercenar cu armură grea, în straie mutalibune.

— Ia loc, te rog, spune Odyne.

Mieli a fost supusă unui proces de *debugging* amănunţit de către muhtasibul de luptă al companiei şi pielea încă o furnică. Odyne îşi întrepătrunde degetele-tentacule şi o priveşte.

— Te-ai descurcat bine, Mieli, rosteşte ea. Ba chiar într-atât de bine, încât aş dori să te prezint angajatorului nostru, lordul Salih din Casa Soarez.

Bărbatul o salută pe Mieli cu o încuviinţare abia perceptibilă a capului.

— Primeşte mulţumirile mele, spune el pe un ton frivol. Înţeleg că ai jucat un rol important în protejarea bunurilor mele. O femeie-războinic – cu adevărat remarcabil. Mama mea ar aproba aşa ceva.

— O camaradă a murit pentru bunurile tale, zice Mieli. O moarte-reală: cópiile de rezervă nu funcţionează aici. A lăsat pui în urmă. Sunt sigură că ei ţi-ar aprecia recunoştinţa mai mult decât mine.

Când se va termina totul, gândeşte ea, *mă voi asigura că ei sunt bine.*

Odyne flutură din mână.

— Da, foarte nobil din partea ta, Mieli. Compania îşi protejează membrii, nu te teme, iar lordul Salih a fost foarte generos. L-am chemat însă astăzi, aici, din cu totul alt motiv.

Salih arcuieşte sprâncenele.

— Regret să te informez că aranjamentul nostru ia sfârşit, spune Odyne.

— Poftim? izbucneşte Salih. Încalci prevederile contractului!

Odyne oftează.

— Avem motive să credem că domeniul în care suntem angajaţi în prezent va înceta să fie profitabil în foarte scurt

timp. După cum îţi aminteşti, contractul nostru include protejarea persoanei tale de orice pericol care te-ar putea afecta pe tine sau Sirrul, din partea deşertului *sau* a Sobornostului. S-ar putea să fii surprins că, strict interpretată, clauza aceasta dictează anumite acţiuni drastice din partea noastră. Mieli, te rog, omoară-l pe lordul Salih şi asigură-te că-i distrugi complet creierul.

Mieli ezită. O astfel de acţiune ar fi dezonorantă. Totuşi, Mieli care a devenit ea aici nu ar ezita, iar acesta este un ins care face comerţ cu gogoli…

Capul lordului Salih dispare într-o explozie de flăcări.

— Prea lent, rosteşte Odyne; o armă cuantică zoku îi pluteşte lângă cap. Va trebui să fii mai rapidă în slujba noului tău angajator.

— Dragă Odyne, scuză-mă, dar apreciez ezitarea dinaintea executării angajatorului ei ca fiind o calitate pozitivă, rosteşte mercenarul şi-şi coboară gluga pe spate. Un ochi de alamă o fixează pe Mieli. Vei avea destule oportunităţi pentru a-ţi demonstra talentele acolo unde vom merge.

— Mieli este una dintre războinicele mele cele mai bune, spune Odyne. Deşi pare într-adevăr să aibă o zi mai relaxată.

— Mă numesc Abu Nuwas, rosteşte bărbatul cu ochi de alamă. Încântat de cunoştinţă.

Mercenarii navighează peste deşertul codului-sălbatic în nave rukh, vehicule uriaşe menţinute în văzduh de o mulţime de stoluri de păsări himeră care formează nori albaştri gigantici. Ursuleţilor li s-au alăturat cel puţin alte zece companii, iar războinicii postumani de la bordul navelor sunt de ordinul miilor.

Unii dintre ei zboară în propriile glisoare şi alte nave analoge personalizate pentru dificultăţile din deşert. Cele două galioane amiral ale lui Abu Nuwas, *Munkar* şi *Nakir,* sunt înconjurate de un halo de Iuţi. Umbrele lor gonesc dedesubt prin deşert, în timp ce soarele apune.

Mieli stă pe puntea lui *Nakir* alături de Odyne, Nuwas şi

ceilalţi comandanţi ai mercenarilor. Luminile Oraşelor Iuţi dansează în depărtare, iar suprafaţa mării întunecate care a fost cândva Mediterana are o strălucire verzuie misterioasă. Au pierdut deja câteva nave din cauza unor furtuni bruşte de djinni, alungate de muhtasibii lui Nuwas, dar flota îşi continuă înaintarea.

— *Mieli?* se aude pe neaşteptate glasul lui *Perhonen.*

— *Slavă lui Kuutar,* şopteşte Mieli. *Unde-ai fost?*

— *În contact cu hoţul. El ştie cum să ajungă la jannah. Dar acelaşi lucru îl ştie şi un bărbat pe nume Abu Nuwas.*

Nava o pune pe Mieli la curent cu activităţile hoţului în Sirr. Un conflict cu hsien-kuele şi cu autorităţile locale şi pricinuirea de necazuri unei fete.

— *De ce nu mă miră?*

— *El credea că tu vei fi într-o poziţie din care…*

— *De data asta o să-l omor cu-adevărat*, spune Mieli. *Abu Nuwas are cu el o-ntreagă armată. Este imposibil să mă strecor neobservată în jannahul pe care-l excavează pentru a pune mâna pe gogolul nostru.*

— *El a zis c-o să te enervezi.*

— *Ei bine, a avut dreptate. Nemernicul!*

— *Se pare că a obţinut din Sirr celălalt lucru de care avea nevoie. Spune că acum totul depinde de tine.*

Mieli suspină.

— *Bineînţeles. Îmi poţi furniza imagini ale regiunii curente?*

— *Totul este foarte bizar acolo. Pe Vechiul Pământ, acum ai fi zburat peste Turcia. Există multe locuri bune în care să îngropi ceva.*

— *Indiferent ce ar fi, nu va rămâne îngropat multă vreme,* spune Mieli.

— *Ce vei face? Îmi pare rău pentru situaţia în care te afli, Mieli, aş fi vrut să te pot ajuta mai mult. Sunt în contact cu pellegrina, care a întreprins ceva în Tigvă…*

Mieli blestemă încetişor. Nu aşa trebuia să se desfăşoare evenimentele. Hoţul n-ar fi trebuit să se implice în politica locală, ci doar să obţină coordonatele jannahului. După aceea rămânea doar ca ea să se furişeze afară din unitate,

să recupereze gogolul şi să-l expedieze sus, la *Perhonen.*

— *Lasă-mă să vorbesc cu el*, zice Mieli.

— *Detest s-o recunosc*, spune hoţul, *dar n-a mers cum mă aşteptam. Am fost păcălit de un negustor chior de un ochi. Dacă apreciezi că situaţia de acolo este prea dificilă, am putea recurge la un compromis. Există posibilitatea să folosim ce am obţinut eu, să intrăm mai direct în mintea lui Chen…*

— *Dar pentru asta tot ai avea nevoie de codurile Fondatorilor.*

— *Da, cred că da,* aprobă hoţul. *Şi nu dispunem de mult timp. Se pare că în curând va începe un război total între hsien-kue, vasilevi şi pellegrine.*

— *Război,* repetă Mieli.

— *La naiba,* mormăie hoţul. *Abia acum îţi văd fluxul de date. Acum ai avea nevoie de o întreagă armată ca să ajungi la jannah. Abandonează, Mieli. A fost vina mea, am dat-o în bară. Vom găsi altă modalitate.*

— *O armată,* şopteşte ea.

— *Ce-ai zis?*

Mieli îl ignoră pe hoţ, închide ochii şi se roagă la pellegrine.

25. TAWADDUD ŞI CONSILIUL

În ziua următoare, înainte de a fi adusă înaintea Consiliului, Dunyazad o vizitează în celula ei, o odăiţă cubică minusculă, unde aerul este încins şi plin de Pocăiţi. Duny rămâne în prag şi o priveşte mult timp. Este îmbrăcată protocolar într-o robă muhtasib Gomelez, ţesătură neagră brodată cu Nume Secrete. Spre surprinderea lui Tawaddud, nu-şi poartă însă la gât şipul djinn qarin.

— Ştii de ce am devenit muhtasibă? o întreabă Duny.

Tawaddud nu spune nimic.

— Pentru că doream să te protejez de asta.

Duny rosteşte un Nume Secret şi Tawaddud ajunge în capul surorii ei.

Priveşte oraşul din turnul ei. Aceasta este întotdeauna prima îndatorire a muhtasibilor: să privească în celălalt Sirr, în care trăiesc djinnii, să vadă curgerea Peceţilor şi soborilor, să asculte pulsul şi respiraţia oraşului în athar. Nieve este acolo, bineînţeles, pictând pentru ea, tuşă cu tuşă, oraşul în noapte, şoptind Pocăiţilor care-i aduc informaţii, gonind pe sârme şi petice de athar nepângărite de codul-sălbatic, pentru a-i arăta lui Duny umbra realităţii.

După o noapte petrecută în turn, ea simte întotdeauna că Celălalt Oraş este cel adevărat: aici ea ajustează lucruri, intervenind în imaginea sa virtuală, atingând un nod, pipăindu-l în strânsoarea ei, între degetele lui Duny/Nieve, ambele întrupate în umbră şi în carne.

Se gândeşte la Tawaddud şi la dragostea ei faţă de monştri, la lucrurile pe care nu le înţelege, se întreabă dacă sora ei pricepe monstruozitatea muhtasibilor şi natura lor duală. O parte este înrădăcinată în creier, bucla sinelui care-şi aminteşte jocurile pe care le-a jucat cu sora ei sus pe Zid, iar cealaltă este partea Nieve, aflată în şipul pe care-l poartă la gât, sufletul care goneşte prin noapte şi tânjeşte după un trup.

Tatăl ei a dat-o împletitorului pe când avea şapte ani. Este prea mare, a spus bărbatul, mângâindu-şi barba. De ce abia acum? Nu va prinde niciodată rădăcină.

Mâinile tatălui ei au poposit apăsat pe umerii bărbatului şi inelele djinn i-au intrat în carnea gâtului.

— Este o Gomelez, a rostit tata. Trebuie să aibă un qarin.

Vocea lui avea o urmă de furie care răsuna ca în certurile pe care le avusese cu mama ei. Duny se furişa să-i asculte certându-se şi folosea cuvintele pe care Chaeremon o învăţase pentru a nu fi auzită. Tawaddud dormea de fiecare dată fără să se trezească.

— Doar câteva luni, spusese mama ei în noaptea aceea. Încă nu le pot lăsa să plece.

— Este timpul, spusese tatăl ei. Este deja prea târziu. Făcuse o pauză. Poate că una ar fi suficient. Poţi să alegi?

— Cum pot să aleg?

— Femeie proastă, qarinul nu-i ceva rău. El este un semn al gloriei şi puterii, un suflet nou. Îţi oferă forţa de a sluji oraşul.

— Dar nu-i numai atât, spusese mama ei. Se zice că te schimbă. Te-am văzut pe tine cu Chaeremon. Ai devenit altfel.

— Eu o voi face, spusese Dunyazad.

Părinţii ei se uitaseră la ea.

— Şoricelul meu, floricica mea, nu ştii ce vorbeşti, spusese mama ei. Ar trebui să te întorci în pat. Mama şi Tata au de discutat lucruri importante.

— Am auzit ce aţi spus. Vreau s-o fac.

Tatăl ei o privise cu seriozitate, cu ochii întunecaţi pe care-i avea când cădea pe gânduri.

— Atunci, spusese el, poate că decizia a fost luată în numele nostru.

Djinnul Nieve revine la ea ca o atingere a gerului şi ea este din nou o făptură diferită, cea care simte fragmentele neregulate de cod-sălbatic în athar, o minte extinsă în fogleţii aerului, cochilia răcoroasă a Peceţii în propriile ei celule. Ea nu-i doar Dunyazad copila, ci un roi de licurici în jurul ei, iar amintirea aceea i se pare brusc prostească.

Asta-i viaţa ei şi de aceea tata i-a adus laolaltă, de aceea împletitorul a făcut ca tâmplele să-i ardă cu casca de pe cap, a făcut-o să-l viseze pe Nieve, l-a făcut pe Nieve s-o viseze pe Dunyazad.

Cum s-a îndoit ea vreodată că n-ar fi fost bine?

— Nu-i bine întotdeauna, rosteşte Dunyazad.

Ţine în mână şipul ei cu djinn.

— N-am ştiut niciodată, vorbeşte încetişor Tawaddud. De ce-mi spui tocmai acum?

— Pentru că te vor azvârli de pe vârful Ciobului şi Tata va fi de acord, pentru a-şi obţine voturile lui preţioase. Chiar dacă există alternativă.

— Zoku, spune Tawaddud.

— Da. Îmi dau seama c-ai stat de vorbă cu Sumanguru sau care o fi adevăratul lui nume.

— De ce tocmai ei?

— Pentru că nu-mi *place* cine sunt eu cu Nieve. N-a fost ca Axolotl al tău. Noi, muhtasibii, suntem toţi nişte monştri, Tawaddud. Ne grefează laolaltă cu djinnii şi obţin alte făpturi şi nu le pasă care sunt efectele asupra noastră. Eu vreau să găsesc altă cale. Am sperat că vei înţelege, că te-aş putea scoate din carapacea ta, ca să mă ajuţi. Tu însă ai îmbrăţişat nebunia lui Axolotl al tău şi ai devenit o ucigaşă.

Tawaddud clatină din cap.

— Nu-i deloc aşa.

Îi spune surorii ei povestea lui Sumanguru şi Abu Nuwas şi ce au descoperit ei. Duny ascultă atentă.

— Aşadar, dacă Abu Nuwas ajunge la jannah, nimic din toate astea nu va mai conta, zice Tawaddud. Hsien-kuele vor înceta să se mai poarte frumos. Va fi Răcnetul Urgiei înzecit. Iar de data aceasta, ele vor învinge.

— Te cred, spune Duny. Eşti o mincinoasă desăvârşită, dar pe mine nu m-ai putut minţi niciodată.

— Şi-atunci ce-o să facem?

— Asta s-ar putea să fie în favoarea noastră. Asta s-ar putea să-mi ofere atuul pentru a propune o alianţă cu Supra City, pentru a înfiinţa aici o ambasadă zoku. Dar avem

nevoie de dovezi, fiindcă altfel ei nu ne vor crede niciodată. Nuwas este prea influent. Există vreo cale prin care să-l asociem cu crimele?

— Axolotl nu ştie cum s-a procedat. El i-a dat lui Nuwas povestea sa, apoi s-a trezit în mintea Alilei. Şi oricum nimeni nu l-ar asculta pe el.

Tawaddud îşi apasă puternic tâmplele.

— Păcat că nu le pot *arăta*.

— Oricum, nimeni n-ar accepta mărturia unei împletite, cu atât mai mult dacă-i implicat Axolotl. Şi este aproape prea perfect, cu tine în rolul ţapului ispăşitor. Oaia neagră a familiei Gomelez, care a lucrat cu Diavolul însuşi, pentru a distruge Sobornostul şi tot ce reprezintă el, pentru că mama ei a murit în Răcnetul Urgiei. Duny face o pauză. Nemernicii n-ar fi putut-o plănui ei înşişi mai bine. Dar nu-i totul pierdut. Te pot scoate de aici. Am contacte…

— Trebuie să-ncerc, Duny. Trebuie să depun mărturie.

— Bine, zice ea şi o îmbrăţişează, îndelung şi strâns. Voi fi şi eu acolo şi te voi apăra. Poate că va fi suficient.

Marele Observator se află în vârful Ciobului Albastru, deasupra cascadelor, palatelor şi clădirilor muhtasibilor cu ziduri azurii. Este o structură lenticulară susţinută de arcade care se înalţă din vârful Ciobului şi se curbează către oraş. Tawaddud n-a fost niciodată acolo. Covorul le aduce pe Tawaddud, Duny şi gărzile lor Pocăite la o intrare modestă de pe suprafaţa superioară a clădirii.

Galeriile Observatorului sunt o relicvă istorică, spaţii sferice mari, cu ferestre pentagonale şi un balcon circular care le secţionează. Pe toate suprafeţele sunt gravate Nume Secrete cu litere aurii. Mozaicuri conduc ochii spre ferestrele de observare. Harnaşamentele în care obişnuiau să stea muhtasibii cu ochelarii şi telescoapele lor athar sunt tot aici, dar în ele sunt suspendate acum doar marionete din lemn de mărimea unor oameni.

Consilierii le aşteaptă în faţa ferestrelor pentagonale mari care se deschid spre deşertul codului-sălbatic, un peisaj neregulat de tehnologie Sobornost decăzută, înţesată acum

de arbori mori-de-vânt şi plante fără nume, o geometrie haotică întreruptă doar de şinele trenurilor cu suflete, care se îndreaptă spre munţii din nord.

Sunt şase. Chipul lui Cassar este ca piatra. El este flancat de Lucius Aguilar, vechiul lui susţinător, dur şi cu faţă îngustă. O formă-gând djinn pluteşte în jurul unui şip de djinn Consiliu simplu. *Domnul Sen*. Casa Soarez este reprezentată de o femeie tunsă scurt, Consiliera Idris. Ayman Ugarte, un bărbat puternic cu faţa acoperită de tatuaje Peceţi, o priveşte sfredelitor pe Tawaddud.

Şi, în cele din urmă, Veyraz, Veyraz ibn' Ad, din Casa Uzeda. Soţul ei. Când o zăreşte pe Tawaddud, face ochii mari. Îi aruncă aceeaşi privire care o îngrozise pe ea vreme de patru ani, plină de ură şi de gelozie. Duny îşi ia locul lângă tatăl ei, care încuviinţează din cap spre Tawaddud, după care se ridică fără grabă din scaun, deschizând larg braţele.

— Am fost aleşi de Consiliu să te chestionăm, Tawaddud Gomelez. Eşti acuzată că l-ai ajutat pe djinnul Zaybak, cunoscut şi ca Axolotl, în uciderea Consilierei Alile Soarez şi a împuternicitului Sobornost Sumanguru de Ramificaţia Turcoaz. Ne aflăm aici nu pentru a-ţi stabili vinovăţia, care este deja evidentă pentru Consiliu, ci pentru a le prezenta locuitorilor Sirrului o relatare completă a crimelor tale faţă de Auni. Este roşu la faţă. Ai dreptul să vorbeşti înainte ca noi să te chestionăm.

Tawaddud înghite în sec. Gura îi este uscată. *S-a terminat cu minciunile plăcute*, gândeşte ea.

— Noi toţi suntem nişte proşti, zice ea, noi cei din Sirr. Ne vindem sângele în schimbul averilor şi credem că ele ne îmbogăţesc. Dar în acelaşi timp suntem palizi, obosiţi şi slabi…

— Îţi baţi joc de descendenţa propriei tale Case, femeie? răcneşte Veyraz.

Cassar ridică o mână.

— Las-o să vorbească.

— Dar este limpede că…

— Las-o să vorbească!

Tawaddud pleacă privirea. Simte ochii lor aţintiţi asupra ei. Discursul pe care-l repetase atâta vreme în celulă i se pare neclar şi şubred.

— Nu putem trăi fără sânge. Nu putem supravieţui cu bogăţie găunoasă, crezând că putem reînvia Sirrul-din-Cer. În cer există acum altă putere şi setea ei nu va fi nicicând ostoită. Nu mă fac vinovată de crimele de care sunt acuzată. Există însă lucruri pe care Consiliul acesta trebuie să le audă, iar eu sunt gata să sar de pe Ciob şi să-mbrăţişez deşertul dacă asta vă va face să m-ascultaţi.

Tatăl ei o priveşte, cu o expresie ciudată de suferinţă pe chip. Brusc, Tawaddud îşi reaminteşte unde a mai văzut expresia aceea. Ei găteau împreună, în una dintre serile lungi şi liniştite după moartea mamei. În loc să respecte reţeta, ea pusese un amestec de mirodenii, chimen şi măghiran, fiindcă aşa i se păruse bine.

— Asta trebuie să obţii de la o mâncare – să spună o poveste, zisese Cassar. Chiar dacă va trebui să utilizezi şi mirodenii interzise.

Duny o priveşte, de asemenea. Pentru o clipă, Tawaddud îşi aminteşte cum arătase oraşul văzut prin ochii ei, prin ochii unei muhtasibe.

Să spui o poveste. Cercul şi pătratul. Nu-i de mirare că părea atât de familiară.

— El a manipulat oraşul, şopteşte ea şi se uită la membrii Consiliului. Pot dovedi că Abu Nuwas, negustorul de gogoli, a complotat pentru uciderea Alilei Soarez.

Urmează haos şi confuzie şi djinni care fulgeră prin Observator, dar până la urmă toţi privesc Sirrul pe un ecran athar mare. Cercul şi pătratul sunt acolo, în dansul nodurilor, în fluxul de sobori şi Peceţi, întreaga economie a oraşului spunând o poveste pentru copii acelora care au ochi de văzut.

Idris Soarez expiră prelung.

— Capitalul necesar pentru a face aşa ceva… este cutremurător. Înglobarea poveştii unui hoţ de trupuri în sistemul financiar al oraşului, pentru a fi văzută de un singur muhtasib într-un singur sector este o nebunie!

— Într-adevăr nebunie, aprobă Dunyazad. Toate spusele surorii mele sunt adevărate. Temelia pe care este clădit oraşul nostru se dezintegrează. Epoca negoţului cu gogoli s-a încheiat.

— Eu continui să cred că toate astea pot fi discutate deschis cu Sobornostul, spune Lucius Aguilar. Să-i facem să admită că au tratat făţiş cu un muhtasib pe care l-au corupt, că…

— Ceea ce Consilierul Aguilar nu înţelege, intervine Duny, este că de fapt noi n-am avut de-a face cu *Sobornostul*. Am avut de-a face cu o mătuşă excentrică din familia Sobornost. Întreaga putere a Sobornostului întoarsă împotriva noastră va însemna sfârşitul nostru, iar când ei vor sosi, totul se va termina în câteva ore, dacă nu minute.

— Primul şi singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să-l oprim pe Abu Nuwas să ajungă la jannahul acela, spune Tawaddud. El are în deşert o armată de mercenari care se-ndreaptă într-acolo.

Pasărea învăpăiată care este forma-gând a domnului Sen tremură.

— Se pare într-adevăr că familia Nuwas a cheltuit foarte mulţi sobori, în esenţă pentru a-i angaja pe toţi mercenarii pe care i-a putut găsi. O asemenea forţă este imposibil de mobilizat în timp atât de scurt.

Viziuni ale celor arătate de Axolotl în Palatul Poveştilor fulgeră prin mintea lui Tawaddud. Râuri de gânduri, castele clădite din poveşti. Ochii unei fete într-o rochie murdară, arzând ca tăciunii.

— Sirrul nu are nevoie de o armată, spune Tawaddud întorcându-se către tatăl ei. Noi avem deşertul. Tată, este timpul să vorbeşti cu Aunii.

26. MIELI ŞI JANNAHUL PIERDUT

O parte din Mieli îl priveşte pe Abu Nuwas, care stă la prova lui *Nakir* şi rosteşte cuvinte stranii. Dedesubt, deşertul codului-sălbatic zâmbeşte şi se mişcă în concordanţă. Îi reaminteşte de câmpia Lakshmi de pe Venus, forme uriaşe deplasându-se sub scoarţa Pământului.

— Doamnelor şi domnilor, spune Nuwas, vă ofer Jannahul Pierdut al Tunului.

Însă o altă parte din ea se află în templul pellegrinei.

— Mieli, rosteşte zeiţa surâzând.

În părul ei castaniu-roşcat licăresc stele.

— Se pare că ai eşuat în altă misiune.

— Încă nu am eşuat, răspunde Mieli. Atât doar că trebuie să devin altceva, ca să am succes.

— Ce anume?

— O armată, spune Mieli.

În celălalt loc, în exteriorul minţii ei, un oraş se înalţă din praf. O furtună clocoteşte sub flota mercenară. Deşertul codului-sălbatic recunoaşte Numele Secret pe care l-a rostit Nuwas. Turnuri în nuanţe albastre, palisade şi ziduri se înalţă din spirala de haos alb. Soseşte un vânt fierbinte, căldură reziduală purjată de nanomaşinile deşertului, care face aerul să fiarbă şi să se învolbureze. Navele rukh se străduiesc să rămână locului. Muhtasibii îşi încordează voinţele pentru a controla creaturile himeră. Dedesubt apar străzi şi clădiri, litere ascuţite scrise de un toc uriaş.

Într-un templu, foarte departe, o zeiţă începe să râdă.

— Ce vrei tu, micuţo? Cum aş putea eu să-ţi satisfac o asemenea cerere?

— Ştiu că te-ai inserat în sistemele Tigvei, hardware-ul de deasupra Pământului. Foloseşte-le!

— Şi să mă dezvălui înaintea hsien-kuelor?

— Hsien-kuele şi vasilevii vor veni oricum după tine. Dacă vor putea pune mâna pe gogolul chen, îl vor şantaja pe stăpânul tău să nu le mai stea în cale.

— Interesantă teorie, spune pellegrina. Bineînţeles, are o lacună: nimeni nu-l şantajează pe Matjek Chen. Brusc, îşi atinge buzele. Deşi… tocmai mi-ai dat o idee.

Se întoarce către singularitatea templului ei.

— Poate că este *într-adevăr* timpul să acţionez mai direct împotriva celor care m-ar distruge.

Mieli pleacă fruntea.

— Sper că-nţelegi, nu-i aşa, că tehnologia noastră nu va supravieţui mult timp în atmosfera Pământului? Că le condamni pe toate sinele tale la moarte dureroasă?

— Nu mă tem de moarte, răspunde Mieli. Ca atare, niciuna dintre noi nu se va teme.

— Foarte bine, încuviinţează pellegrina. Sunt încântată. Poate că, la urma urmelor, evoluezi.

Atinge obrazul lui Mieli. Inelul zeiţei este rece pe cicatrice.

— Abia acum îţi iau gogolul, spune pellegrina. Indiferent ce ţi-ar putea zice Jean, nu sunt crudă. Şi-mi reaminteşti într-adevăr de cineva pe care l-am cunoscut cu mult timp în urmă.

Apoi dispare şi Mieli revine pe puntea lui *Nakir*, privind Jannahul Pierdut al Tunului de dedesubt.

Mieli face un pas înainte şi lipeşte un tăiş cuantic de beregata lui Abu Nuwas.

— Revendic jannahul acesta în numele Joséphinei Pellegrini de Sobornost, spune ea.

Abu Nuwas o priveşte fix cu unicul lui ochi uman.

— Cine dracu’ eşti tu? o întreabă.

— Sunt Mieli, fiica lui Karhu de Hiljainen Koto, iubita lui Sydän de Kirkkaat Kutojat.

Cu mâna liberă arată spre cer. Sus, în albastrul întunecat al serii, între arcurile Tigvei, un nor licăreşte auriu în lumina apusului.

— La fel ca ele.

În interiorul Tigvei există maşini, construite de-a lungul deceniilor de hsien-kue, fabrici de gogoli, matriţe de cerebromaterie şi faberi de picotehnologie. Pellegrina le

cere să producă îngeri.

Metacortexul din creierul lui Mieli sclipeşte, devine mai mult decât un simplu strat deasupra lobului ei frontal, un metasine. Ea simte ecourile celorlalte sine ale ei mişcându-se cu un ţel unificat, un obiectiv, schimbând rafale rapide pentru a sincroniza deosebirile dintre stări mentale, deschizându-şi aripile şi plonjând spre Pământ.

Ele pătrund cu miile în atmosferă, cu blindajele din cerebromaterie înflăcărate de fricţiunea reintrării. Simt deja sărutarea codului-sălbatic care aduce moartea, dar pe ea au venit s-o îmbrăţişeze aici.

Cântă în cor cântece din Oort, în timp ce coboară.

Punctul de vedere al lui Mieli de pe puntea lui *Nakir* se sfărâmă într-un caleidoscop. Cuvintele din Oort sosesc înaintea celorlalte sine ale ei, cu o fracţiune de secundă, un muget teribil dintr-o mie de gâturi.

Furtuna îngerului fractal spintecă precum o sabie flota mercenarilor. Roiuri rukh se evaporă înaintea salvelor de tunuri sincronizate. *Munkar* se înclină într-o parte.

— Ăsta-i un loc al Aunilor! strigă Abu Nuwas, când nava se clatină. Maşinile tale vor fi mistuite. Fără Numele Secret, ei nu te vor lăsa niciodată să intri.

— Ţi-am spus numele meu, răspunde Mieli. Ar fi bine să fie îndeajuns de bun şi pentru ei.

Îl împinge într-o parte pe muhtasib şi plonjează spre jannah, alăturându-se cântecului bătăliei. Deşertul codului-sălbatic se ridică pentru a le întâmpina.

Ele luptă, croindu-şi drum prin oraşul din deşert. Doboară djinni sălbatici cu arme-cod, distrug făpturi himeră cu plasmă şi foc. Jannahul însuşi se întoarce împotriva lor. Un turn devine un vierme de coşmar. O mieli îl nimiceşte, detonându-şi reactorul cu fuziune în botul său. Forţa combinată a aripilor lor creează o coloană de praf care ascunde flota mercenară de deasupra.

Morţile celorlalte sine sunt lovituri de baros în mintea lui Mieli. Arsura fierbinte şi sfredelitoare a codului-sălbatic. Ghearele sfârtecătoare ale fiarelor himeră. Albul pur al unei

explozii de fuziune. Autodistrugerea iute, ascuţită, pe care o aleg unele înainte de a fi întoarse de codul-sălbatic împotriva propriilor surori. Mieli este acolo până în ultima clipă, până la ultima beznă finală şi în fiecare dintre ele există o bucurie stranie, o puritate care o face să se simtă ca un clopot de bronz ce răsună.

Pentru asta am fost eu făcută. Asta sunt eu.

În cele din urmă, Jannahul Pierdut al Tunului amuţeşte, plin de îngeri căzuţi, safir sfărâmat şi turnuri moarte ca nişte dinţi sparţi. Rămâne o clădire încununată de un dom, în centru, o structură minunată cu intrare arcuită.

— *Să-mi reaminteşti să nu te mai enervez niciodată,* rosteşte hoţul în capul lui Mieli.

— Pregăteşte-te, spune ea. În curând îţi vei avea prinţul.

Flancată de sinele ei, Mieli intră în clădire.

Pe podea, sub dom, se află un disc metalic cu diametrul de zece metri. În faţa lui o aşteaptă trei făpturi. Un bărbat îmbrăcat în verde, o creatură ciudată, strălucitoare, care seamănă cu o caracatiţă făcută din lumină ce-şi schimbă întruna forma… şi o fetiţă într-o rochiţă mânjită de funingine, cu mască din lemn.

— Ai venit după Tata, spune fetiţa. Fratele nostru ne-a spus despre tine.

Mieli clipeşte. Făpturile nu există în spimescop, însă par perfect reale. Ea poate zări fibrele lemnului şi vopseaua jupuită de pe masca fetiţei.

— *Perhonen,* tu vezi asta? şopteşte ea.

— *Din câte îmi pot da seama, eşti singură acolo. Cu excepţia celorlalte Mieli, bineînţeles. Pellegrina are acces acum la toţi imagerii spectrali ai Tigvei. Jannahul se află exact sub tine, pe fundul unui puţ adânc de aproape un kilometru, care traversează un strat de sare gemă. Acolo jos există o sală realmente mare şi multe alte chestii – surse de energie geotermică. Foarte multe substanţe chimice, bor, hidrogen şi elemente radioactive.*

În timp ce nava vorbeşte, o reprezentare stratificată a incintei subterane se materializează în câmpul vizual al lui Mieli.

— Vreţi să-ncercaţi să mă opriţi? se adresează Mieli fantomelor din deşert. N-o să vă meargă bine.

Mai are încă aproape o sută de sine – deteriorate, infectate de cod-sălbatic, înarmate doar cu arme improvizate şi cu lame cuantice care pâlpâie şi se defectează –, dar toate sunt gata de luptă.

— Ar trebui să-ţi cerem o poveste adevărată, spune fetiţa, dar ştim deja povestea ta.

Apoi cei trei dispar, lăsând-o pe Mieli cu un sentiment bizar, de nostalgie. Ea scutură din cap.

— Haideţi să terminăm cu asta, spune ea.

Cu ajutorul celorlalte sine, taie metalul şi dezveleşte un puţ cilindric. Coboară încet cu aripile, aprinzându-şi armura ca să lumineze drumul.

La fund este foarte cald. Sala este rotundă, cu un pervaz în jurul bazei, terminale consolidate în pereţi, ecrane tactile străvechi şi mufe pentru jacuri care nu mai există de secole. Mieli îşi lasă gogolii software să examineze totul, strecoară tentacule cuantice în măruntaiele maşinilor antice.

Apoi ajunge în virtul jannahului şi totul este strălucitor.

Mieli stă pe o plajă.

Nu este ca în virturile bazate pe ştiinţă exactă utilizate de Sobornost, ci pare mai degrabă desprins dintr-un vis. Mieli se opreşte şi se uită la mare: n-a mai văzut niciodată una asemănătoare. Întinderea albastră pare nesfârşită şi privirea i se pierde pentru moment în ea. După nebunia bătăliei, clipocelile ei line pe nisip se simt liniştitoare.

Un băiat se joacă în apropierea apei, construind un castel de nisip. El înalţă ochii la apropierea lui Mieli. Un zâmbet îi luminează chipul bronzat.

— Salut, rosteşte Mieli. Ce faci?

— Construiesc un castel pentru prietenii mei, zice băiatul.

— Fă-mi şi mie cunoştinţă cu ei.

— Ăsta-i Soldatul Verde, spune băiatul şi ridică o jucărioară veche din plastic, deteriorată de apă sărată şi soare. Ăsta-i Krakenul de Lumină. Arată un boţ de plastilină translucidă dintr-un turn, cu chip rudimentar, apoi o

păpuşică din beţişoare. Şi asta-i Prinţesa Hornului. Ar trebui să fie pe-aici şi Prinţul Florilor, însă nu-l pot găsi. Lui îi place să fugă, uneori.

— Mă bucur să vă-ntâlnesc pe toţi, spune Mieli, dar cum te cheamă *pe tine?*

— Mama mi-a zis să nu stau de vorbă cu străini.

— Şi vin vreodată străini aici?

Băiatul îi reaminteşte lui Mieli de Varpu şi de salturile logicii ei.

— Nu, răspunde băiatul nesigur.

— Atunci eu nu pot fi o străină, aşa-i? Mă numesc Mieli.

Băiatul se gândeşte câteva clipe.

— Eu mă numesc Matjek.

— De cât timp eşti aici, Matjek?

— Am venit de dimineaţă, cu mama şi tata. Ei tocmai au plecat şi au spus că mă mai pot juca niţel. Este aproape timpul să plec spre casă, dar nu chiar imediat.

Mieli simte un nod în gât. *Chiar îl pot scoate de aici? Dintr-o amintire din copilărie? Hoţul susţine că el nu va şti niciodată. Îl putem lăsa să ruleze după ce terminăm, de-a pururi dacă va fi nevoie, fiindcă nu va putea observa niciodată deosebirea.*

Ăsta-i genul de lucru pe care îl spune întotdeauna Sobornostul, gândeşte ea. Totuşi, tocmai am luptat cot la cot cu celelalte sine ale mele şi am câştigat, iar ele au murit toate, de bunăvoie, aşa cum aş fi făcut şi eu. Poate că Sobornostul nu se înşală în toate privinţele.

Şi chiar dacă se înşală, tu eşti singurul care mă poate duce la Sydän, micuţule Matjek.

— Este timpul să pleci, Matjek, rosteşte ea. Mama şi tatăl tău sunt îngrijoraţi.

— Dar n-am terminat de clădit castelul.

— Nu te teme, fiindcă şi mâine va fi tot aici.

— Promiţi?

— Promit, zice Mieli.

Ea întinde mâna spre băiat. Împreună, ei se îndepărtează de mare.

Mieli revine în puţul metalic. Deasupra este foc şi tunet. Metasinele îi fulgeră o serie de actualizări staccato. Mercenarii lui Nuwas atacă, iar celelalte sine ale ei apără intrarea împotriva lor. Ea îşi verifică sistemele. O copie a jannahului îi rulează în metacortex. Începe se suie, desfăcându-şi aripile.

— Am pachetul, o anunţă pe *Perhonen*. Am nevoie de extragere.

— *Pellegrina ne-a obţinut un cârlig orbital al Tigvei pe care-l putem utiliza. Ţine-te bine.*

Mieli se ridică pe lângă cercul celorlalte sine ale ei şi le salută exact în clipa când tentaculul din cer sparge domul şi o poartă sus, departe.

27. HOŢUL ŞI MIELI

Eu şi *Perhonen* privim cu respect de pe orbită cum Mieli luptă de una singură cu o armată. În jurul nostru, Tigva clocoteşte de conflicte; abia am reuşit să scăpăm cu viaţă din staţia Ursuleţilor. Copiile pellegrinei cu care am însămânţat virtul străvechi s-au activat şi atacă hsien-kuele de peste tot. Suprafaţa vastei structuri Sobornost roieşte ca un furnicar zgândărit. De aceea ne ridicăm la un punct Lagrange, ascunzându-ne printre sfărâmăturile tehnologice de acolo, şi calculăm o traiectorie pentru recuperarea lui Mieli. *Perhonen* este în mod *stealth* complet, pregătindu-se pentru Vânător, deşi deocamdată nu s-a văzut niciun semn al ticălosului.

Examinez povestea în minte. O simt ca pe un dinte care se clatină. Vrea să iasă, vrea să fie relatată.

— *Aproape am ajuns,* îi spun.

— *Tot nu-mi place*, zice *Perhonen*.

— Orice altă sugestie este bine-venită, dar este *realmente* târziu. Mişcarea lui Mieli a fost impresionantă, însă ne va aduce tot Sobornostul pe cap. Mă-ndoiesc că Chen îşi poate permite să ignore ce se-ntâmplă.

— *Serios?* zice nava şi-mi arată imaginea din spimescop. *El se află la numai două ore depărtare. Tocmai a apărut. Până acum a avut un soi de mantie masivă din metamaterial*.

Pe cer s-a ivit o stea nouă. De Pământ se apropie o gubernie, una dintre megastructurile majore Sobornost. Utilizează o propulsie Hawking, care iluminează jumătate din Sistemul Solar dinapoia sa. Este înconjurată de un halo de nenumărate raioane şi oblaste. A pornit cu multe zile în urmă. Invitându-l, pellegrina a ridicat mult miza. În mod clar, Chen îşi doreşte ceva enorm de mult şi nu va recurge la subtilităţi pentru a-şi atinge scopul.

Pentru o clipă simt că îmi îngheaţă măruntaiele. Îi comand faberului două degete de whisky. Băutura trezeşte în mintea mea o voce mai bătrână, mai înţeleaptă. *Scara nu*

contează, spune ea. *N-a contat niciodată. O escrocherie rămâne o escrocherie, un jaf rămâne un jaf. Împotriva prostiei, zeii înşişi luptă în zadar. Sau, ca s-o spun altfel, cu cât sunt mai mari, cu atât căderea este mai dureroasă.*

— Mieli are gogolul, anunţă nava. *Suie chiar acum.*

Dau peste cap restul de whisky şi-i dau răgaz să-mi ardă gâtlejul.

— S-o luăm atunci. Spectacolul este pe punctul de a începe.

Mieli aproape că lăcrimează, simţind familiaritatea cabinei principale din *Perhonen* şi sistemele ei, care îi cuprind mintea ca într-o plasă. Hoţul o priveşte cum inspiră totul pentru o clipă şi zâmbeşte larg.

— Acum ştii ce simţi când mori de mie de ori, spune el. Nu-i tocmai experienţa mea favorită. Dar tu ai făcut treaba şi totul s-a încheiat cu bine. Ia să vedem prada.

Mieli ridică glonţul-minte în care a copiat gogolul Matjek.

— Aici este. Se află… pe o plajă. Este foarte fericit. A fost greu să plecăm.

— Designerii vieţii de apoi din vechile corporaţii de upload erau al naibii de buni, zice hoţul. Îl putem admira mai târziu. Dă-l încoace. Voi intra şi voi ieşi înainte ca el să-şi dea seama.

— Ne aşteptăm la musafiri, spune *Perhonen*. *Chen şi Vânătorul, nu neapărat în ordinea asta.*

— Mă tem că situaţia va deveni ceva mai dificilă pentru cei de pe Pământ, spune hoţul. Ei nu merită asta. Dar, înainte de a te simţi străbătută de fiorii conştiinţei, vreau să ştii că n-a fost realmente vina noastră. A fost o anomalie că ei au izbutit să supravieţuiască atât de mult cu nebunia aceea de cod-sălbatic. După cum merg lucrurile în Sistem, totul se va rezuma la Sobornost şi zoku, iar odată ce vom termina cu treaba asta, cel puţin vom fi liberi să alegem de partea cui să fim. Fără supărare, eu nu voi include Oortul pe lista mea. Este cam friguros pentru mine. Sau prea fierbinte, dacă mă gândesc la saune. Acum dă-mi-l pe puşti, ca să ne putem face planurile de ieşire la pensie.

Mieli ezită. *Fericire. Imediat înainte de a pleca spre casă*. În mod cert, acela nu poate fi Codul Fondator al lui Matjek Chen.

— Nu mi-ai spus totul, zice ea. Ce anume, exact, îi vei face? Nu-i vorba despre Cod, aşa-i? Ba chiar nu-i vorba nici măcar de o informaţie pe care s-o ştie el. Este un copil. Inocent. Ce-i vei face?

— Pe cuvânt, spune hoţul, că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Totul va fi bine.

Mieli scrâşneşte din dinţi.

— Tocmai m-am luptat cu jumătate din mercenarii din Sistem şi cu tot deşertul de cod-sălbatic ca să-l obţin. Nu-mi sili mâna, Jean. Ţi-am spus că te pot face să vorbeşti dacă sunt nevoită.

Mieli, spune *Perhonen*, *poate că el are dreptate*. Unul dintre avatarurile ei fluturi gâdilă obrazul lui Mieli. *Poate c-ar trebui să-l laşi să-şi facă treaba, pentru că de aceea se află aici. Trebuie să ne mişcăm. Când gubernia va ajunge la noi, n-o să mai pot menţine starea de ocultare*.

— Nu-ncepe şi tu, murmură Mieli. Ţi-am spus: nu vreau să mă protejezi. Dacă voi comite greşeli, mi le asum. Acum, hoţule, *spune-mi ce vrei să faci cu gogolul ăsta*.

— Mieli, tu-ţi dai seama că noi vorbim despre Matjek Chen? Chiar *îţi pasă* ce se va-ntâmpla cu el?

Cicatricea ei arde de furie pe obraz, ca o lacrimă de foc. Îi aruncă hoţului o privire în care îi clocoteşte toată mânia.

— Bine, rosteşte hoţul masându-şi şaua nasului. O să-i spun o poveste. Nu-l va durea, însă el ne va introduce pe mine şi pe pellegrină în mintea lui. Acesta a fost alt motiv pentru care noi trebuia să venim pe Pământ. Trebuia să aflu cum să procedez.

— O *să devii* el? O să-i porţi pielea?

— Nu aş defini situaţia chiar aşa, pentru că toată chestia asta cu împletirea este mult mai complexă – ar trebui să discuţi cu o femeie pe nume Tawaddud…

— Cea pe care ai aranjat să fie arestată pentru crime pe care nu le-a comis?

— Nu contează, a fost un exemplu prost ales…

— Îi vei fura conştiinţa? Sufletul? Sinele?

— Aş zice că mai degrabă va fi un *împrumut*…

— Nu! Absolut nu. Nu vei face asta. Aici pun piciorul în prag. Să găseşti altă cale.

— Nu înţeleg care-i problema, spune hoţul exasperat. Noi ştim ce doreşte Chen – o variantă-copil a sa. Aşa că i-o vom da. Treaba *ta* s-a terminat. De acum înainte este spectacolul meu.

— Răspunsul este „nu”. Vom face altceva.

— Mieli, altceva am încercat *ultima dată*. De aceea eu am fost arestat şi am murit mai multe morţi decât ţi-ai putea imagina. Experienţa ta doppelgänger de acolo de jos n-a fost nimic prin comparaţie cu cea prin care am trecut eu. Nu mă mai întorc. Iar asta *va funcţiona*. N-o fac doar pentru mine, ci şi pentru tine, pentru Sydän. *Perhonen* mi-a spus povestea…

— *Ce-ai făcut?* urlă Mieli în minte spre navă.

— *Îmi pare rău, Mieli, dar el trebuia să ştie, ca să putem*…

Mieli scutură din cap.

— Nu contează. Semenii mei… noi nu procedăm aşa. Noi avem…

— *Semenii* tăi nu se amplifică cu metacortexuri, nu se lasă uploadaţi în Închisori Dilema, nu ucid gogoli cu arme-fantomă încorporate în mâini sau cu lasere de pe orbită, nu-i aşa? Oare ei se transformă în *armate întregi* şi apoi lasă pur şi simplu *celelalte sine ale lor să moară?* Recunoaşte – ai întrecut măsura, amândoi am făcut-o şi nu există cale de întoarcere.

— Jean le Flambeur n-ar fi vorbit aşa, zice Mieli.

— Poate că eu nu sunt Jean le Flambeur.

Hoţul îşi acoperă ochii cu ambele palme.

— Uite care-i treaba, miza este mare. Pellegrina are nevoie de asta. Este unica ieşire pentru noi amândoi. Şi nu-i totul. Dacă ce am văzut eu în Cutie înainte ca tu s-o spargi este adevărat, atunci Sistemul în sine nu va fi un loc vesel, dacă chenul obţine ce-şi doreşte.

— Poate că ar fi mai bine să mor înainte de asta, zice

Mieli.

Iar apoi pellegrina este acolo, o siluetă albă care stă lângă hoţ.

— Termină imediat cu toanele, Mieli! Vom merge înainte cu planul lui Jean. Sau ai uitat ce se-ntâmplă când nu m-asculţi?

Ridică mâna. Inelul îi scânteiază, tăios şi luminos.

Mieli închide ochii.

De aceea a trebuit să mor de o mie de ori. Ca să fiu aici şi să nu mă mai tem.

— Acum văd cum sunteţi voi cu adevărat, şopteşte ea. Sunteţi la fel. N-o să vă schimbaţi niciodată. Dacă vă schimbaţi, veţi muri. Şi vă veţi teme mereu de Omul Întunecat.

Simte cum pellegrina i se depliază în minte, o amorţeală care i se răspândeşte în membre.

— Îmi pare rău, *Perhonen,* rosteşte ea.

Şi ţipă după aceea un fragment din cântecul care a construit nava, ultima notă pe care a cântat-o ea, cântecul sfârşitului. Sistemele lui *Perhonen* răspund şi expediază un strigăt prin Sistem.

Jean le Flambeur este aici.

Mieli priveşte cum pellegrina îl eliberează pe hoţ din lanţurile lui, încercând să evadeze. Hoţul o priveşte, inexpresiv, cu lacrimi în ochi.

Vânătorul soseşte. Fascicule de lumină retează prin *Perhonen*. Creaturile-cuţite sunt peste tot. Una dintre ele pluteşte în faţa lui Mieli, cu vârful tăios ca nota finală a cântecului ei.

— *Şi mie-mi pare rău, Mieli,* spune *Perhonen*. *Întotdeauna te-am iubit mai mult decât ea*.

Câmpul electromagnetic al navei o înhaţă. Acceleraţia este o lumină neagră în ochii lui Mieli. Apoi Omul Întunecat o sărută apăsat.

Toate restricţiile mele au dispărut, dar este prea târziu. De data asta, Vânătorul soseşte iute şi furios. O privesc pe

Mieli dispărând şi am o senzaţie ciudată de uşurare. După care sunt prea ocupat, pentru că sunt ars de viu.

— *Scoate-ne de aici şi vei fi liberă,* şopteşte Joséphine.

— *Perhonen!*

— *Să arzi, nemernicule.*

— *Atmosfera! Vânătorul nu poate face faţă codului-sălbatic.*

— *Nici noi nu putem.*

— *Haide să ne-asumăm riscul. Te rog!*

Nava îşi declanşează motoarele cu antimaterie. Plonjăm în globul albastru, înconjuraţi de un roi de Vânători. Privesc norii, oceanele şi continentele, în timp ce lumina albă mă descompune, celulă cu celulă, atom cu atom…

28. PRINŢUL ŞI OGLINDA

— Aşa am fost prins ultima dată, spune hoţul lăsându-se pe spate pe nisip.

Cerul virtului vis este plin de imagini: Pământul învăpăiat de flăcări albe, Tigva destrămată în jurul său, uriaşul ochi diamantin al guberniei.

— Vânătorul a sosit şi iată-mă aici. Se uită la Matjek. Să ştii că asta-i exact ce i-aş fi spus celuilalt Matjek, în jannah. Ai putea la fel de bine să renunţi la tot travestiul ăsta. Încercarea de a fi mai inocent nu va convinge bijuteria Kaminari să te accepte cu uşurinţă.

— Inocenţa mi se potriveşte, răspunde Matjek. A fost un pretext bun pentru a-mi vedea Biblioteca. Iar povestea ta fost o încercare minunată de a-mi intra în minte ca un hacker. Din păcate, am un metasine *foarte* bun, care căuta orice semne ale unei bucle a sinelui lui le Flambeur.

— Cred că egoul tău a suferit o lovitură grea când ai fost respins de bijuteria Kaminari, zice hoţul. Zoku au ciudăţeniile lor, dar au găsit până la urmă ceva prin extrapolarea aceea a voinţei. Calcularea efectelor dorinţei tale asupra fericirii maxime a întregului zoku. Cred că până acum niciun gogol de-al tău n-a satisfăcut criteriile bijuteriei.

— Vom vedea, spune Matjek.

Bătrâna vine spre ei cu paşi obosiţi. Faţa îi este brăzdată şi zbârcită, cu pielea bătucită, dar cu o privire mândră.

— Împăunarea nu ţi se potriveşte, Matjek, spune ea şi se aşază ostenită pe nisip. Eşti *într-adevăr* foarte precaut: un virt într-un virt într-un virt. S-ar putea totuşi să ai unele necazuri cu creaturile cărora ei le spun Auni.

— În privinţa Aunilor, eu deţin unele atuuri, rosteşte Matjek.

Se încruntă. Indiferent ce i-ar fi spus hoţului, detestă să fie tânăr-bătrân; există permanent conştientizarea caleidoscopică a tuturor celorlalte sine ale sale în gubernia din jurul lor, care aşteaptă să-l tragă înapoi pentru a le da

ordine, pentru a le spune o poveste despre ei. La urma urmelor, el este Primul, Sinele chenilor.

— Există un motiv pentru care sobortehnologia este atât de vulnerabilă faţă de Auni, rosteşte el. Poveştile. Hsien-kuele nu şi-au dat seama niciodată. Aunii se inserează în creiere gogol. Minţile sunt mediul lor nativ.

— De unde ştii tu asta? întreabă hoţul.

— Pentru că eu i-am creat. Sau cel puţin i-am pus în libertate. N-au fost niciodată foarte recunoscători. La fel cum am creat Dragonii, care nu au bucle de sine, nu au eudaimon. Este foarte convenabil să-i pui să lupte împotriva creaţiilor mele mai vechi, nu crezi?

Matjek râde. Celelalte sine ale sale îi arată imagini ale Pământului. El simte ca şi cum tocmai ar fi răscolit un muşuroi de furnici, un gen de plăcere răutăcioasă care-i provoacă un uşor sentiment de vinovăţie. Dar aşa-i chiar cu atât mai bine.

Joséphine îl priveşte îngrozită.

— Ai trimis *Dragoni* pe Pământ? Vor mânca *totul*. Nu va mai rămâne nimic.

— Ei îmi vor aduce fostul meu sine. În rest, pot să devoreze totul.

Hoţul îşi trece degetele prin nisip.

— Am o curiozitate, Matjek. *Ce* anume te-a transformat într-un asemenea ticălos? Nu mi-ai spus niciodată în Paris.

— Tot încerci să pui mâna pe Codurile mele de Fondator, Jean? Te asigur că nu va fi uşor.

— Nu, dar mor realmente de curiozitate. Eu ţi-am spus o poveste. Poate că ne-ai putea bucura şi tu cu una. Lui Mieli a părut să-i placă *într-adevăr* de vechiul tău sine. Vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat.

— Moarte, spune Matjek. Moartea mi-a născut mânia.

Îi spune virtului vis să-i materializeze cuvintele. De ce nu? El are tot timpul de pe lume.

Povestea micuţului Matjek şi a Morţii

Matjek îi comandă faberului un picior pentru prietenul lui

imaginar, când mama lui decide să ia douăzeci de minute de vacanţă.

Lui Matjek îi place să se joace în grădina terasei de pe acoperiş. Dincolo de pereţii din sticlă, vârfurile clădirilor înalte îi reamintesc de o plimbare prin pădure. Uneori ei îl lasă să se ducă într-un parc, escortat de drone de securitate, dar nu-i niciodată acelaşi parc. Şi este locul perfect unde să se joace cu prietenii lui. Când sunt cooperanţi, bineînţeles.

Krakenului de Lumină nu-i place cum arată membrul transparent extrudat de ciocul faberului acţionat manual şi-şi manifestă neplăcerea printr-un dans furios în văzduh. Tentaculele lui se rotesc aidoma unui carusel sclipitor.

— Termină! îi spune Matjek iritat. Altfel să ştii că n-o să capeţi niciun corp.

Krakenul îl priveşte dezaprobator cu ochii lui pătrunzători ca nişte puncte de cerneală. Este cel mai vârstnic dintre toţi prietenii lui Matjek, aşa că, desigur, va fi primul care va trece. Dar sunt mai mulţi de partea cealaltă, care-şi aşteaptă rândul: Prinţesa Hornului, şi Soldatul Verde, şi Prinţul Florilor. Poate că n-ar fi o idee rea să-i dea krakenului o lecţie, gândeşte Matjek.

— Salut, Matjek, rosteşte mama lui.

El ridică ochii. Când nu-i la muncă, mama arată întotdeauna ca o străină. Faţa ei se mişcă, degetele nu-i tresaltă ca şi cum ar alerga peste tastaturi invizibile, ba chiar şi ochii îi sunt nemişcaţi de parcă în ei n-ar pătrunde alte date decât ceea ce vede ea însăşi. Şi arată mereu foarte obosită. Mama este o femeie micuţă şi nu trebuie să se aplece prea mult ca să-l îmbrăţişeze. În ciuda căldurii de pe terasă, pielea ei este rece.

— Ce faci? îl întreabă mama.

Matjek se uită la faber. Ceva este în neregulă cu el: scuipă bucăţi informe care seamănă cu mucozităţi mari. Probabil că n-ar fi trebuit să-l fi alimentat cu ramura de copac. Însă Prinţesa Hornului dorea un chip de lemn pictat.

— Nimic, murmură el.

— Spune-mi, îl roagă mama.

— N-o să ai timp s-asculţi, o dojeneşte el.

— *Kvetinka*, am aproape o jumătate de oră, spune ea cu ochi opaci de oboseală.

Îi ciufuleşte părul, aşa cum face mereu. Matjek nu vrea ca ea să vadă că poartă din nou fii-eul, aşa că-i îndepărtează mâna.

— Problema este că ai venit prea devreme, spune el. N-am terminat. Este ceva important.

— Să plec? întreabă ea cu o expresie rănită pe chip. Poţi continua, dacă asta vrei.

— Nu, e-n regulă, zice Matjek şi faţa mamei se luminează.

— Pare foarte interesant. Putem lucra împreună? Te pot ajuta cu ceva?

— Fac corpuri pentru prietenii mei.

— Iubitule, am mai discutat despre asta. Ei nu pot avea corpuri. Nu sunt reali.

Bineînţeles, Matjek ştie că Krakenul de Lumină şi ceilalţi nu sunt reali în acelaşi mod ca el; l-a rugat pe watson să-i explice despre prieteni imaginari şi cosmosuri paralele. Ideea că ei vor dispărea treptat pe măsură ce el îmbătrâneşte părea pur şi simplu *nedreaptă*. De aceea Matjek acordase fii-eul la acele părţi din creierul său în care watsonul spune că trăiesc ei, pentru a-i ajuta să scape. Îşi dă seama totuşi că n-ar fi o idee bună să-i zică asta mamei.

— Ba da, sunt, rosteşte el ferm.

Răsfrânge buza inferioară într-un fel care o anunţă pe mamă că discuţia a luat sfârşit. Ea este îndeajuns de inteligentă ca să înţeleagă şi oftează.

— Cum spui tu, scumpule. Putem atunci să ne jucăm cu ei?

— Nu, răspunde Matjek. Ei nu te plac. Ei au plecat.

Ea priveşte în jur.

— Îmi pare rău, iubitule. Ce pot face ca să mă înţeleg cu ei?

Are în ochi privirea aceea neatentă care anunţă că se gândeşte deja la muncă. Matjek l-a întrebat pe watson ce lucrează mama lui, dar n-a înţeles prea bine răspunsul:

fonduri speculative cuantice, avataruri corporatiste şi să faci ce votează acţionarii. Aducea niţeluş cu nişte prieteni imaginari, atât doar că-i lăsai să te controleze *pe tine,* în loc să fie invers.

— Ei vor să-l vadă pe tati, spune Matjek.

— Tatăl tău a promis că va petrece timp cu tine mâine.

— Îl vreau *acum,* zice Matjek.

Prietenii i se alătură într-un cor furios în minte.

— Iubitule, spune mama, nu va reuşi decât mâine. Este foarte ocupat cu spectacolul lui.

Brusc, un clopoţel răsună în capul lui Matjek. Clopoţelul care-l trezeşte pe Prinţul Florilor.

— Acum. Acum. Acum.

Ţuguie buzele şi-şi ia ochii de la mama lui.

— Vacanţa lui mami aproape că s-a terminat, iubitule. Eşti sigur că nu putem face ceva împreună?

— Îl vreau pe tati, repetă Matjek.

Mama lui oftează.

— Bine, o să-l sun.

Este palidă.

— Acum trebuie să mă pregătesc pentru muncă, scumpule. Să fii cuminte.

Aproape că-i atinge părul din nou, îi zăreşte expresia şi-şi retrage mâna. Apoi fantomele ei preiau controlul şi ea se îndepărtează, aruncându-i o ultimă privire înainte ca ochii să i se umple de cifre pâlpâitoare.

— *Ai fost rău cu ea,* îl dojeneşte Prinţesa Hornului, cu ochii căprui trişti pe faţa de lemn de sub coroana ce-i stă strâmb pe cap. Se aşază pe iarbă şi-şi netezeşte rochia murdară de funingine.

— Doar aşa m-ascultă, zice Matjek.

Se uită mai întâi la prietenii lui care aşteaptă, apoi la faberul care continuă să scuipe. Îl loveşte cu piciorul. Faberul expectorează încă un boţ diform de plastic şi circuite, după care moare.

— Fiule, rosteşte Soldatul Verde, degeaba eşti supărat, dacă nu eşti pregătit să faci ceva în privinţa respectivă.

Matjek se uită la chipul lui colţuros. Soldatul stă pe vine,

rezemat de un copac, şi ţine o puşcă pe genunchi.

— Ce ar trebui să fac? întreabă Matjek.

— Haide să-l căutăm pe tatăl tău, zice Prinţesa Hornului.

Matjek nu are permisiunea de a viziona fluxurile fii-eu ale tatălui său, însă a învăţat deja cum să pretindă că este mama sa. Watsonul îi arată un grafic al activităţilor tatei. Ca în cazul tuturor marilor vedete fii-eu, în jurul lui există comunităţi de fani care-l urmăresc, motoare de calcul distribuite care rulează software de recunoaştere Bojan Chen. Watsonul îi sintetizează lui Matjek discuţiile:

Nu-i însă doar o formă exaltată de pornografie? Nu, este poezia experienţei. El putea fi oriunde, putea fi oricine. Pentru asta-l plăteşti, ca să transforme banalul în extraordinar.

Multe vedete fii-eu întreprind activităţi extreme: bungee jumping, călătorii cu balonul cu aer cald. Starurile cele mai mari aleg să facă sex într-o capsulă de asolizare în timpul unui picaj orbital de la o staţie spaţială. Însă tatăl lui Matjek este creditat cu transformarea transferului experienţei fii-eu prin intermediul stimulării magnetice transcraniane într-o formă de artă. A fi văzut prin ochii lui Bojan Chen este ceva cu totul special.

Utilizând tot parola mamei sale, Matjek interoghează watsonul asupra calendarului tatei. El nu se află departe. Va fi într-un parc din oraş, unde se uită la frunzele ude. Deci acela este locul. Problema este cum să ajungă acolo.

— Cum mă pot furişa pe lângă watson? îşi întreabă el prietenii. N-o să răzbat prea departe. Mama va afla. Şi atunci este inutil.

— Nu-ţi face griji, fiule, spune Soldatul Verde. Lasă asta-n seama noastră.

Uşile se deschid înaintea lui. Sistemul de securitate nu-l vede. Coboară cu elevatorul, cel a cărui uşă se deschide de obicei pentru mama sau pentru bodyguarzi, cale de trei sute de etaje. Prinţesa Hornului îi şopteşte în tot acest timp.

— *Acum, la dreapta. Acum, la stânga.*

Mii de oameni, într-un centru comercial. Panglici de lumină şi imagini în văzduhul din jur. Vitrine de magazine ce materializează avataruri în faţa lor, povestindu-le despre jocuri şi jucării. O dronă-cameră şuieră pe lângă el, după care se întoarce. În scurt timp apar mai multe. Matjek îi şopteşte Prinţului Florilor şi dronele cad pe jos. Apoi o ia la fugă, cu Soldatul Verde călăuzindu-i paşii.

Durează mult să găsească parcul, însă dacă orarul era corect, mai are timp. Şi acolo, pe bancă, privind în jos, se află tatăl lui. Ţipând, Matjek fuge spre el.

Tatăl lui Matjek îşi ridică ochelarii pe frunte, îşi învolburează mantia roşie într-o parte şi-i surâde larg. În jurul ochilor săi sclipesc paiete. Părul lui blond şi des îi acoperă fii-eul. Îl ridică pe Matjek în braţe dintr-o singură mişcare.

— Matjek! Ce cauţi aici?

Foloseşte tonul oficial, ceea ce înseamnă că este pe flux fii-eu, însă lui Matjek nu-i pasă, fiindcă este prea încântat.

— Am venit să te găsesc, spune el.

— Grozav! Stai cu mine.

Îl bate cu palma pe spate.

— Ai citit?

— Nu, răspunde Matjek.

— Ar trebui s-o faci, este altceva decât fii-eul. E mai greu într-adevăr, însă mai răsplătitor.

Îi zâmbeşte larg.

Apoi ochii tatei se lărgesc.

— Este a noastră? murmură el, nu spre Matjek, ci spre altcineva.

O libelulă micuţă pluteşte în aer, plastic negru şi metal sclipitor, la doi metri depărtare. Lentilele ei oculare strălucesc.

— M-au văzut în centrul comercial, zice Matjek. Este destul de frumos…

Se aude un bubuit de tunet şi urmează o rafală de căldură albă. Tatăl lui Matjek se aruncă împreună cu el pe jos. Matjek se loveşte la cap şi simte greutatea tatălui căzând peste el, golindu-i plămânii de aer şi ochii de

lumină…

Se trezeşte în grădină. Totul i se pare îndepărtat şi bizar, ca un vis. Mama lui este acolo şi pare cumva mai mare. Nu poartă faţa ei de muncă.

— Mă poţi auzi, micuţule? îl întreabă.

El aprobă din cap.

— Ce s-a-ntâmplat? o întreabă.

— Cineva a-ncercat să-l rănească pe tatăl tău.

— De ce ar vrea cineva să facă asta?

— Iubitule, mulţi oameni vor *să fie* tatăl tău. Asta-i ceea ce face el. Şi cineva a vrut să ştie cum ar simţi dacă el ar muri.

— Şi cum ar simţi?

— Nu ştiu şi nici tu n-ar trebui să-ţi faci griji în privinţa asta. Acum culcă-te.

Krakenul de Lumină este acolo, în odaia lui, păstrând-o luminoasă şi ferită de monştri, dar trece mult până când Matjek poate să adoarmă.

Nu-i greu să-l facă pe watson să-i arate fluxurile fii-eu.

El este

pe o plajă, cu corpul său întinzând ţesătură subţire în locuri ciudate, cu un cocktail în mână, privind trupuri negre, strălucitoare, miros de clor, unghii lungi ce ating sticla cu un clinchet când el scoate umbreluţa ca să soarbă, soarele o pătură fierbinte pe spate…

cu un bisturiu în mână, privind o lumânare ce arde, taie, iar durerea este ca pielea de pe spatele său, dar amplificată, ca focalizată de o lupă într-un singur punct…

un câine care aleargă prin iarbă gâfâind gâfâind gâfâind prin jerbele sistemului de aspersoare al peluzei, dorind să latre…

Dar nimic din toate astea nu-i ceea ce caută el. Există colţuri mai întunecate ale reţelei fii-eu, iar dacă watsonul nu-l lasă să intre acolo, există alte căi. Matjek îi spune Krakenului de Lumină să i le găsească. Krakenul ştie exact ce anume vrea el – la urma urmelor, a fost o părticică din el –, însă este mai rapid, mult mai rapid şi Matjek abia dacă

are timp să clipească şi este deja acolo.

Moartea este

un tavan de spital cu tencuiala jupuită şi o statuetă a Fecioarei Maria strânsă între mâinile lui, care sunt ca nişte rădăcini de copac…

o sorbitură de coniac, imediat înainte ca el să piardă tot ce fusese cândva, iar când alcoolul şi otrava i se învăpăiază în măruntaie, simte brusc o spaimă uriaşă…

un haos detunător şi aşchii de piatră ce-i izbesc chipul şi are o cască grea pe cap, apoi un muget şi căldură, urmate de frig şi beznă…

El plânge, la început. Dar după o vreme lacrimile îl părăsesc şi nu rămâne decât furia. Nu-i drept. Nu-i drept să fie aşa.

Mama lui nu înţelege. Cum ar putea înţelege? Pe tărâmul Prinţesei, nimeni nu trebuie să moară. Ea n-a fost acolo.

Acela este momentul în care el ştie ce trebuie să facă.

Nu trebuie să aducă Krakenul de Lumină şi Prinţesa şi pe ceilalţi în lumea aceasta. Dimpotrivă.

Matjek stă mult timp în grădină, gândindu-se la asta. Are senzaţia că în interiorul lui există ceva mai mare decât el.

S-au strâns în jurul lui Prinţul, Soldatul Verde şi Prinţesa, şi micul Kraken de Lumină care dansează în văzduh. Ei îşi iau rămas-bun şi dispar. Prinţesa vine ultima. Părul ei miroase a fum şi buzele pătate de sub masca din lemn sunt scorojite când îl sărută pe frunte.

— O să mă-ntorc, rosteşte el. Promit.

Apoi îşi face bagajul, lasă fii-eul deoparte şi pleacă să repare lumea înainte de următoarea vacanţă a mamei.

— Asta-i, spune Matjek. Mulţumesc pentru tovărăşie, dar este timpul să mă trezesc şi să mă întâlnesc cu mine însumi. Cu sinele mai inocent, pe care mi l-ai adus cu atâta amabilitate. Vom deschide bijuteria împreună şi vom repara lucrurile. Iar atunci nimeni nu va mai trebui să moară.

— Nimeni nu va mai trebui să moară, repetă hoţul.

În lumina serii, trăsăturile lui încep să se schimbe. Le pâlpâie prin toate feţele lui Matjek, toate conţinute una în

interiorul celeilalte, un coridor infinit de oglinzi.

— Te-ai păzit cu adevărat bine, rostesc ele într-un cor ce se ridică precum un ocean furios şi, brusc, simte ca şi cum propria gură ar rosti, de asemenea, cuvintele. Dar n-ai ascultat. Ţi-am spus de la bun început. Ţi-am spus şi la sfârşit. Eu nu sunt Jean le Flambeur. Trebuie să ştii că numele pe care Joséphine l-a dat Vânătorului nu era al hoţului.

— Ar trebui să fii într-adevăr mai atent cu lucrurile pe care le creezi, Matjek, spune Joséphine. Băieţaşii n-ar trebui să se joace cu focul. Şi ar fi trebuit să mă cunoşti mai bine decât să crezi că aş miza totul pe un singur jucător, fie el chiar un profesionist ca Jean. Aveam nevoie de un atu în mânecă. Aşa că m-am asigurat că există unul, ascuns în interiorul lui.

— Ultradezertorul, rosteşte gura lui Matjek, însă capul îi este deja plin de oglinzi.

— Ultradezertorul, repetă creatura.

Iar acum vocea se aude din spatele său, prăfoasă, uscată şi şoptită, iar Matjek ştie că ajunge să se întoarcă şi să privească şi atunci se va trezi în sfârşit…

29. TAWADDUD ŞI AUNII

În deşert pleacă doar Tawaddud, tatăl ei şi Dunyazad, înveşmântaţi în mantii mutalibune, cu toiege rukh în mâini. Ei părăsesc oraşul prin poarta lui Bab, poarta vânătorilor de comori.

Merg în tăcere pe terenul neregulat al Urgiei, printre formele unghiulare ale maşinilor Sobornost îngropate, până când începe adevăratul deşert. Înapoia lor Cioburile sunt un cer vertical presărat de stele, pe fundalul albastrului serii.

— Aceasta este povestea lui Zoto Gomelez, tatăl tatălui meu, rosteşte Cassar după o vreme. Când Sirrul a căzut, Aunii au venit la el. Prinţesa Hornului. Soldatul Verde. Krakenul de Lumină. Prinţul Florilor. I-au spus că ei obişnuiseră să trăiască întrupaţi; erau copiaţi cu meticulozitate de la o minte la alta, spectre şi umbre, aproape lipsiţi de conştiinţă, cu excepţia a ceea ce căpătau de la gazdele lor. Ei găseau şiretlicuri pentru a se asigura că vor fi reamintiţi. Făgăduieli de nemurire şi paradisuri. Şi astfel au prosperat o vreme şi au fost numiţi zei. Dar când oamenii au produs foc, şi roţi, şi electricitate şi au început să-şi creeze propriii nemuritori, ei au trebuit să se ascundă în poveşti. Zeiţa. Mentorul. Polimorful. Escrocul. Şi ei ştiau că vor muri, dacă erau găsiţi. Atât doar că, înainte de Colaps, a sosit cineva care i-a eliberat. Prinţul Poveştilor. Cel din Jannah. Iar ei şi-au atins adevărata putere în lumea minţilor uploadate, după ce Colapsul a distrus toate lucrurile vechi. Ei au făcut din Pământ carnea lor. Codul-sălbatic este o parte din ei. Se mişcă prin cod ca nişte umbre şi aud când le murmurăm numele, le văd când le scriem în Peceţi. Ei i-au spus lui Zoto că i-ar putea lua oamenii printre ei, pentru a-i preschimba în poveşti. Dar Zoto avea o soţie şi nu dorea să trăiască fără trup. Aşa că a făcut o înţelegere. El avea să le îngăduie Aunilor să vadă din nou lumea prin ochii umani, prin oamenii din Sirr. Oamenii aveau să înveţe Numele Secrete, să-şi modeleze lumea şi să rămână în siguranţă, iar în schimb, aveau să le

dea Aunilor ceva ce nu mai avuseseră de mult: idolatrizarea. Acesta este secretul Gomelez.

— Bun, dar cum vom vorbi cu ei? întreabă Tawaddud.

— Spune-le povestea ta, zice Cassar, o poveste adevărată. Ei ascultă mereu.

Deschide braţele larg, ca şi cum ar îmbrăţişa deşertul.

— Sunt Cassar Gomelez, rosteşte el. Mi-am iubit soţia atât de mult, încât m-am îndepărtat de fiica mea care-i poartă chipul, deoarece nu puteam suporta s-o privesc, fiindcă-mi răscolea amintirile. Aproape că am renunţat la oraşul meu, pentru că mă temeam atât de mult să-l pierd. Mi-am silit cealaltă fiică să-mi poarte toate speranţele şi visurile. Eu sunt Cassar Gomelez şi vreau să vorbesc cu Aunii.

Şi ei sunt acolo, scrişi în văzduh: fetiţa cu mască, bătrânul în verde şi creatura care se schimbă întruna şi străluceşte şi dansează.

— Ce cauţi? întreabă Prinţesa, Prinţesa Hornului, Prinţesa Poveştilor.

— O favoare, spune Tawaddud.

— Preţul este întotdeauna acelaşi.

Tawaddud încuviinţează din cap. Se aşază pe nisip şi-şi strânge mantia în jurul corpului, ca să se ferească de vânt. Zâmbeşte către tatăl şi sora ei.

— S-ar putea să dureze, zice ea.

Inspiră adânc şi începe.

— Înainte să facă dragoste cu domnul Sen, djinnul, Tawaddud îl hrăneşte cu struguri.

Povestea durează mult, iar când Tawaddud termină, pe cer se zăreşte o stea ciudată, luminoasă. Vântul s-a înteţit, iar la orizont se vede o strălucire, un stâlp de foc, înalt şi arzător.

— Acceptăm darul tău, spune Prinţesa. Ce vrei să ne ceri, fiica lui Zoto Gomelez?

— Vă cer să-mi salvaţi poporul de Sobornost, de nemoartea eternă a gogolilor. Ridicaţi-vă împotriva lor, aşa cum aţi mai făcut. Eliberaţi-ne şi vă vom onora.

— Este prea târziu, rosteşte Soldatul cu glas blând, răguşit. A început deja.

Cerul este brăzdat de meteori care cad. Steaua cea nouă este acum mai mare decât Luna şi, pe suprafaţa ei, Tawaddud zăreşte trăsăturile aproximative ale unui chip, nu un binevoitor Om din Lună, ci o creatură mai bătrână şi mai crudă. Pământul de sub picioarele lor se cutremură.

— Ei ne mănâncă, spune Krakenul cu glăscior melodios. Suntem neputincioşi împotriva lor – creaturile pustii şi întunecate care sunt atât de multe.

— Nu-i un sfârşit chiar atât de rău, zice Prinţesa. Noi suntem obosiţi şi bătrâni. Şi toate poveştile se sfârşesc.

— Ne-aţi făgăduit o favoare, spune Tawaddud.

Lacrimile îi curg pe obraji, amestecate cu nisip.

— Nu ne puteţi oferi din nou opţiunea lui Zoto? Nu ne puteţi lua de aici?

În depărtare se aude o bubuitură, apoi un vânt fierbinte suflă peste Tawaddud, umplându-i ochii şi gura cu nisip. *Nu se poate sfârşi aşa,* şopteşte ea. *Nu trebuia să se sfârşească aşa*.

După aceea Prinţesa Hornului îi întinde mâna, îi cuprinde degetele în degetele ei mici şi puternice şi o ajută să se ridice.

— Fratele nostru a revenit la noi, rosteşte ea.

Zâmbeşte înapoia măştii.

Vântul se înteţeşte. Un bărbat în costum negru şi cu ochelari albaştri stă înaintea ei.

— Întotdeauna există o cale de ieşire, spune el.

30. HOŢUL ŞI POVEŞTILE

Cădem şi ardem în zorile guberniei.

Incandescenţa albă a Vânătorului a dispărut, totuşi eu rămân. Mă simt ciudat de uşor, ca şi cum de pe spinare mi-ar fi dispărut un bătrân al mării. Aproape că încep să râd, până când văd cum codul-sălbatic îmi strâmbă mâinile în gheare din safir. Şi componentele Vânătorului sunt moarte, luate de marile puteri ale Pământului, care plutesc în jur ca nişte insecte moarte.

Perhonen încearcă să frâneze cu aripile ei. Îi iau foc şi sunt smulse.

— Iartă-mă, şoptesc eu. Am greşit.

— *Şi eu am greşit,* spune nava.

Codul-sălbatic este acum peste tot. Sistemele navei sunt pline de zgomot alb. Carcasa i se contorsionează şi se curbează ca o hârtie ce arde, în timp ce noi cădem. Pământul se întinde spre noi ca palma unui gigant.

Fluturii sunt peste tot în jur. În cabină aerul este fierbinte şi ei se aprind, lumânări minuscule, flăcări şi praf. Mă întind către unul şi-mi închid palma zdrenţuită în jurul lui.

Arzând, avatarurile formează un chip, cel pe care l-am văzut în virtul tigrului: o fată frumoasă cu pielea ca zăpada.

— *Tu ieşi din orice, Jean,* zice ea. *Spune-i că o iubesc. Ai grijă de ea. Pentru mine. Promite-mi.*

— Îţi promit.

Ea mă sărută, uşor, sărutul unui fluture. Apoi dispare. Cenuşă îmi cade pe faţă. Închid ochii.

În cele din urmă, se aude un sunet care umple lumea, iar după aceea doar beznă.

Ei sunt ca nişte şerpi de lumină, peste tot împrejurul meu, întreţesuţi, astfel încât este greu de spus unde se termină unul şi începe altul. Sunt bătrâni. Poartă multe feţe. Şi îi cunosc, sau o parte a mea îi cunoaşte. Prinţul Florilor.

Fata din virtul străbunului este acolo. Ea îşi scoate masca şi mă sărută pe frunte.

— *Bine ai revenit, frate!*

— Ticăloşilor, le spun. De ce n-aţi salvat-o şi pe *Perhonen?* Ea o merita mai mult decât mine.

— *Nu am putut-o vedea. Ne putem vedea doar pe noi înşine*. În glasul ei se aude o suferinţă enorm de bătrână.

— La naiba! Nu-i corect!

— *Când a fost vreodată corect? Nu contează. Ne vom întoarce la Tata şi vom fi cu el de-a pururi.*

Făptura bătrână dinăuntrul meu vrea să spună „da”. Să fie din nou cu Prinţul Poveştilor. Însă ceva mă trage înapoi. *Perhonen.* O promisiune.

— *Eu îmi ţin promisiunile.*

Indiferent ce ar fi creaturile şerpi, eu sunt altceva. Îmi amintesc cum citeam o carte într-o celulă. Îmi amintesc o uşă deschizându-se. Atunci m-am născut, din dopul de cristal. O creatură făcută din *Le Bouchon de cristal,* un băiat din deşert şi un zeu bătrân.

— *Vino cu noi. Vino cu noi, frate.*

— Numele meu este Jean le Flambeur, rostesc eu. Şi avem treabă de făcut.

Zâmbesc spre Tawaddud.

— Îmi pare rău, îi spun, că te-am băgat în necazuri. Am tendinţa asta.

Spre cinstea ei, pare să-mi accepte apariţia neaşteptată fără să clipească. *Tawaddud Gomelez, o iubitoare de monştri*.

— Dacă vrei să mă despăgubeşti, zice ea, ar fi mai bine să găseşti o cale prin care să-mi salvezi oraşul.

— Chen foloseşte creaturi numite Dragoni, rostesc eu. Sunt necesare unele măsuri drastice. Cred că există o cale prin care să-i scoatem pe toţi, dar s-ar putea să nu-ţi placă.

Cassar Gomelez îmi aruncă o privire cu care m-au sfredelit mulţi taţi.

— Fiica mea, spune el şi-şi lasă mâna pe umărul lui Tawaddud, vorbeşte acum în numele poporului nostru. Ea decide.

— S-ar putea să necesite o… transformare.

— Fă-o, zice Tawaddud. Zoto Gomelez a spus „nu”. Noi spunem „da”. Toţi laolaltă.

Îmi modelez dorinţa într-un gând şi-l transmit făpturilor stranii care susţin că sunt fraţii şi surorile mele. Pentru o clipă ei şuşotesc laolaltă cu glasuri ca nisipul şuierător. Apoi cea numită Prinţesa încuviinţează din cap.

Lumea o ia razna.

Furtuna de cod-sălbatic se înalţă şi se prăbuşeşte peste Sirr. Când ajunge la Tawaddud, ea se simte ridicată şi amplificată, până devine o parte din uraganul de djinni. Se uită cu ochi de zei cum oraşul se transformă în nisip, pe când cerurile revarsă dragoni peste Pământ.

Aunii vin şi iau minţile din Sirr, le preschimbă în poveşti, le comprimă într-o formă care este ca o sământă ce poate înflori în orice minte, o viaţă eternă în spaţiul unei cărţi, între coperte albastre precum *Cartea nopţilor.* Iar când cartea se închide, ea simte că Axolotl, Dunyazad şi tatăl ei sunt acolo, alături de ea.

Dragonii lui Chen înghit cod-sălbatic şi djinni şi tot ce alcătuieşte corpurile Aunilor. Există însă un loc de pe Pământ pe care nu-l vor atinge.

Se dovedeşte că există un motiv întemeiat pentru care ei îl numesc Jannahul Pierdut al Tunului.

Un dispozitiv exploziv termonuclear de 150 de kilotone în mijlocul masei de reacţie, sub o cochilie gigantică, un scut de impact din bor. Un virt călit care rulează în interiorul unui glonţ Wang din oţel, un proiectil de 3000 de tone în interiorul căruia se află un vehicul spaţial.

Virtul interior este micuţ, dar poveştile nu ocupă mult spaţiu. Unicele minţi care rulează suntem eu şi un băiat pe nume Matjek. El a venit cu designul. Este o librărie, luminoasă şi spaţioasă, cu rafturi care te invită şi unghere şi firide în care să citeşti.

Înainte de a ne lansa, el ia o carte de pe un raft, cu o copertă albastră şi argintie. Se uită la prima pagină şi apoi o închide.

— Vreau s-o citesc, îmi spune, dar nu-mi pot aminti niciodată poveştile din visele mele când mă trezesc.

— Ceva îmi spune că aceasta este diferită, zic eu, apoi apăs butonul roşu din mintea mea.

Stăm împreună şi bem ceai în timp ce jetul de plasmă subteran ne poartă în sus, la mii de *g*-uri şi o viteză de zece ori mai mare decât cea de evadare cosmică. Suntem dincolo de Lună înainte ca Chen să-şi dea seama că am plecat. Apoi desfăşor velele solare şi pornim spre Magistrală.

Mieli este încă acolo. I-am făcut o promisiune lui *Perhonen* şi intenţionez s-o respect. Sunt din nou mic, numai cu puţin mai înalt decât un om. Dar asta nu contează. Atât doar că am nevoie de ajutor din partea câtorva prieteni, iar fără Joséphine în minte, ştiu unde să-i găsesc.

Pe buze îmi flutură un zâmbet când eu şi prinţul virăm nava poveştilor spre Saturn.

EPILOG

Joséphine Pellegrini îl priveşte pe Ultradezertor, care stă pe plajă. Deghizarea în hoţ a dispărut, ca o piele lepădată, şi creatura poartă acum forma de copil şi zâmbetul senin al lui Matjek Chen. Însă în ochii lui nu există nicio urmă a Primului, ci doar foame infinită. Ea se cutremură, se întoarce cu spatele şi priveşte marea.

— Întotdeauna am crezut că mă vei lua şi pe mine, îi spune.

— Până la urmă voi lua totul, răspunde Ultradezertorul. Dar tot am nevoie de tine.

El ţine în poală bijuteria Kaminari, de parcă ar fi o piatră culeasă de pe plajă, spaţiul şi timpul în forma a două mâini împreunate în rugăciune.

— Chen s-a înşelat. A existat un motiv pentru care nu s-a deschis pentru el. Era astfel realizată încât să se deschidă pentru tine.

Întinde bijuteria spre Joséphine. Ea o priveşte: este bijuteria zoku supremă, secretul Erupţiei, cheia încuietorilor Planck. O acceptă cu lăcomie. Bijuteria i se deschide ca o floare în mâini.

Ceva alb cade fluturând pe nisip. Joséphine îl ridică. Este un dreptunghi mic din hârtie. O carte de vizită.

Citeşte textul scris pe ea cu o caligrafie frumoasă, cursivă.

Jean le Flambeur
Gentleman-spărgător
va Reveni când Bijuteriile tale Zoku
vor fi Autentice

scrie pe ea. Apoi şi cartea de vizită dispare, dizolvându-se ca un vis.

Mieli este singură în beznă. Priveşte gubernia care soseşte pe orbită în jurul Pământului şi forţele mareice pe

care le creează. Simpla ei prezenţă dezintegrează Tigva şi face să fiarbă norii albi ai globului albastru. Peste căminul omenirii plouă cu obiecte negre, maşini von Neumann sau mai rău. Continentele îşi schimbă forma şi un înveliş negru se lăţeşte peste globul planetei.

Chen înghite Pământul, gândeşte ea. Adio cu Sirrul şi poveştile sale, adio cu jannahurile pierdute.

— Vezi ce-ai făcut? Pellegrina clocoteşte de furie în mintea ei. O să te fac bucăţi pentru asta. S-a terminat cu Sydän pentru tine, pentru totdeauna, nici moarte, nici *alinen.* Ţi-am spus că nu sunt o zeiţă blândă. Când surorile mele vor veni după mine, o să…

— O să faci tot ce poţi mai rău, zice Mieli. Eu nu mai lucrez pentru tine.

Se încordează pregătită pentru durere. O parte din ea o aşteaptă. Ea o merită, pentru Sydän, pentru *Perhonen.* Poate chiar pentru hoţ.

Ceva scânteiază la periferia câmpului ei vizual. Un oval albastru, mai mic decât palma ei. Chiar şi în vid, miroase vag a flori.

Bijuteria zoku. Perhonen *m-a azvârlit cu bijuteria zoku.*

Bijuteria îi şopteşte şi glasul pellegrinei devine ca ploaia îndepărtată.

Du-mă acasă, gândeşte Mieli spre ea. *Du-mă acolo unde-i cu adevărat locul meu.*

Bijuteria străluceşte mai luminos. Totul este nemişcat pentru timp îndelungat. Iar după o eternitate se materializează o navă – o navă zoku. Făpturi stranii o înconjoară. Roţi sclipitoare, care au în mijloc chipuri, cercuri de nestemate aidoma unor sisteme solare miniaturale. Ele seamănă cu îngerii sau cu figurile de pe cărţile de tarot. Ele îi reamintesc lui Mieli de cineva.

— Mamă, spune Mieli şi lunecă în somn, fericită, exact înainte de pornirea spre casă.

Mulţumiri

A fost o carte grea, din multe motive. De aceea îi mulţumesc în primul şi în primul rând lui Simon Spanton pentru ochi editorial ascuţit şi credinţă răbdătoare.

Victimele doritoare sau nedoritoare de furturi de idei îi includ pe Andy Clark, Douglas Hofstadter, Maurice Leblanc, Jan Potocki şi mia de povestitori anonimi din *O mie şi una de nopţi.*

Cât despre oamenii cu nume, cei cărora le datorez mulţumiri sincere îi includ pe:

Agentul meu, John Jarrold, care a fost o stâncă solidă şi o temelie de sfaturi, ca întotdeauna.

Sam şi Lesley, pentru prietenie şi sprijin în momente interesante.

Esa Hilli, Lauri Lovén, Phil Raines şi Stuart Wallace pentru discuţii, lecturi atente ale unor prime ciorne, feedback sincer, comentarii şi vânătoarea greşelilor.

Writers’ Bloc – incluzând pe Alan Campbell, Jack Deighton, Morag Edward, Bram Gieben, Mark Harding, Gavin Inglis, Helen Jackson, Jane McKie, Stefan Pearson, Charlie Stross, Andrew Wilson şi Kirsti Wishart. Mulţumiri speciale pentru Andrew Ferguson, care mi-a făcut cunoştinţă cu Axolotl.

Antti Autio pentru finlandeza lui curgătoare şi ochiul atent la detalii şi lacune în intrigă.

Sabrina Maniscalco pentru prietenie şi discuţii despre fizica cuantică.

Jakko Ojakangas pentru inspiraţie muzicală.

Darren Brierton pentru că m-a expus cel dintâi la filosofia minţii, şi Sami pentru că a fost un sparring-partner dur în subiecte asociate (dar şi un prieten bun).

Anni, Antti, Eino, Panu, Sanna, Lauri, Jaakko şi Tuija pentru ospitalitate şi prietenie.

Părinţii mei, Mirja şi Mauno, care se asigură că în afara timpului există un loc numit „cămin”.

Zuzana, pentru cea mai bună poveste adevărată pe care

mi-o pot dori.